

اطلاع۔ اس طبع میں ہر علم و فن کی کتب کا، چر و سلسلہ دار و مروت کے لیے موجود ہے جسکی فہرست مظل
 ہر ایک شائق کو تصدیق دے سکتی ہے جسکے معایہ و ملاحظہ سے شائقان اصلی حالات کتب کے معلوم
 فرما سکتے ہیں فہرست بھی اور ان سب سے اس کتاب کے پیش رخ کے میں مکتبہ جو سادہ ہے انہیں بعض کتب
 اور بیچ شامان و رئیس اور دیگر کی درج کرنے ہیں مگر جس میں کی یہ کتاب سب سے اس فن کی اور بھی کتب مہ جوجہ کار علم
 سے قدر والوں کو آگاہی کا درلود حاصل ہو۔

تاریخ شامان و راجگان فارسی

اکبر نامہ کامل ہر سہ دفتر ترجیع الودائع و فیہ
 اکبر تہ۔

۱۔ دفتر میں ذکر ولادت اکبر شاہ ہے۔

۲۔ دفتر میں انعامات اور وضع تاریخ حد آتی وغیرہ

۳۔ دفتر میں فوجات ملکی کا ذکر۔

آئین اکبری۔ ہر سہ دفتر آئینی، بالتصویرات و نقوشات
 محاسن و رنگ کے حسب موقع شرح۔ سیر سیاہ۔ از
 ترجیع الودائع و فیہ اکبر تہ۔

۱۔ آئین میں آئین خزانہ، آمادی و خزیہ، جہاں و دار الحرب
 و غیرہ۔

۲۔ آئین میں آئین متعلقہ سرکار سے صوبہ اودھر۔

۳۔ آئین میں آئین مرقبات انتظامیہ۔

کتب حالات عثمان و رئیسان اردو

تاریخ شاہ و راجستان۔ ثری محمد تاریخ بوسطوط
 س نقوشات و تصویرات۔ کتاب در علم میں جسکے احص

دیشاں مدرجہ کامل نقوشات کرنل حمیس ماڈ صاحب ہمار
 سابق پولیٹیکل ایجیٹ جنسہ علی ریاستہا سے راجپوتانہ
 سے رہا یہ صحت حال کے ساتھ مدد دن فرمایا اور بعد ملاحظہ
 و منظوری متا، طبع جہاں مہ بادشاہ انگلستان کے شہنشاہ
 مقام لندن میں بھی اس میں ہر مقام کی موجودہ حالت اور
 گہر تہ کیفیت اور دواں کے باشندگان کا حال بہت
 تصریح سے لکھا ہے اور شہرہ مقامات و راجگان نامور
 کی بھی تصاویر میں چاہے محمل توضیح ہر حال کی ہر سہ
 اعار کتاب سے ظاہر ہے اور یہ دو جلد میں ہے ہر ایک
 علی علیہ و علیہ۔

اصولت افغانی۔ اس میں واقعات فرما رہا یاں
 ہندوستان اور تحقیق انساب و احساس افغاناں کمال
 الشریع سے مع شجرہ ما سے خاندان قوم باغی افغانان
 کے لکھے ہیں مولفہ حاجی محمد رور خان جاگیر دار راج کر دی
 فتوحات ہند۔ علامہ تاریخ واقعات ہند مولفہ
 منشی عنایت حسین

آرٹس چینی۔ ملک قیوں کے حالات اشد اسے خوفان سے
 اعدائے مشرق و مغرب مفصل اس میں ہیں اور دواں سے اسکے اور
 غنائات اور اہانت مذکور ہیں نصیحت چاہیے گا کہ صاحب ہمار۔

صفت ساجد و مکافضل خداوند و زما
بعون شیخ حسین بن ولید بن

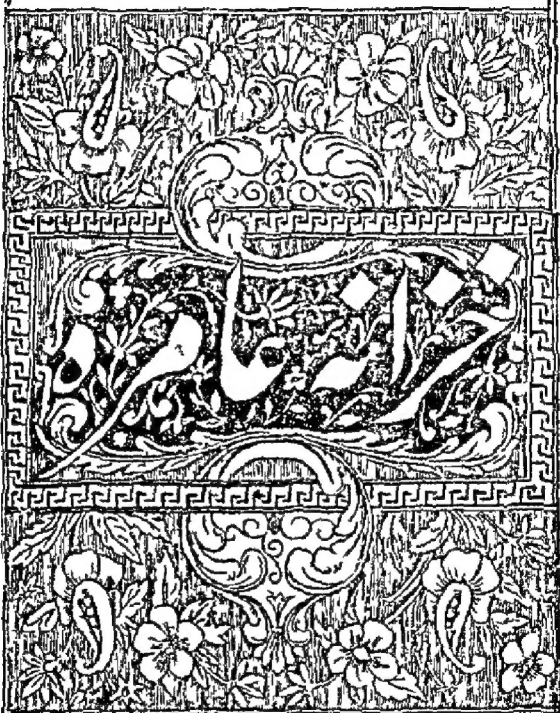

در مطبع فکری و نشری کمالی و مطبعین کرد

فہرست کتب شاعرانہ

نمبر صفحہ	نام شاعر	نمبر صفحہ	نام شاعر	نمبر صفحہ	نام شاعر	نمبر صفحہ	نام شاعر
۸	کردیستان	۳۷	سیاقب صمیم	۴۷	نواب مراد الملک	۱۰	مارچشم دوراد دل
۱۱	ادری جادوی	۴۹	امیرالارامیز رنگ	۱۱	میرا پوری	۱۱	درجہ دوم
۱۲	ادری ہندی	۵۰	عاد الملک	۱۲	نواب ابو النضیر	۱۲	قتل و تاعیم
۱۳	الوسعدی سورک	۵۳	نواب نظام الدولہ	۱۳	صدر ملک	۱۳	رفقہ قلعہ جہان آباد
۱۴	مہد سلمان لاری	۵۴	تہیہ	۱۴	کشتہ عدل ہندو	۱۴	رفقہ گنجیورہ
۱۵	آدمی آفراسی	۵۹	سفر جنگ	۱۵	ملوس احمد شاہ	۱۵	کشتہ شدن سدا
۱۶	امیرسی براری	۶۱	امیرالملک	۱۶	وکشتہ تہا لہو	۱۶	شیدو راد
۱۷	آفراسی ہندی	۶۲	رفقہ قلعہ احمدگر	۱۷	دل راسے	۱۷	نامہ سفارش
۱۸	اراستیا پور	۶۳	رفقہ قلعہ دولت آباد	۱۸	آفراسی ہندی	۱۸	دکھ حاصلات کالی بول
۱۹	الفتحی ہندی	۶۴	دعائے عالم	۱۹	تجماع الدولہ	۱۹	بازیم تہیہ قوم سک
۲۰	ایماند میر محمد	۶۵	آبجہا	۲۰	شہادت عالمگیر	۲۰	فتح کشتہ و کشتہ
۲۱	آفراسی لاری	۶۸	رست	۲۱	ملوس شاہ عالم آباد	۲۱	سکینہ
۲۲	تحقیق عطف قلم	۶۹	تفسیر	۲۲	سوقن میر گمان	۲۲	آورد اگر آباد
۲۳	واقعہ طبع آفراسی	۷۰	میسایور	۲۳	ار رقت	۲۳	اسحق خان توستر
۲۴	آفت تخلص	۷۱	رست	۲۴	آمل احمد شاہ	۲۴	آزاد بگرامی
۲۵	آسماد	۷۲	تسلط	۲۵	ار اول	۲۵	روین لہا
۲۶	آمار میاد عیم	۷۳	اسیر	۲۶	مار دوم	۲۶	درجہ سوم
۲۷	استیاس	۷۴	نور استیاس	۲۷	مار سوم	۲۷	راطی
۲۸	تسلط عیم مرگرات	۷۵	تالی	۲۸	مار چہارم	۲۸	سرقہ دی
۲۹	دخل عیم در گمان	۷۶	سوقن یونہ	۲۹	بازیم تہیہ	۲۹	مالی ہندی
۳۰	دکھ حاصلات کالی بول	۷۷		۳۰		۳۰	

صنعت و مکار فضل خطایه و زما
چون نوح و یونس و عیسی و مینان

در طبع مشتمل نوشتن و قلم کاین طبع مین کرد

بسم الله الرحمن الرحيم

سنة کلام را بحکم صامت که انسان را بگوهر گرانه نماید ناطقه نواخت و در بان او را بجا سپهر و سپهرین ملوک
 ساخت و آبروی مقام را دهمه در در و در سلی که موز و نوان یابی تخت رسالت را ستم لای سخن می فرست
 و بنا گستران جناب اقدس را بانعام جو از تمول عوالت حاس می نمود و اهل بیت او را ماد حال حاندان
 و الاصله از حیند سخات اند و خفت را در اصحاب او که و اصندان استنار علی به تحصیل دولت اخرویه
 چه ره اقیاناز برافروختند آناه در دو لخواه اهرانشوخ کلامی فقیر را و احسینی در سلی ملوک امی بعرص صاحبان
 دل اناد خداوندان دیده بنیاسیند که پیران پشت خمیده یعنی فلک اعلیایت زندگی جاوید مندار اند
 و کس سالان جهان دیده یعنی کوکب بحر محمت ابن دولت عظمی سر فرازا مالک بصیدان عالم اسفانی را آنکه نیت
 ابار سلوی اند اینها را از عمر مستعار حقه می رسید و مایه تنگی که بیج نیز و تسلیم کردند که اسماج انسان که
 با وصف حسن تقویم و استحقاق تکریم و مظهریت جمال الهی جامعیت کمالات نامتاهای این شایسته ختم
 حیایی در هم می شکنند و این چراغ عالم بملکت غلری شیم بر هم میزنند چنانچه عار نشود محاسن اینک هم بلعین که
 که اکثر آن پانزده سال است بقتلت میگذرانند و بنا بر عدم حصول غیر قدر عمر گرامی که در میلند و بعد از تقضا

بسم الله الرحمن الرحيم

از پیش وقت مکمل توئی مدین است بهوست پس تری که که اعز و اول گشت شتر طرک از اهل فرصت و دست
 و مراح و تنی به نصیب شو بهین است و پنج سال است و اگر او قاص خواب که مراد و مرگ است و مر
 سزار و در هر هم مقصاں سگر اید و هرگاه خود سالان اس مالت دارد و میدا است که آمار او چه بیام
 و لوتش او چه سات داسه باشد الا لیس جس را ده افند تیر فاکر آراسب که لک دما مظلون است
 و از دست رود مارا لکر خود است مارا و دینش این است که روح تنی دو بر ح قالم دارد و لعلنی با و یی
 بر دوقی اگر فالتی بر هم محو و قالم و بکر سل او و لوجودی آمد بلکه در زمان واحد قوالا لاختنی است
 ملول خود نماید فان سلسله همیشه بر ما است فصانع او تار و قیامت کا میاب انعاما علی بهامر حدیث
 عو را لعد و ملو لا و محمد سل الله تعالی که مراد داده غیر است خویش نمود که مذکره مالف کرده و سود در در
 سطحی که چراغ صحراناب کرم افر و حته اید و صلوات اردولت در وانی محدود حال خود اند و حسی
 ماطر سارا الیه عز و لود انکما من اوجس محول رسید و تراحم مورد و مای که علم سال سال محال تیر محوم
 گردید و عامه تقریب جویش طراران که ارار نام صلوات رسید بر کاتبه و در مس آن نوایدی که کما
 خود حیره و صبح حواهد و رحمت مطوره است تا فاس نامه حوائه عافه مقرر گردید و باربع تا لیس مطابق به نصیب و
 سقیم نماید و ابع حسن نظم رسید قطعه آرد و رقم مؤذ تو بد کرده و در مس و رق رحمت نقود و سرفه که خود کرد و هر
 مساند و حق داده و عجب حوائه با حیره و چون ار ماراں حال و لود و ار داں استال آنکه اگر اختا ما و دینی است
 و بدید و عا حیر بر و آرد و اگر خطای تلویط شود مساعت خواب محوسا رداں **المختصنا بک هذا القدر**
 مسلول بارال سود که متشاده کرده صلوات اردوستی و کرم طلسمی است عا سا و کله بلکه مسطوراں است که هر
 بد کرده لوسنی برای اسرار تالیف خود ابر و لوسی از کسین احیار کرد و سل کسین عصری مامصری
 مار حال ماسا و تحبیل ارباب و عملات ارباب گسی می و تشید و متد که این بهیب حاصل اختیار افتاد
 اکند نقد علی حسانه که اس در دوره که معنی آری در تمام هر خود لب صرح امیر به کسود و نامه خود سالی
 و ولیدت سیاه نموده درین نام موی یکیشم بدیت محرر لب که و آرا دار ماسا لے اعیان
 مست ارباب دول را مادر و لوال ما هر چند امارت تاه دارم و مار و سا اصلاط اما سر رشته است
 گنجینه ام و آبروی فقر و در عمارت عین علی حدیث و ارباب حسنت کل رری را بی را ر محال است
 سلف گو بر سلف طرعی باشد و درین معنی و مرئیه سیم بیت تمام شست من آن که هر بیت تهنی

سانه عیب که خود را در آستانه کردم به دارنیت این خادم انحال این برانست که اگر دست کو تاه را
 قدرت رسانی نیست باری قدم طریق اعانت محتاجاں پیا بدو اگر انگشت ناتوان را طاقت گره
 کشانی نیست بهر حال قلم سفاین مستمندان زان کتاید وار و اوصاف من است که ما نصبت گرم خفاطی
 اگر کم من بجا است و با وجود سیر متزاجی تعظیم من و دوالا گوهر عطا غم را استدال معلون لال ناتوانم قدر
 من و زان فزون امیدوارم که در نشاء آخری هم بقدر ساط غرت مسرور و درم و در زمره و انیساک و الله
 حَسْبُكَ وَاللَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَكِنِ الصَّالِحِينَ و مقشور در کتاب احتجاب مانند که صله دو قسم است اخروی و دنیوی
 اول نصیب جمعی که به حاجی فاندان نبوت و اکا بروین ذخایر سعادت اند و غنمه اند و چشم سرشته اس عقیدت
 را بخوابد دولت اخروی و دوحته در کتب سیر نبوی آمده که شعرا و مدح طراز قوام بر بر رسالت صمد
 و شصت در ارجال و دو دوارده ارسا بودند و باشتا که لا اله الا الله و محمد و الصالحین
 سیر تیار با سما می سودد و فقیر آزاد قصائد عربی هفتصد بیت در تحت نبوی نظم آورده و وسیله قو
 برای تحصیل شفاعت پیدا کرده و لهذا ترا به افتخار میسرید بیت چون مدح رسول کام من شری
 مسان الهی نام من شده و تانی قسمت گردیدی که به حاجی و دنیا داران پر داخته اند و حاجت خود که لازم
 طبیعت بشری است قضا ساجده و صله شعر گاهی ببطا و حال باشد و گاهی بعطای بال هر دو قسم مسنون
 است روایت کرده اند که حضرت صلی الله علیه و سلم چون کعب بن سیر را بتقصیری بدست و حکم فرمود که هر
 او را دریا بقبل سازد کعب این را شنیده قصیده بابت سعادت و غنمت و الا موزون کرده خود را بجنبان طلب
 رسانیده قصید را تفعیل ساخت حضرت رحمة للعالمین قلم غفور بر سریده او شنیده اس قتل در گذشت
 و هرگاه قصیده را در حضور اندس خواند از استماع بیت بیتی ان الشُّقْل لَوْرِ سِتْغَاوِیْه و چون
 من بیوف الله مسلول به باهنراز درآمد و بر دیوارک تیر کار در وجه صله و رحمت فرمود و سید محمد بزرگنجی
 مدنی در بعضی سائل خود آورده که کعب بن بیت بیوف الله گفته بود حضرت املاح فرموده بیوف الله
 حاجت تو کف گوید از اینجا استفاد شد که املاح شعر مسنون است وجه املاح حضرت انیکه لفظ هندی بکار رفتند
 چه هندی یعنی را گویند که از آهمن هندی ساخته باشد کما قال الحوهری فی الصحاح و حضرت صلی الله علیه و سلم حسان
 بن ثابت رضی الله عنه را شیرین نام جاریه در وجه صله شعر عنایت کرد و بدانکه شعر کلامی است موزون و تقضی
 قصید و قید قصد برای آل است که آیات و احادیث موزون از حد شعر بر آید که کلام الله و حدیث رسا

نای

رسالت میاهی از شعریت سرده است کس عدم مسد کس در آیات مورد دل محل تا ملزیر که علمی علم الهی مورد
آیات گنجائش دارد و کلام مورد دل سخت از منکلم قدیم است تعالی شاه واری است که گفته
الشعر از تلامذ الرحمن کس جول اسماء الله تعالی است اطلاق کتاب و رداست تعالی سوال کرد و اول سیکه
سبح فارسی را مورد دل کرد و هر گاه که در وسطی نقل میکند و در عهد اسلام ماری لطمه لیسر عقیق و
س لیت مصفاست که در سه احمدی و حمیدین و تائین استیلا امت دارد و هم مصرعی روایت میکند و در
نصی الوحص سعدی که در حد و تلمذاته بوده و در وقتی می آید و در جی را آمد که محبت شعر و مای
میاد قیسیده خواصه عباس حوی است هر گاه رایت مامل حلیه عباسی سایه در و خطه مر و اد است
اکا بر تهر در حواله تحف که را میدارد و کلمه خواصه عباس که از فضلا آں طبع و ادای مای مال غلی
و فارسی لود قیسیده بر مال فارسی که یاد موده از مصر حلیه که را مید و هر اردیار صله مافت بلکه و طبع
او مقرر گردید و امتداد اصلا مت مامل سه ملت و سعید مانه موده است و از سخا در پاست که در مال
عباس و می بر مال لیسر عقیق و ابو حص مقدم دارد و قاید است که وجود شعر عربی است و فارسی
است اما که است و شعر فارسی و وقت امتداد شعر عربی واقع شده مامل ای که تا آخر مانه تالته شعر
حال قال روایت کرده اند و در ادان مانه تالعه استاد و در کی لطمه ظهور در آید و مانه تالعه طبع
اقسام شعر گرد است و ترتیب لوال سخن جوهر بخور معنی در سلکی منظم گرداید و پس از و اشعار مدول
بهیج قافیه سخن لستال میدهند که لیسر بر اعداد ال قریه و در مال رده کی که امتداد موهو شعر فارسی است
شعر عربی بحال رسیده لودجه الموالطیب ممتی کوئی که سده مورد و مال عرب است و در سه ثلث قلمه مانه
بیرایه ممتی پوتید و در سه اربع و حمیدین تلمذاته است تمثیر ماچید مامل مامل میامد که ممتی سخن را
که بخار سایده ممتی که لیسر میاید و در عهد سلطان محمود غازی لوی تو مامل شعر فارسی است گرفت و در و طبع مامل
یای تحت سخن میدان در آمد و نظم شاهانه سگ در می شود که انا حال قوت مار و می بهیج سخن سحر از عهد
سوادیه او رسامده و در ال وقت قدر و شعر و شعر اسرار شیه بود که سه تلامذ عشر و در تلمذاته سلطان محمود
دلایت مد که در ایاں غده همد لود کرد و محاصره قلعه کالیر حیرت اندا شعر عربی مال سید در و سلطان گفته
میر و مرشد و سلطان که محاصره کال سلطان لود مصموم را محسن محمد و در سلطان حکومت یار و در قلعه و در بوته باب
ایران نورانی و در صله مامل مرشد و دست محاصره قلعه کالیر شد و در ششم عدال بحاس عربی عطف ساحت بر

شمر پوشیده مباد که وجودش در هندی بسیار قدیم است این معنی از مضافه صحاح کتب هندیان سمیت
 ظهور می یابد و چون تکمیل هدایت بتلاقی افکار است از عهد سلطان محمود تا زمان موجود در تپه شمر فار
 ار کیا تا کنجا رسید و این نهال بلند اقبال از زمین تا ملک الافلاک بالید تا این که گویند مضمول زمانه
 غیر مسلم است زیرا که فیض بسیار قیاض تا نناهی است که مضامین تمام شود و لغضال این کس سهل است
 لغضال کبار قیاض لازم می آید که تنهید است شده از فیض سانی باز ماندن تا لی العن ذالک علیک علیک
 سرمایه بنیانه از غم جم بصرت می بستان و آمد و تا انقضای دور عالم بعزت و آباد و هنوز در
 کم نشده باشد قل لو کان البحر ماء و الارض کبریا ربی لعلنا لکجر قبل ان تنفک کلمات ربی و لو جئنا بملیه مددا
 الحال تذکره های که در وقت تحریر این حقیقه حاضر است بشمار می آید لبالب تالیف محمد عوفی نسجه
 انصافی از نصف ترجمه رودکی تا اخیر ترجمه نظامی بخوبی بدست آمده بسیار مستعدانه نوشته و احوال
 شعر از او اصل بایه راجعه تا نناهی زمان خود که او اکل بایه سالیحه است حسب القدره انتخاب نموده
 صحیح تذکره نویسان متأخر در تحریر احوال شعرا اقدم القدامعیا او بنده رحمة الله علیه تذکره دولت
 شاه در کوه شامی از سام میرزای معنوی که تا حدود سنجع و حسین و سحائیه نظم داده و خاتمه خلاصه
 الاستعار تذکره سیر لقی کاشی که تاریخ تمام آن سه تلیث تعیین و خاتمه است بهفت ایام تصنیف میرزا
 ابی نازی سال تالیف آن از تاریخیکه معصفت نظم کرده شده و اینین الف بر می آید منتخب التواریخ تالیف
 تاریخ عبدالقادر ببادنی که واقعات اکبر بادشاه تا اوائل سده اربعه و الف ضبط نموده و خاتمه آن در احوال
 استعار عهد اکبری است مجمع القضا تالیف ملا بقائی که از ابتداء می زمان ظهور شعر تا عصر اکبر بادشاه نوشته
 تذکره میرزا طاهر لصیر آبادی که معصفت در وی باقیه کتابستان شعری تصنیف هند سه تلیث و ثمانین
 و الف نوشته فقیر را در ایام تحریر سرد از ادبیا صی بدست افتاد که در آن چند اسم با قدر می ترجمه استعاره تذکره
 نیز از اظهر قوم بود درین دلا تمام تذکره بدست آمد لیکن او این تالیف در آن کم حاصل شد و از آنجا
 تا به تالیف حال معصفت تاریخ می که در خاتمه آورده از آن سه تلیث و الف استخراج میشود و کلمات الشعر
 تالیف سرخوش که همین اسم تاریخ شعری کتاب است و اختتام در عشره ثانی بعد بایه و الف صورت
 است جبا نیر لخصی تواریخ حساب جمل که در آخر کتاب آورده باز میگوید همیشه بهار تالیف خلاصه اشیا که
 بهر نام تذکره از تاریخ تالیف سال است تا از آن سه تلیث و ثمانین و الف حاصل میشود و تالیف اثر تالیف محمد علی

شاعر تمام و کمال بدست نیامده و در سرود آرد ازا آغاز کتاب تا انجام التزام است که سطلال سر بر سطلال
 مقدم باشد درین کتاب این التزام ثبت گشت باینکه با انتخاب و آرد سرشته ترتیب یافتن گنجینه است که اگر
 قبی مطلوب است و زود بر آید و قدری اشعار عربی هم از خود و از دیگران برین صحنه ثبت مینمایم و لدای حجاز را حسیه
 در حسن نعت عراق عجم می سریم و این هم میل نم که فارسی نویسال بخت خرابی می کنند و این اشعار را برار
 بکثرت تحریفات و باینه فخلع می افکنند اکنون وقت آن آید که قائمه خدمتگذاری مبادی تا بقسمه یا
 بانجام رساند و شاه مطلب اسلے را بر کرسی نشاند و الا عانته من الله و من عباده

حرف الا الف

النوری خادری استا و فن کی ارسل ثلاثه قلم و سخن است بقول غزیزی که میگویی در سر تن
 پیمبر است که قول است که جنگی بر آنند و فردوسی و انوری و سعدی و هر چند که لایبی بعدی و آغار حال
 که تحصیل بر لبه ساری علوم اند و وقت آن آردی ار راه بر روی روزگار است نکست و خبر داری شمع سخن از
 ابابکر دین و دیوه شاعری اقتاد و قصیده بسطلم آورده از نظر سلطان جبر سلجوقی گذرد که مطلعش این

دل دوست بجز و کمال باشد دل دوست خدا نکال باشد

سلطان گش شناس سخن داشت و برای او ستاره داد و از برای معین فرمود و رفته رفته کار النوری خیلی
 بالا گرفت تا بحدیکه سلطان دوبار بمنزل او را بر تو قدم خود را فروخت آخر سری بلخ کشید و از دم
 آن شهر بر سلاوکی بسیار معائنه کرد و در آنجا روزی شب خوابی بر دزدی آورد تا آنکه بروایتی در شنه تمانین
 و سمانه بسکونت شهرستان هم بر دخت و در جواز حرزا احمد خفرو و آیه سانش گرفت و در وقت آرایش
 این نامه مجبوره خط نسخ نوشته و لایب ابرار استملک بشن دیوان بنظر در آید باین فصل دیوان ابوالفرج رود
 دیوان النوری دیوان تاسع شمس الدین طوسی دیوان ظهیر فاریابی دیوان شیخ عبدالعزیز لسانی عرسے
 دیوان ناصر خسرو و از انجمله دیوان ابوالفرج و النوری یک قلم است کاتب تمام خود در آخر نسخه ابو بکر عثمان
 بن علی نوشته و تاریخ ختم کتاب هر دو دیوان سنه ست و سبعین و سمانه بقلم آورده و تا سال عمر این نسخه
 یا نقد سال کامل شد و باقی هر چهار دیوان نیز رقمزده همان زمانه است و دیوان النوری از آغاز تا انجام طبع
 سر کرد و آخر غوب طبایع مردم این مان اکثر غزل است شعره مایه شعره قندیل بندر آن هم مجریه ناگزیر بر خرابی
 قندیل از النوری قلم می آید باید است که در قصیده چهار موضع هست که می باید کمال آید از سر نشود نظام که اول چیز که

این نسخه از کتابخانه ملی است
 شماره ثبت ۱۳۴۵
 تاریخ ثبت ۱۳۴۵
 شماره قفسه ۱۳۴۵
 شماره جلد ۱۳۴۵

که فرج آید اما دل می کشد مطلع است اگر در عایت حسن طبع بود طبعت و شیرازی آمد و صاف
 حلقی بر دوشه تشاقی کلام سبقت میگردد اگر حال بر عکس است طبعیت هم می کشد و سامعه را طبع و تلا
 قوتش با مشروطیت ملتی هم میرساند گویا فی کلام و نه نهایت رحمانی است و لوری این مطلع را در
 تمهید نظم بهار دوسری را در دو کجی است بهار خوب گفته

مهر خورشید چو از حوض دریا بکشد	آتش رود که داد چشم را در مل

آتش است پسید رنگ آد هم است پسید آتش است که پای و سپید ماسد دوم مطلع که درج است در میان
 و بدج در آنکه عید یک در آن ماد نصین آمد مثل و در معشوق ما بهار ما حلال این استیت ماسد رود و در
 و معنی آن که امام خوانی کردن مستحق است آری سبب شیر گوید مونس و سبب جمله در آن که در معنی آن
 و در سبب است و آن که در سبب است و آن که در سبب است و آن که در سبب است و آن که در سبب است
 امام خوانی و سبب است و آن که در سبب است و آن که در سبب است و آن که در سبب است و آن که در سبب است
 که ما هم آسای سبب در لطف ماسد داد و دوست اسما را ما لطف اسدل مایه دامت و مطلع در معنی آن
 و لطف اسدل ماسد اسدا و آن که در سبب است و آن که در سبب است و آن که در سبب است و آن که در سبب است
 در سبب است و آن که در سبب است و آن که در سبب است و آن که در سبب است و آن که در سبب است

سار سبب کساده است بی کرک	دعا و حدیث و ستور دین و دیارا

سید حس الطلب اگر شاعر متقصدی از مدح و معجزه دارد و دعوی تجلی و و هو کار می عمل آرد که در طبع مدح
 گویا می کشد بلکه بحیل را که در نیم سار و چیا سحر لوری گوید

اما سپهر لوانی که بیشن جهت تو	اسحای از تو در مع دوال محروم است
عبارت در توان او و هاکه برگردون	لوان است توان او و هاکه برگردون
سوالی است درین عالم لعانت لطف	گای من حیث کائنات ناریاست
رعایت کردم سبب ما را حامی مس	که با گاه منین مسکرم امید عطاست

اتهامم مطلع که آری اسد الحانه ماسد سکوی کلام را ختم مایه کرد که سامعه را استیجاب مطب بود و آرام گیرد
 و مسمائی که با صعدا و کلام دوست اتهام پذیرد و چیا سحر لوری گوید و مایه بهار سیر لود است و مسمائی که گوید
 تا لاله سار و سید و سلو در حساب و سر بر ما و محنت ارد و آسمان پذیرد و لاله و در است و در آسمان

الکائنات حادی عید کاظمہ یہ جائے تحصیل حیات السال و لیسرہ انامرت حوائی الاصل من اضم
انامرتک الازام و الغفر حرمہ ما حست بانحس فحتہا الود و قتلہا بالسر تعسر و طایب

روا کا طالت سار و دیا
دنی حکما کا کانی و ضلہا قسرا

ازرقی ہروی سایلو مر کہ ار چشمہ سار س دست آورده لہذا در قی کخلص سکد و مایں گل آلی
رنگ لالہ احر مسکند جامع حصیلت و حکمت شاعری نو و دور سلک تبا گشتران عدالتا سلو قی
دالی حراساں انتظام و دست روری طعان شاہ ما احمد مدھی بر دیبا حست و راحر ماری سلطان
نتہ محرو دست گاہ داشت و احمد و دمجہ در یک گاہ و کعتیں در دست سلطان بود کعتیں را اندک
ہائے تن بدستہ حال آمد حست نبدماع شد مدی کہ ہر لحظہ دست نقشہ شستیر می رود حاصران
سحر بدستدار قی این را مای مدہ گفتہ لعن رسا بدرباعلی گر شاہ ششہ شست حست
بک لسن ما و د تو غل سری کہ کعتیں دا و دا و پختن چوں گزست حست حضرت شاہ و از بیت
شاہ رومی بر خاک ہما و سلطان را از استماع ابن حسن تغزل عصب با مبسا تبدیل یافت و درود
ما یا لصد دیار آورد و دہاں اورا حملہ از در ساختند بقریب کعتیں ہی ار الوطالس کلیم ہدالی
بیا د آد کہ ماحس بدل می زدے ار کعتیں بخت در مردلی گرد حسیست پ چوں مطلے ماری
بر گرد کو شاہ حرمے ار کلام ار قی بل رسار در قی بودہ مے شود۔

ہمایوں شوق عید و ماہ آور	مبارک ساد در شاہ مظفر
اگر جو رشید بودی دست را و ش	شد می سرم بر میں یا قوسا حمر
اگر یا در میں ماراں خود ش	سحای سرہ رو دیدار میں زر
در مد سختہاں آپہ او کرد	علی کردار دل مار و شبیر
ملایک رہو آوارہ دار و د	دران وقت ار شکفت اندک
ر مانگ کوس عزال حتم کدوک	شد سہا حول میاں مافا نور
دیم حال خود می گشت بیتاں	بود راجہ اربس سہا سمر
الای مامور شاہی کہ ہستے	نشاہاں ہماں اد حق محیہ

تحریر مکرر که در اصل مکرر است

رخسان مصفر بند کبت
 بجای جوشش اکنون بون قاتم
 الا تا هر درختی نیست طوبی
 چو کوثر جیش عت ماو شیرین
 ز زین تو ز ماه گرا ز بحر ست او
 گر بشو و بپاک صیل کن گدا
 خونی که از عهد و بیکان رسان تو
 از خیر سپهر بندت برفت
 از فیض خدمت تو کنون شعاع او
 سیم رخ پر پوست بمنقار بر کشد
 گوش محال تو صیدیل بشود
 شلخ گیاه سبزه تو لبی می زرد
 چه خوبتر ز بی هم رسید و بچار
 یکی از رسم عجبش خضر افروز
 جهان بسان یکی یاد در فرین
 ز در سپری گلزار چون لیلی الو
 در دیده پیرهن سبزه بر تن گل زرد
 تصویف مست هانا طایفه گلشن
 گمان بر ند که از دست باز دمی
 ابو الفکر رس خضر طاعت آن سلطان
 هزار بار بجز خطه در و نا خواهد
 بهر آن تنی که شرب طایفه تو نشید
 محال آن بهر چند آدمی گسرد

دله

دله

ز ساقی اوده لسان محض
 بجای تیزه رکعت گیر ساغر
 الا تا هر غریب نیست شمشیر
 چو طوبی لای شاخ بخت صاحب
 کمتر ز ساقی همدار شود و بخار
 هر سال پوست از تن او گلند و بار
 بر خاک سطرهای بخت کدنگار
 برگرفته بساط تو خورشید چند بار
 محل بدیع روید و یا قوت آبار
 تا آنکه در خدنگ تو بدرش بجا
 از جیب سنان تو آوار گیر و بار
 گر نعل مرکب تو نشاند بر و عیار
 نمود و چهره خوشتر زیار و نیر
 یکی از دین عرب حیدر احمد مختار
 چه خوشن خیز نور و زود و دار و تار
 دعای یوسف شد آب بر در گلزار
 چنانکه طوطی در غفران نذر شکار
 که در سماع درین است جمله دنی
 سنان نعل خفتان سبزه کر گلزار
 که شاهی از اثر جاه او برد مقدار
 ز شیرایت او شیر آسمان نهار
 ز آب تیغ تو ساز و شمشیر
 نه آدمی خورد و نه آدمی کردار

ترجمی حمار در طاقس یادار گل خار کت سالی ترا سوختی پس در بیکار طلوع سالی گنجی ده آهین دیوار که دست را در تو میزد خوار نگفت رود کی رودی محمد شعار ساد خوار هم کرده رصهار و گاه رود در صافی دودار میت هزار	رسل آدم مشتاق شال که ساد دل مد تو آمد سنگ متعاسر اگر نرسد سحر در دل بود در تو شعاع دیده آن کیمیا یی زر گردو صدیت میر حراسان قصه تو دروغ عظا نمود مراد هر ار دیار نودر سحر تنه حشر آتشیدی	

بجز تو حقیقت شراب اگر نریزیم جلیح میماند

ماست کوه دست بواحد در پیش آنکه حسن است اندر سر و در دست صحن کسی پس بود خود و سبیل از مشام او بجا بوی رعد در صحرای هم گرد و گرد گیتی هم مانند حاد و چون طلاق باکریم کما میهمان را که او را در غده تا گرد و در صحرای غزل گر پیکر پرورش تو سدیال تا که کاک تلک با غیر دار و در و دستان با او شود ستان با صفا	بکیا چه دور و دورند این مانت کاد بریت دلتان من خفته تو کاش در حال گرد و کشتن سبیل گسار حوا یا کی را که نتوانش بسیار کرد کرده حصر دیگر آمد نام مکت پس حرا و شمس تو میدام کداهی مردم ام هر که در رم تو میدام و گنج تو سخت گرد و دورت پرورش تو نرسد تا طالع در زمین کبک گرد و در صور شاد افش و پرورش و مراد دل زمین	

در وصف اسپ

حرم حاکمی در سیه هر یک گوی که مگر در تیریه مسور حوتار و سبیل را با آن همچو ساد و دور من همچو گما سودا منی که برین بهتر حدیثی شودی	آفرین بر مرکب ماه سیکر نعل او در میان نقش خاکم ره مرد و ساد و غیر و همچو سپهر مار کس همچو یس حانه و العس میگرد و ساد و ساد	

اوستادی نیمه را کرد همچون آئینه	اوستادی نیمه را کرد خوش هانوی
تا هر آن تشی که حاصل باشد نیمه	بنی بدر نیمه دیگر درون حسن رود
ای بلاد خوشتر از دانه آئین	همه نصف نیک مالی هم بر بیاد تو
اگر تو باری نیمه بر نقش متوالی شدن	همه لکین تا مگر آن نیمه دیگر شود

نورانی
راستی

آنکه سعد بن مسعود بن سعد بن سلیمان ملاحوری میهن بودت ملک بهین اوست قلندر میان رقبض بر چو
ریزگی او صاحب غمت افکند گوید در مجلس سلطان بهرام شاه باین باعی ادرا امتحان کرد و او
بدریه گفت سلطان فرمود تا دانش را بر زر کردند و با ع

همواره روح نگاه ما تو است گل	زین روی رخ نگار بیکوست گل
مار ارج دوست باید ای دوست گل	زیرا گل حشمت ما رخ اوست نه گل

مؤلف گوید نو تقیض کنند لضم نون هم آمده چنانچه در برهان قاطع است و لهذا باقی بود و اوقاف ساخته
و لفظ گل در مصرع چهارم خوب واقع نه شعر و دخی لقب العین است اما مسعود سعد سلیمان از کبر اثر شعر
است او سیب مر و حکیم سنای و جمال الدین عبدالرزاق در ستار خود او را ستوده اند نام او با قدام
پدر و جد شهرت یافته و در ستار خود اکثر هر سه نام را متعاقب آورد و سلاز بهمان بلاهورا قناد و در ملک
ملازمان آل ناصر نظام یافته بیکوست الکابای هند می پرداخت مسعود در هند متولد شد و در حجر غایت
پدر تربیت یافت بعد کتاب کمالات رو بدگاه آل ناصر آورد و بنابر قابلیت جوهر کارش بالا گرفت
و بیکوست محالات انواعی هند روزگار قرن کاوانی میگردد از اینده غنور و غنور و با فضل و فصاحت
نظر قدر دانی داشت و بیک رباعی و قطعه صلات گرامند میرسانید و اکثر باسیف الدین محمود بن سلطان
ابراهیم مشهور بود در سنه اثنین و سبعین در اربعه مایه صاحب غرضی سلطان رسانید که شاه بنزاده
سیف الدین محمود سینه پدر که نزد سلطان ملک شاه سلجوقی بعراق رود و بخوار فساد برانگیخت و سلطان
را مقید ساخت و مصاحبان و بعضی را قتل رسانید و بعضی را بقتل مشرقه محبس کرد و از آن جمله مسعود
سلیمان و قلعه نامی لسان ناله ورنای فرستاد و قریب سی سال دوان غلغلهای ملال مجبوس ماند درین باب
سایه ای نای ندیده ام ولی شاد از توبه نالی تو لیکن نه با داز توبه جز ناله و اجزای نکلشاد از توبه ای نای طرا
جوانی فریاد از توبه در در حالت حبس قرآن را یاد گرفت چنانچه ازین گریز او که در سیه از قسانند حبس

حکمتی گفته مسعود میشود میت نه من رسد رخود است + نه دل من رسد بهر سال است
 حکم که ترس عهد لوالعج است + ستادی ارحطه لکم قرآن است + در حسن تقصید لساکتید
 و حسن تقصید درماعی گفته بوسائل لغرض سلطان رسامید کارگر معصود حرجی انعام دیر دل خوشتر
 می آید تا آنکه ساعت نفسه الملک مکانی اراک شکسته سحاحات یافت مطامی عروسی گوید تا سه بصد
 دمار درده در حیات لوده طاوول من بای سده مال است و سه لوال دار و غری و فارسی و هندی من
 اگر چه دود لوال دارم عیسی در ماری لکس شعر هندی را حوت معجم دار چاشنی آل حظ مستونی دارم
 ولی فلحال داله دانش لکس مولف ریاض الشعر ابو لیسید را معتقد دارم حر و کارد لوال هندی عیسی و هندی
 نام سه جیه لغت هندی را فکست که غیر از متولدان بار توام عالم تندیر که دریائی است بی با مان
 و احصا آں امری است در نهایت صحت دیر مرض محال که آن لغت ناکی صحت مع سه که عیسی
 سولیدین آنجا که اطفال لیت مال شان عادت کرده باشد دیگر چنانچه باید تکلم لواله کرد و در رجه آرا مان
 توام آرد و دیر دست لغت امری است حد و تکلم مال کردن امری است حد استی کلامه بولف گوید
 داله در ترجمه خواجہ سعد پسر سعد مولید که وی ارحضلا و شعر ارحضلا مقدار بود و ارحضلا که مولید
 اوست ملا پورا و قاده لوده است استی کلامه آمدل سعد در لا پور و شعر هندی لغت مسعود و صوص صا
 د لوال لودل او مال هندی قرسه قوی است که لوله او در هندی دافع شده صورت مسعودی که دل
 کرده هم اقول خوش قطع گردید مسعود در یکی از قصائد خود که در برج سلطان را میم گفته و احطاب نه مسعود

ای مال را استول کرده محال
 پدر من سعد من سماں
 که در گاه لودے ادا حیاں
 ماد و خواهر یوم هندی و سماں
 پسر و گار سرگر دال
 لسته در راحت لوجال در دال

ای من را سخن شده حسود
 شخصت مال است تا که حدت کرد
 که بر اطراف لودے ارحال
 و حست که شور و دارم دلیرے
 و حست از اشک دیده مایا
 سخی میل تن را حوت و اریو بد

طول کشت سعد ملکه گردا بیدل تمام مسعود ملکه است او در هندی و ستان و خود خواهر مسعود که داله
 سعد باشد و دیگر مسعود کثیر خوش میوید و درین ملک دلیل واضح است که سعد در حیا متاثر نشد

دادلاد مهر ساعده و مسعود در یکی از قصاید که در مروج طاهر گفته الملک نظم کرده میگوید بدست

گردل لطیف ششم شعر است صفا در احمقنی کردم اصل از بهر دست

از اینجا هم مستفاد میشود که اصل او از بهر دست است نه خودش قول محمد عوفی که مولد مسعود بهر دست بوده
معنی او ظاهر است رشید و طوطا در صدایق اسیر گوید بیشتر چهار مسعود کلام جامع است خاصه کچه در
حبس گفته و بهر شاعر از شعرا مجسم درین شیوه بگرد و فرسوده در معانی نه لطف الفاظ آهنی
دیوان بی مسعود درین زمان حکم عقدا و کیمیا دارد و دیگر رشید و طوطا قدری اشعار عربی او را در صدایق اشعر
میکنند اراک جمله است این قطعه قطع در دلیل کان شمس ضلالت خمر با و بیس لهما خواست ارق
مجمع و لطرت البه و انظلام کانه و علی العین غریبان من التجو قع و فقلت لقلی طالی الی و بیس لی بمن
الهم منجاة و فی الصبر مضجع و انی نب السرحان فی ایو طالعاده فیل ممکن ان انقزاله لطلح

و تب غنقین دم سرمان مالکسر گرگ و تب السرحان صبح کاذب لا گویند و در فارسی نیز صبح کاذب
دم گرگ خوانند شیخ نظامی گوید صبح از دم گرگ بر زربان چه بختی دانه گ و پاس بان
غزاله معنی آید و آفتاب در سبت اخیر ایهام لطیفه واقع تیره و این اشعار برای مسعود کردن مایه متبه
مسعود در انشای شعر عربی کنایه است بوان فارسی او قریب پاترود و هزار سبب محتوی بر اقسام نظم حاضر است
و قریب این تالیف مطالعه در آید شستی لالی از دریا بارے از منخان ارباب بصیرت بخوده میگوید

هر ساعتی شوق تو عالم دگر شود رین کمر گاری مشکین زلف تو یکروز عاشق تو ز بیداد غمزه است مسعود سر که سعادت پیش او هر خاطری که از تو شود کج کمان نهان بر مرقع بد کمال تو که در عبیر خاک از بجز آنکه نصرت ناید بر ایه تو در پیش چشم دولت تو تب نهایی تو چون خنجر زده شود کار درین ملک	در آب بیج دهن من چون شمع شود گاهی بان میا کس سین کمر شود سوی مطالم ملک دادگر شود هر جاسی که قصد که را بهیر شود ارکین تو لثانه تیر خطبه شعله در کام بنک خواه تو محفل شکر شود هر روز بخت ما در دولت پدر شود آه نهایی نصرت تو فتح و ظفر شود چون خنجر تو در کف تو کارگر شود

ایا سیم سحر محاسبه با سردار
 رنجر سیدین حکم بر سر تهمان زرگر
 یوس سال بهت از برای مدتی
 سین که تا رسد بر تو تالش جو تیه
 ره آ که مگر بر زمین مقام کنی
 پیام خواهم داد و ترا هست ایلم
 لوجود مشاهد عالی دلدوده حاضر
 نگاه خوش ملک عصر سید دولت دین
 از به نصرت اسلام آل بزار الملک
 جو حرج کیسه کس چو کمانه یا خوا
 حرام که دمان یار بهد و سال
 سهر یک سگال در ماه سراسر
 نادلوک را طراف روی آذین
 حصا را که میداشت از مساه کرد
 سید خود آنکه به چیدگر حصص حصص
 ره بر چهار طرف سنگ شمشیر دال
 ساده سروده با خود و کس حصص
 سنگ بر دالس از دست خط
 چار لشی که میداشت از کس
 بر آن سواری کا در میان آتش
 بر دوش خود را هم اردل آتش
 بر اردو به شمشیر مفتحه گشت انگشت
 سال رعد ماحرید کوس محمودی

دله مهر ولایت از من محاسبه بالسا
 رنجر سیدین حکم بر سر تهمان زرگر
 یوس سال بهت از برای مدتی
 سین که تا رسد بر تو تالش جو تیه
 ره آ که مگر بر زمین مقام کنی
 پیام خواهم داد و ترا هست ایلم
 لوجود مشاهد عالی دلدوده حاضر
 نگاه خوش ملک عصر سید دولت دین
 از به نصرت اسلام آل بزار الملک
 جو حرج کیسه کس چو کمانه یا خوا
 حرام که دمان یار بهد و سال
 سهر یک سگال در ماه سراسر
 نادلوک را طراف روی آذین
 حصا را که میداشت از مساه کرد
 سید خود آنکه به چیدگر حصص حصص
 ره بر چهار طرف سنگ شمشیر دال
 ساده سروده با خود و کس حصص
 سنگ بر دالس از دست خط
 چار لشی که میداشت از کس
 بر آن سواری کا در میان آتش
 بر دوش خود را هم اردل آتش
 بر اردو به شمشیر مفتحه گشت انگشت
 سال رعد ماحرید کوس محمودی

بیابان ملک جنگلی بچو شیدند
 بی تیغ کردند از خون و تپمال خسر
 همی نمود روی خستار حول عدد
 حسام بران در میر محمد داکتر
 حدیگال را دیدم بگرد عرصه درم
 تبارک الله سیدم بهار کائنات دور
 علیگاتا بهر وقت فتح خوشتر شد
 حسام نیز تو شد ذوالفقار و بنده
 حسام کت اعلی و اعلی که مست ابل
 همیشه نامیاک سپهر حامی ریس است
 همیشه یاد او در ملک کاهرا می دار
 دوال دولت چو سر دم گاوین
 که از سب مرا کم شده چو باران پا
 بول زر تن روی من از عیار نیاز
 نه بوی سستی در مغز من مگر ران می
 رهی چون تیغ کشیده گستره دور
 اگر چه تیغ خود آله بریدن من
 که بگویم شدی هم حدیث من پیرین
 سال نقطه سوختم دل رهول بلا
 و یک راه رتیاره این از بی آل

وله

برآمدند هر گراز و باکره دار
 ریس اگر چه، همچون ریس وریا بار
 جو آب سنگ از روی شست نگار
 سهام بران در دل موضع اسرار
 یوتیر ترسیده و چو از دهای دم خوار
 چو لور بود بر آن مرکب جمده چار
 و یکجاست خوشتر باشد بر وزگار بهار
 حسام آله حبیبه تو صبر در کار
 سنال کست قضا و قضا که یافتن
 کند بگردین در و تب سپهر مدار
 رد دولت تو چنین رخ هر می عبد با
 حرار ساره ندیم بر آسمان تسکر
 گهی سحر ص بر آمد حرا جو موران بر
 مرگ می شده چشم من از حمار ستر
 نه رنگ شستی در دست من مگر زان
 اثر در شرم ستوران برو بجای گهر
 همی بریدم آن تیغ را بیکام سفر
 گهی شیت شدی هم عنان تیغ مصر
 چو جزو لایق تیغ من از هجوم خطر
 که مدح صاحب خواهد لبان حرار

یا کبریا موصوفه و سکون تا تو توانی ملا و آفتاب و الفخ غوا بیایا بیایا و کس که در قافیه
 سینه شادان قلمه واقع شده بسین جمله دای بهور مرد و مستخرج منشی بیدری آ
 سر سینه ریه آسپا خست خردا وله که رتر نباشد ز تو بر ترس

ریں مدد ماسدہ آن ملکیت
 تو جو رستید رائے اردو میں
 اگر یہ مرا خسر ماسدہ دلے
 نہ حوں سدہ یک شاہ نامادھی
 سن مسعود مستد سلماں را
 او کہ داس آفتد حرمی
 خسر دا حال او بقتل لبح
 کیست او در حال رمطوراں
 نہ ملک نو دار و آسیہ
 یک ادلیت استاد درور
 ہنس میرد ہر سہ
 رہیارش دہ ای پیاہ ٹوک

دل

کہ ہر کر کوہد ماکا سترے
 ماسدہ مادہ جو میلوترے
 گیتی جو لویت حق یردرے
 نہ حوں سامعی در حمال درگرے
 ہیدہ سد کرد مکارے
 کہ مرد ملنے مکارے
 کہ نہ از عمل ملیت میارے
 نہ عمیدی است او نہ سالارے
 نہ رنگ لواد ماسر آسے
 لیست سکھ ملد مکارے
 داردار رو رگار آسے
 کہ ہجو ہار نو ربحارے

از مخالصل است بعد تعریف

صاحب ادب سر آں روش گر

ست زمار و شد نگار دست

ایضا بعد تعریف

کشن سخن در و جبرہ در ماسدہ

دلف خواہ از یہ کبر دعا

بعد تمجید ہزار

دگر ہاں ارتد عالم طبع داو و دبا
 ترمودہ کہ اردو نار یافتہ است سما
 ساد ماسے در اس مہاں ماس تہا

دہاں لاکہ شکر گبی چو خلق سر شریں
 دہاں گل را گردہ است صبح سر کوٹو
 چو مردہ گشت کہ امر و شاہ خواہد

بعد تمجید شہزادان

یوحنا دول شہر بار شہرت یاب

ررب رگ برادرسیم در رگشاں

بعد تعریف

برادر گور طرب از شہ اقامت دار
کہ از شہ اقامت دلارام شد مرا حاصل
دلایہ دار کے اندوہ نشاد کام برے
اگر سہم نگر و در حال خود تو مگر
کے چہ دار و چشم کش بود خداوند کے
از وصال تو کشاید بر جسم درہای کام
آں مرشادان کند چون خدمت شاہ جهان

ہزار شکر کہ ملک مدد منہار ہزار
وصال در گہ محمود شاہ گیتے دار
دلہ تناب چشم یہ گزارے بنا ز ولہ گدا
اگر ماند ساز و تو باز ماند ساز
لسان حسرت محمود شاہ بندہ نوار
دلہ و صفات تو بہ سرد در دلم راہ نگر
دین حرم بران کند چون بیج شاہ ماسور

حسفی شاید کہ در قایم بیت اول فکر بکسر فادستخ کاف جمع فکرت است

ساقیا چون گشت میداور صبح از کوپہ
آسمان گشت ارتعاع آفتاب آراستہ
این آتش مبار رو این یاد کام گار
خندان و ممکن است کہ مایکد گر تبلیع

بر صیوسے خیر و نشین جام محمود کے بیار
ہمچو شخص من خلعت ثلے شاہ شہریار
دلہ این آب تیز قوت داین خاک پائدار
از عدل شاہ ساختہ کردند ہر چار

و نحوہ نوی دارد در کمال سلاست عدوت آغاز تبجریف برنگال میکنہ و لہ زان دیکر بیکر این بیت راست

ترنگال ای بہار ہندوستان
دارے از تیر مہ بتارہا
ہر سوازا بر لشکری دارے
مادے تو میغھا دارد
طبع د حال ہوا گر کردی
سبر ہارا طوقے دادے
راغ را گل رمودی کردے
تو باین جملہ کہ افکندے
تیر بگشت ناگهان بر ما
تن ما زیر جامھای تنک

ای نجات اربلای تالسان
باز رستم ازان ہزار ہتا
بامارت مگر کردے دارے
میغھای تو تیغھا دارد
دشتھا را ہمہ شمر کردی
عمر ہارا حلاوتی دادی
باغ را ستلخ بسوی کردی
بیج خشکی و خاک بر کندے
منھرم گشت لشکر ہر ما
گشت نازہ را باد ہای تنک

علی نوشت و استادان متذکر که در تقلید سحر آفرین اند آرد سنگ زر گنده بالا در واره نشاندند
 روزی ششم سلطان بران اقتاد از ستاهاده علاءالدین پرسید این سحر از کجاست گفت از شیخ
 آدری سلطان را خوشش آمد تا همنزاده فرصت یافته بعضی ساید که شیخ مقتضای الوطیر
 اراده ولایت دارد میگویی اگر حضرت رحمت نماید بن نیمه تو ابیحج اگر خود را پیشش نمایی سلطان
 ازین معنی پیشش آید پیشش گفته گردید در ساعت به صبح در آن داد و دوا حکم کرد که چهل هزار تنگه بده
 که هر تنگه یک توله نقره باشد هفت شیخ حاضر سازد چون ششم شیخ بران زرافتاد گفت لا تحمل عطایا کم الا
 مطایا کم سلطان حمید دگفت بیست هزار تنگه دیگر جهت خرچ را و وجه که رای حل آن حاضر گردانند چون
 وقت کار رسید بود در همان مجلس خلعت خاصه و پنج غلامی و پنج غلام هندی عیایت کرده حضرت
 سعادت ولایت از زانی داشت شیخ دو بیت مستور عضا بر می رازی بر زبان راند و بنا بر آنکه در آن
 با سلطان عهد کرده بود که مادام بحیوة دخته بهمن نامه خود را معاف ندارد هر آینه در خراسان در قیام نگر
 بود و اوقات شریف را گفتن تهنه بهمن نامه صرف مینموده هر چند سال آنچه گفته میشد بدلا خلافت و نسیب
 بهمن نامه استادان همایون بادشاه از شیخ آذری است بیده ملا نظیری و ملا سامی و دیگر شجر
 تا انقضای دولت بهمنه حالات سلاطین لایق را در سلطنت کشیده اسحاق بهمن نامه شیخ آدری گردانید
 بلکه یکی از بزرگان ایات خطبه را تغیر داده تمام آن کتاب را بنام خود ساخته لکن اختلاف رتبه
 شعر بین آن دو است که تمام آن کتاب از یک شاعر نیست شیخ بعد معاودت از دکن با سفر این
 مدت سی سال فارغ البال گذرانید و هم در آنجا سنه ست و سببین و ثمانمائیه بر حمت حق پیوست آذری
 ترکیب هندی دارد و در حقیقه انا هم شمس یعنی الله عنه این بیت از آن است **بیت**

سویا میشود دل ما چون گل حسین	هر جا که ذکر واقعه کربلا رود

ار برگی منتقول است که فرمود حضرت رسول صلی الله علیه و سلم را در خواب دیدم که با احباب
 میروند و حواستم تا از شخصی سبب توهم استفسار نمایم حضرت صلی الله علیه و سلم خود متوجه شده فرمود
 بزیارت آذری میرودم برای صلواتی که در مرتبه فرزندم گفته است همان است که گذشته و بوان
 محتوی بر قصاید و غزلیات و قطعات و غیره حاضر است این اشعار از کلام او اختیار افاد
 کردند مدرقه الطیف تو همراهم ما

جسرخ بر دوشش کشد قاشیه شایه	

زخم آری رگ کار استی محو
 آل حیتیم سبج را ستمیت ان ناسحت
 اگر کسی حیت سکتین همه گمان است
 دوست دل رمری بجا و شعب آما گشت
 مانے که در است که دعائی تو آدرے
 گر خصم شمار شود آدری سترس
 دلا در گریه و بسل یار و رخواه
 تاں گروہ که از سلسل و فاشند
 آدرے ار گل این عجب بوی سید
 دل را گشت دور کوئے تاں آورو
 دل گوشت ابروئے ترا وید و رافت
 آنکه چو عجب لعل مار برادرش
 چشم من تیره شدار وقت بوسه
 سحر خیال حیت لستم اول مصرع
 تراس نوشم دود را گناه گاز تراس
 رور آحر که برادر سیر کویت مارا
 که دادند تاسلم چو ریت در دوستوں
 حیت آدرے چویش درمی آسکے
 حریم خلوت دل را در غیر دوست خالی کن
 دوست میدانم لیسیم سبج را روروی
 وقت کشتن برمدای می سبج دل حیت مرا
 قیمت گوهر و سسل تو اگر حال لودی
 زهول رور جبر آدرے جو می ترے

دله
 دله
 دله

تنواں مو در است و حیت مسدرا
 راں رو که مست را اگر مینواں حیت
 لعدا راں هر چه که حید اداں ساجم است
 چو لودش سحر می کسار خود با جاد
 سترمند دار تو گشت که مانے در گشت
 آل کس که حال شاد و حال بد یکی است
 دسا به کام ماراں سخا است
 را سلام رسا مید هر کجا هستند
 مانے که رآ درون عار اید
 آه هر گز از سوز مای آید
 محول شود آفتاب جو آید سراسر
 سلامت رساں مار صدا یا شش
 چشم دارم که سیم رساں پیش
 چو آفتاب برآمد تمام شد مطلع
 آذ سلاج که خود را بر رگوار تراس
 ارکت بائے تو در شیم اجل مانیم
 بهما و انتا تر شد من را خدا تر شیم
 ترا که گشت ناتاسے خوئبار سکن
 که سلطان در سرم می باید بویل چشم من
 تا در داس میں لوسی کاک کوئے او
 چشم سیدارم دم آحر که سیم رومی از
 کار بر مانق دلسوخته آساک بود
 کو کستی که دراں رور در شمار آنکے

تتمی کسی عمرات از شیخ آفری بنظر رسید این پیشگو مشتمل است بر چهار کتاب و هر یک را نام بخیز
 است اول طائفة الکبری دوم عجائب الدین سوم عجائب الاعمال چهارم سعی الصفا و خلاصه مجمع
 تصوف و حکم و مواظبت است درین کتاب گوید

خداوند پادشاه که زمره تقلید ارصاف در توان ترا دیدن ماو خشت مشایخ ماه است تیغ چونین اگر چه تیغ نداشت همچو الف است الف بشکل شمار نی خالی لیکن نیشکر است کی با قوت میشود هم سنگ گوهر کان بحر سید است	لصاحت کند مردوارید کی بود چون کس که گویدین لیک از و تا ماه پس راه است حرب پیدا کند در و روع از است الف آید کی دالف هزار داند اما مذاق کان گریست آبکینه اگر بود و خوش رنگ از و شارسلمه پیدا است

وزیر احمد از

انسیدی رازی همیشه امیر رایتیاد روح القدس و کشت لهذا امید می بخش
 حواهری که چشم بصیرت را جلاد و داز خزانه طبیعت بر می آورد و کتب درسی از حاشیه محفل علامه
 دوانی برگرفت بطیفه ترتیب امیر بحسب تانی دریر شاه اسماعیل ناصی صفوی اختیار و اقتدار بهم
 رسانید و هر قصید که در مدح او می گفت می توان تبریری صلوات آن مقرب بود شاه قوام الدین گوشتی
 رازی بنابر فزاع عقار می شبی جمعی ادبش را در سرش فرستاد تا منع بیداد را بچول و در یکمین
 ساحله موردی این صبح بلع تاریخ یافت ۵ آه از خون تا حق من ۵ این قطعه از قصیده است

عرا زمان جو خوش چهره کا ہے بہ اگر کنے ز برائے محو و کنا سے درین دو فصل شیع آلفد رناحت نیت که در سلام فرو مایگان صدر نشین	که از شراب حرفان مغله گنارے و گر کنے ز برائے محو و کنا سے درین دو کار کبر به آن مثابه و شو ازے بروے مشینه نمی دست و سر و آری

از مخالصلت بعد تغزل	زلف و آدوشش با آن همه لطف اول
زنجبیر عدل لبته در عهد صدر کامل	

ایسا کر مریم امیر حکم مانی

رحم و عزائی سرشک از عدوانی
چو کل حسد ان دین گر چو دیم
ارام جہنم را کہ تابده کنی

دلہ مارہ مارہ شکل مصور
در دم دین حول ارمیساں لود
میک بر تو دم دین سار و مسور

او ہم کاشی رنج و حشیاں جیال است و دام آہواں مقال جہلش ارکاتال است شیشتر
در لحد و لکرمے رُود سالها سیاحت کرده و لیاسے ارتعلا و مسلا دریا منہ آہر در تریہ
یاسے اقامت افتخرو در ۹۹۹ سع و شین و تسماۃ طحتمہ مستیر مانگر دید و در آسمان مول است
تشی تہیاں تر سر او را تا راج نمود در راعی گشتہ بمیرا شرف جہاں گردید و در آردہ ہر
دہبار صلہ از پیشگاہ تہمت میرا بد و ست راعی این است

دوستیہ سحر میثیم تر برے مس
عزائ رلکس غاریت سیاحت مر
نہم لب او تہد راحت است
جیال اوست کہ گاہی رہوش میفرم
کس راہ میجر در عزم حرسایہ در ہلادی
کید عام چو لکس لکس در پیش

آید سر راہ سحر برے مس
ایں لود تہمت سحر برے مس
خاشش یکی رحمت است در
و گر کے حرار حواب راحت است در
آن ہسم چو ہسم سوئے او گر دانم از رس
خاشش لکس لکس روح سرگراں گردید

اما میرا شرف جہاں ملک قاصی جہاں سیفے فروزی است کہ دریا بارہ سال از انق
مہات سرکار شاہ طہاسب صفوی لود و ماہرای ہر کہ ملای حلی برے حلیم از آنار حیر گرد است
میرا شرف جہاں مانع مول کمال لود و در ۹۹۹ شین و تسماۃ در گشت تہمتی ہما کہ ہنگام
آرائی سکس طرارے شیخ سعدی شیلاری کہ مروح طرہ عمل است مال مال مروح کوئی ہم دار
تل این بیت دل و عام تو متحول و لطرہ دیت رہت پتا گوید در قیساں کہ تو سلوکی
اما سحر نقوس مانوسے امیر خسرو دہلوی کہ معاشر شیخ سعدی است مانی و قوح کوئی گردید
و اساس آل را ملکہ سیاحت بمیرا بد خوش آل را ماں کہ بر و لطرہ ہمتہ کم پتا چو سوی میں کہ ما
نظر گردام و لکہ سلام آل لہسم کا دم جو حساہ او لکہ محسیم گشت کہ ارد درکت بد شروتر

چونستم بر درش بسیار دال گفت این سبکین و لکه گرفتار هست شاید کاین طرف بسیار می آیند
چون فوت کنی بختی بهمیرا تهرت جهان رسید طبع ارمائل و قوح گوئی و بسیار اعتاد و این طرف
سکندر ت رسید دیوان مختصری از میرا تهرت همان نامر است اس جدیدیت را انجبار بریتیت تمام

هست بدست سبکال از عیت بدگوار
قوامی طلل که اوردیدار گل شاد و طلیه دال
استباین محرابی که دیدم ارقو با برکتسم
میست پای رتتم ارم و طلل او ملر
ار تو کاین تاب جداسک و دگر مرا
با هر که تمیتس جویرسم که کیتان
گر خواید که گمار مرا عذر سخوانا سم
یس اعرس که احوال من بهار میسر
دارد ای قیب آل سبک جهان تو نظر
سبیب مانکه نیت زبیت لب
خوش آن رمال که تهرت دل بخت بدور
شب که میگستم بحرم حال خود درش
افکند بعد عصری گوئی گفتگویم
اسیر وصل هست که در دروایا
اگر یک حرف ما اختیار و اس صد سخن گوید
خوش آن مجلس که از بهر فریت طاهران عاشق
رتوق میرم و سوی تو نگرم در سرم
سبب برسم که دانی بگوی یا رشدم
نخال از و کست و اشتی تماشا
چنان متفرق چشم که گر گویم سخن با کس

چون باین لقریب می آر دیبا آدم
بهن چون میگذارد هم خدا ایام یاران را
سر سر کویت اگر منید کسی منسر دادر
تجمع سال ارد بر بیرون کشته رین محل
محر حرام و لسنس یا میرا
گوید که این عجب قدریم آشنای است
چون شرط ادب نیست که گویم پر
می پرسد رس این برار اسیا زبیر
گهی حال تو بر رسم دل افکار میر
سوسو مستاسم او کاکتس رطل
کسی دوان خبر آرد که یار می آید
چشم بر هم داشت آل بد خود لی سید بود
ای جهان چند را یکدم سخن گوئید
حند دید بر روح من و آنکه رواه شه
سیارم تاب آن کجرف همچو اهرم من گوید
نه بنید سوی یار آهسته ما و صد سخن گوید
برای آنکه قند عنبر در گمان دگر
حراخت ز او از و تهر میار شدم
نظر نجاب من که دو تهر میار شدم
در تانای سخن ساز و حمال یار عاشق

دودا - خوش روم روش سار مارم	دله	دودا - یگر آیم و تها سس سگرم
لنما - ماکو رویال سرم خوشش یوم	دله	که گریسم سوسی دیگر می سار و گه گم
چوس معام خود ماتا سید و کد ارمیکویم		ریجم آیم که اریا دستش رد و صد ارمیکویم
خوشش آن ساعت که بهانی زوولی یاریم		چه میکردا و لب رسویم سوسی اعیار میدیدم

این مصححان ارا میهنه است که در این ترجمه گشت

مجلس که حاسا م حدیث یکدیگر		که حرف آل مر ما محرمان را در میال برسم
حسان گوید حواس من که آن که دور فیکر		مجلس گرس بیدل ارد و حرف مهال برسم
رهبوسته لیسیم هر چه گوید آل بر می		خوار رمتش روم مصححان آل ارمیکویم
روم اشته سول آیم ردول ارمیکویم	دله	ماں امسد کر سسته کد آل شوح آدام
یومواکم که گویم پیش از صب رقیبال را	دله	لو لیسیم رد و طومارے و سار کولس ارام
مجتهم دو سال گریساحت حوارمیت عملما		کتدا ایهیم که بجا امد رول حسم هم با ستم
خوش آن ساعت که میتی حال من مد بخورال	دله	سارم طاق و وجود بر حرنی در کمال گویم
مار رجاست چور فتم من بیدل سست	دله	سهمس آن لود که ارم کد بر دم
کمی شده آیم که ارمیکویم دلدارنی حلق		همه سله حسته هر خطه تها آمدی برول
می خوردل بچال تو شد فاس حال ادریب		من مانو گفتم احمیونه اما مراروا سکن
خوش آن تها که مارا مار قیبال کسگویم		تو هم روم سستی ناما آمدی برول
مروم ارم که مرد کمال حصار قیبال	دله	گریجه راسے مصححان لود و سگ لود
لے همتش رقیب من رار لود		من حاسل و تویر گرفت ارم لود
گرداده امد بار سرتش ترا سار	دله	چول آیم که ردول او مار لود
لطفت میتود سب است بک		ار لیکه میتش خلق مرا حوار کرده

مصدق می نویسم که این مجلس که حاسا م حدیث یکدیگر
 حسان گوید حواس من که آن که دور فیکر
 رهبوسته لیسیم هر چه گوید آل بر می
 روم اشته سول آیم ردول ارمیکویم
 یومواکم که گویم پیش از صب رقیبال را
 مجتهم دو سال گریساحت حوارمیت عملما
 خوش آن ساعت که میتی حال من مد بخورال
 مار رجاست چور فتم من بیدل سست
 کمی شده آیم که ارمیکویم دلدارنی حلق
 می خوردل بچال تو شد فاس حال ادریب
 خوش آن تها که مارا مار قیبال کسگویم
 مروم ارم که مرد کمال حصار قیبال
 لے همتش رقیب من رار لود
 گرداده امد بار سرتش ترا سار
 لطفت میتود سب است بک

حج

بسم الله الرحمن الرحيم

آن کس بچند ماه با یونان بادشاه که رانید بعد از آن با علی بن علی خان زمان که از عهد و امر اکبری است بمرکز در میگاه
 قتل خان زمان شاعت تمام عرس تاج رت از جانان اس بافت عازران جائز و این مطلع هزار و پیم بادیم نمود
 هشت ماه تا کیم داریم آشی همراه خویش به دور و گردنوزم از تملار و خویش اسباب و میر محمد حسن سالو
 ایجاد شعر کا رادت و اختراع آناستعار و اولاد و اولاد بن ببارک عروسی است که تسبیح عبدالحق بودی اجمالا لایا
 ترجمه اولی و دوم اسناد ایجاد از دهرلی بموضع آمد و از اسباب استبها مانه نقل کرده و تظن گرفت اسباب و بعد
 تحصیل علم از وطن سرآمد چندی با میر احمد القادری بدیل عهد زفاست پس سرکار خیرالدین خان کبود مالک میر
 ساکن میر خجسته که حکومت چکانه انا دومی بر دارفته کمال شد بھرساند و در عهد شاه عالم لقب بخله منزل خلعت شاه
 ار رگ سبب لقب بخله مکان مینزلت از اب نظام الملک آصفیاه که ترجمه او بالاستقلال می آید گرفته
 و کالت لوایب سرکار شاهزاده عظیم نشان جلب شاه عالم گرید باین تقریر برین شناسی پیدا کرده از نگاه
 شاهزاده منصب بصدی اختیار یافت و در آن محمد فرخسیر شاه لقب بشهید خرم فرموده بخوبی باب حال مقام
 گشت و تحریر شاه نامه نمود گرید آنچه می نوشت بعد هر هفته از نظر شاه میگذرانید و نیز از روی خلعت و نظام
 بیات و حالات بادشاهی تا آخر عهد با هم رسانید و خود خفیه سینه ملت و تیشین مایه و الف با تمام رسید
 بگوید و شرح خیمه ها تا تاکن که باز نکوش مایه لحدرون رفزار ماکل مادام خجسته و لکه رونق محشر شود
 کنت حصیان با ابر گلستان غنودان آلوده است و لکه از فرخیال او تمام و سخن نموده ام پشتم صوت
 پری آئینه نگاه دار و لکه تا که امین گوهر نایاب در خود دین بود که گرد خود گردید هر خلعت گرداب دوت
 شاه آفرین نام او فقیر الله است شاعری بود معنی آفرین شالیسته صد هزار آفرین از مردم فاجیه
 است مولد و منشأ اولاد و پور و اس از قبیله احویه بصیر جمیم تازی دوا و مجهول سرورن پویه که شعیب است از
 قوم گوهر لضم کاف فار و دوا و معروف و فتح جمیم و سکون را و جمله محفی نماند که فقیر مردم و غیبانی را فاجیه
 در مردم وورنی را فرار بر بوسید از قبل مشارقه و معاربه مردم مشرقی و مغربی را فقیر دوستی که از بنده جانب
 سند میرفت بیست هم محرم سینه ملت و از لعین مایه و الف در لاهور با شاه آفرین ملاقات کرد و دکت
 خلعتش را باغ را شکست و آورد در آن ایام قصه پیرانجام نظم میکرد پس فقیر داستان خواند این بیت از
 قسمیه بیاد آمد بخران بنیم نمنا لور و که عید آمد و جاسه گلگون نکرد و چون از بلا و عطف عثمان
 نمودم و همهمه رجب الله مسیح دار لعین مایه و الف دارد لاهور شد دم و دوا و از دهم ماه مذکور در آن بلد

طبعاً فاست الحاق ادا و ملاقات متار الیه مرت دست داد و سوده اول ته کرد و بدینجا مالیه فقیر که فقیر
 ماتم بود و خواه و خواه گرفت و از منظورات خود نوی ایان حضرت محط حوسل طریق یادگار تسلیم فقیر
 نمود و عموالین این است که ای محسی پوشوی تخمید به صبح قد صبح مار تو حید به صبح شبی که به کوشش به کمال
 است پیشش بهمت سخته چو خورشید و است به انتقال و دور لا بهور که الله است بحسین و به واقع
 شد شاه و حکیم حاکم این مصرع تایید یافت و رفت نقاد محمی از عالم به حاکم به کور به میر لعل کرد و
 از رماں شاه آفرین شیدم که در عهد او شاه حلد به کمان قتیکه حاکمان بهادر کرد که شاه مامل لا بهور شد و
 نصیر حاکم حلف حاکمان بهادر در حویلی دارا شکوه واقع لا بهور طریق سیرت شاه آفرین به کمال حاکم
 بهای از بود و ماراں فرستج میکرد و نصیر حاکم حلف بهادر کرد شاه آفرین این بیت رلامی حواله ساری بر
 محل خواهد بود حواله ساری داسر سے کم ستیزه به کاراں ریر و ار دے ریر و ریر و به ریم
 شکت قدیم رائل به شد چرین می شد ماکل به شد به نصیر حاکم به استمرنی در اعمار حسب خود آفرین
 صلح بهای حوالی ما و عطا کرد و ایضا حاکم به حقیر گفت و بالی شاه آفرین یاد دارم که سابق در
 به دور و رماں واقع لا بهور محمی از بود و ماراں حاکم حلف می آفرین شد و متاعه را گرم می شد
 زوری ملا محمد سید اعمار اگر آدمی که در اوقات دارد لا بهور شده بود و درین بیت ماصر علی
 به صریح جامه میداد که با طسعت بهیسا رو به دیدے مامه دل صد پاره شد قاصد رسید به ایضا
 اعتراض کرد که هرگاه صریح جامه که شاق از راه دور و درار مکتوب میوید طبعش بهیسا رو به دیدے
 دریدن مامه که شوختر از صریح جامه است چه قسم با وساحت شاه آفرین گفت صریح جامه خود مشوق
 و بهیسا رو به اعمار حاکم حلف مامه فقیر مولف ماکل گفت مامه تو شق عاتق محالط طبع مشوقی است
 و دریدن او مامه شاق را موافق طبع لهذا صریح جامه عاتق بهیسا رو به دیدے وساحت صدای دریدن بهیسا
 ویر حاکم لعل کرد که رو به کمانه میر حاکم لیدین میر محمد الحسین که از کار لا بهور بود و بهیسا
 از حین سحال اجتماع و شتند میر محمد رماں راسخ بهر بهیسی هم حاضر بود و اعتراف بهیسا رو به دیدے
 جامه صبر بالاسه حواله تنگ آمد به ایچو اردست مرآه مگر بال که دریم به اعتراف کرد و که جامه
 سرایان کوتاه می ماند به تنگ شاه آفرین گفت کلام بهیسا رو به دیدے است این شعر را از نقی ارمیور آمد
 او خواهد بود به بهیسی عسال نامت از راه تنگ به به تعاملت ترک شد جامه تنگ به اعتراف

مانند و میرشد ز ماں بسیار سرور گردید و در وقت تحریر این صحیفه دوسه جزا انتخاب از غزلیات
شاه آفرین بدست آمد و این ابیات برجستہ ثبت افتادہ

غبار سے تا طلال افزا نگر دو قاتل مارا	دل	لطیف دین محبت چون کرد و پر خم بسمل مارا
سفس بہتیت پیدسخ باب بستہ کاران گن	دل	دل سے ہر جا برنگ عجمہ یا بی چون صبا بکشا
چہر سان ار لالہ زار آید نسیم جانہرا می کل	دل	دل نمیداشد کصیب از خلق خوش طہن سیاہان را
بہت پرستی صورت گذشت عمر تمام	دل	دل آب آئینہ سیداد مشیر دایہ ما
من تنگ ظرف حشراب ہوا و نہ دست بند	دل	دل میر و چون صبح از خود دور یکسا غمرا
چشم بد و در انہ سرین دادند نامہر چہینہ	دل	دل ہر دہ آن آتشین رخسار پا از سرور
افح عرت یافت با ماتیزہ روزان ہر کسا	دل	دل از طفیل سرمہ جادوین باشد میل را
سید بد سر گشتی کہ ہر لحظہ سوز دل مرا	دل	دل شعلہ بجوالہ ام سیر است در منزل چرا
شعلہ کین آفتہا است اخلاص سبکخرا	دل	دل ز آئینہ ترس ہم آفتہ آتش بنستان را
و ہر پیدن دل ستاد گر بار را	دل	دل پیا لہ گر دشمن رنگ است چون شرم را
دواز شہائے نامس عاقبت آفت بودا	دل	دل کشد آتش بہان بادی کہ سادہ اندہ آتش را
رواق دیگر عشق ما است حسن بار را	دل	دل ابر و دود آہ لبیل باشد این گلزار را
بی زری با ہشت آستوب صاحب بہت را	دل	دل کیسہ خانہ دیوان اژدہا باشد مرا
کس نگیر عسری از گل کہ نباشد بولیش	دل	دل عاقبت در گرد و ترک کمال است اینجا
صفائی قوت زمی میرسد مدام مرا	دل	دل کہ گردن ہمہ بش است خط جام مرا
دار و در طول اہل شیرازہ اسباب ہمان	دل	دل رشتہ چون بیخخت اتیر میکند گلہ ستہ را
سید پر نیض گر آہستہ صاحب دلاں	دل	دل کہ زبانیت خرمیو سنگیہا جنتہ را
دانہ خاک آلودہ گرد و انا نا و خندہ ناک	دل	دل کہ در مسکین ادہر زہ خندین چرا
ریا افتادگان باشد مد و کم کردہ راہان	دل	دل کہ از نقش قدم گرد و سراغ کاروان پیدا
چنین گرمی گذارد برق شرم جلوه اش گل را	دل	دل کند طوفانے موج شکست رنگ بلبل را
چاک چاک خم حیرتہا نے آید جسم	دل	دل رشتہ طول اہل صرف رفو کردیم ما

نظر سربای هم چو کماند میاوا مان را	دله	شکوه شمع از افنا و گی حوسد سرور را	دله
شد کیتیم هم پیش آسای عیسی	دله	رور ناما تمام مار و اسان باسد گل	دله
کلی توان در مجلسی گلشن کا با	دله	امل سخن در دریر یک گوید تنی از ماده خام	دله
میرد و آخر یک سر هم رول گردار کما	دله	سعله گرد در اهل محبی یافت حاد و دست دور	دله
یکه هر ار که خیمت است اعمت مار کما	دله	غزیر حلق تو و صدق بنیت در هر با	دله
چما که سر رخ سپوش میر مد گلاب	دله	حسن خلق کس اصلاح میوی حید	دله
سخت متیر هم منادا کم کد فاصد حواس	دله	نشا و وصل تو میب دایم مل با سجود می است	دله
سرگت تنوع درین بر هم هر که مور و ل است	دله	رتج دست تو از تنس لبر کد او را	دله
تج رالی قوت مار و کشیدن مشکل است	دله	مردی ماید که گیر دوست جماعت سوهر	دله
رور گاری می محمود در مگول ساری گشت	دله	جملت است ہی یار اصیب کس ساد	دله
وزیر هر صوت می فله حواسده است	دله	آتشای با سلم تا میفت دست کارا	دله
خود تر آفرین بار اصدای یای او	دله	میگد احسا حسرت کشت بیگان انتظار	دله
گردن تر روم می بر بال است	دله	سهل است سهل تربیت حاکم عشق	دله
می لاسر ناد با میا لبر عطیده است	دله	سر سارا ان در کر تم هر خوشی مشقی	دله
سیاه می ار قدم حل میزبدا است	دله	سکای خوشی تو و عیسم اجمال مهر	دله
معلوم شد که ساحت حاک کاملی است	دله	ارحام پوشش رفته مار میز سدا	دله
غیر عشق که داد که حال دل چول است	دله	ریا نطل تحروان کس نمی همه	دله
در نه بحر خوش خود است تحت باج	دله	الصاف تیو و دکر م آیین حسروی است	دله
چول فحمه که بسیار بر پست و حیا راج	دله	تا اهل تو اگر تنل صاحب نظر ال راست	دله
سجیه هر گز نه بدیر و سگر با	دله	رج روتس گهرا را مودیح علاج	دله
هر فقه که می حیدر در کوشی تو میخود	دله	دیوانگی دوستی از دوست تو میخود	دله
کدام راه آن گوسته دال سر و دل	دله	حراس که میله عدم تنگ فتنال بر	دله
تا که استق مداع تو سدا مار کشت	دله	همه چول تنوع درین روم سدا مرا حصاد	دله

دل	آخر بزرگ شمع سرخویش میخورد	دل	هر کس که در سرتی طلبش بماند
دل	بزرگ که جسم نه زرد و نا توانی شد	دل	بستی جائه دیدم که رنگم خفرا می شد
دل	فروزان که در انکار بادوست جدال اند	دل	نهفته در تن ناخن پیاله همچو کون بلال اند
دل	تا دل بتو رسد همه من شد	دل	من بر دل و دل فدای من شد
دل	چون جسم و شیشه آید باده بزم آرا شود	دل	در غنای کیفیت صاحب مهر پیدا شود
دل	بزم وصل هم شوق نشانی بر نیاید	دل	سپند آمد مجلس لیک آتش زیر پا آمد
دل	نباشد بسکه غبار ز سوختن مضمون مکتوبم	دل	بزرگ شعله آتش زخوان و دوخیزد
دل	هزاران فتنه آتش بکف فرصت طلب دارد	دل	چو زبور عسل ناخواجه را سامان ساختد
دل	مارانه جنون و سودا بی بجا راست	دل	بوسه بدماغ آمد و هوش از سر تا برد
دل	خنده ز غنچه تصویر دل اشکست	دل	آه ازین عقلم که در ساعت سنگین بستند
دل	عالمی بر باد رفت و عالمی ایجاد شد	دل	آفرین ناز و نیاز ما و جانان کم نشد
دل	تا شودم دین دل یار در آغوش بود	دل	خواب ما می آید سرین محتاج تعبیری
دل	بدانگیزش تا چند گستاخ آفرینستم	دل	خدا سازد که گاه من نوبت هند قدا آید
دل	ز بس دلبسته چون غنچه گل خواجه در احسان	دل	گمراه و اگر در تنو است از زردیست بر دارد
دل	بضر تیغ هم نتوان علاج سرکشان دل	دل	ندیدی شمع را که سر بریدن گشت سرکشتر
دل	خس را محیط تخت روان میدهد ز موج	دل	این است امتیاز بزرگان روزگار
دل	هر تنگ ظرف گجایاب بخاشی تو کجای	دل	شیشه ما است که دیوانه سنگ است هنوز
دل	تنها خودم مصاحب در و آشنای خویش	دل	خود چون سپند و جدتم بر نواسه خویش
دل	پوشیده چشم میگذرم ز آب دامن	دل	ترسم خدا نکرده شوم آشنای خویش
دل	غلام هند و ستم تو شد که منم نازد	دل	بمیرزا که خود صفهان سر سر فرس
دل	ما فقیران بادشاه دقت خویشم آفرین	دل	صحبت نواب یا خان گر نباشد گوشت
دل	نیک حسن گرفت ز سامان شکار	دل	آن سرین میله بود شاه مولی کمرش
دل	نواخته که باشد سوختن در پرده اندازش	دل	چو تار شمع آتش میجود از پرده سازش

دله	که حیدریں رنگ گرداند تشراب ماب در لسن	دله	نهار غشوه در چشم مست مستش تما ساکس
دله	گردودے دیدت اوردند مایا عرص	دله	بچو بر گیس مرد یک اردین میکردم ردول
دله	سر بخت مایو ساعر حلقه عصیاں تند و ریح	دله	آفرین کش اساه مست حول طاعتها کساد
دله	تقرابان شرم دادسته را دارد و معاف	دله	سهل باشد حرم از خود در تنگال پوشیده
دله	خون قرمال عین میشدیتس قرمال توف	دله	آفرین برم حیا ل ادکاتنا داشت دوش
دله	در سطران خوردده می آید لب حننا گل	دله	در نشاط آما در بر حاک رے چیده ار
دله	چون برق مکر لعلک خود و عصایم	دله	ار سکمه جواسے قنادر در حسیام
دله	حائل گردن دستے لود گیر بدت لایم	دله	شکار العاقم اسرین صیاد صیاد
دله	مار بر رخت او چون نکت عسیام	دله	نیت خود اس جز ششم مانع کشتن
دله	بسیج خود ستاد یکم و بدستام	دله	این طفل طیتال را از رار ما سر نیست
دله	العاتم هر کجا افتاد کسر لیکم	دله	آن سکسارم که در راه فیا چون گردان
دله	چون س در پرده دل استخوی یکم	دله	نی هین اریار طاهر لکسوی یکم
دله	سرگ تیر واریص نئی دسی سر و دارم	دله	سیارم سر و زانی سر اسامی هست و دارم
دله	حدده حول گل که دوراں کم فرصت یکم	دله	گریه حسرت درین گلزار چون ششم چرا
دله	گردود سر نو گردم و خود را دوشا کم	دله	آئینس بخت اوسین ما کجا کتید
دله	سر نهیال سحت گراں حول تب جیم	دله	حسنت لودار صحت مں مرده دلال را
دله	که متوانید خود تصویر پیرا پس حرا کرد	دله	کجا ارا اهل علوزت تنبوه تخرید می آید
دله	چو تحال ابر لال نشکی در سگوش	دله	س بستانه مایهائی عشق تند جو کردل
دله	تیمم گریست افتد خاک پاسے او کردل	دله	توالسن ارد صوی آب کوثر ملح میگرد
دله	که باشد سر بلند بها بقدر سر مرد کردل	دله	هین آوار در گوسن مں ارد و لاس می آید
	تشراب تند باشد ششتم در بخت رگیں		ار صدر رنگ دار و در دول مست محنت را
	عیدام عتاب آلوده مں تا چه دیدار س		نگه در در و در و حسین در در لعل آرد
	مهرالے آرد و چون مسج توان گریستن		در جور کاسیج مهال کس چید دار و در و است

چو آن طعن که هم سیرت استاد درین	دل	کجا هم را حیا گماشت کردی تو گل چیند
نزار دامنسری الا ترا رستم بجال او	دل	ملا گردان تو هم قربان روم گرد دست گروم
که برین بنویسدون بهار وطن بے تو	دل	کهر بگوشت تو میگوید از دست بی نزار
راغ بسمل شده نازد به گلستان لاله	دل	رفتی دور طرم بی رحمت ای کبک خلام
بهر پیش و کان غولش هر کس مینویسد	دل	شگون معفرت اشک ندمت هست در پیر
که معترس است برهم سودن دست پشیمان	دل	بود کافیه ندمت قطع طومار محاصره را
غم دست انگارین تو محراب است سیدار	دل	تو چون ساقی شوی در سجده می آیند میو را
ز گرد سر بر خطم کشد زان چست هم گویائی	دل	اتمام بیکسی بیار نالاکشیت بر شد
اگر روید رنگ شون از بهر بوی کس چست	دل	تو ام در تماشای رخ او دوختن چست
آب شوتا قبله تحقیق را ز فرم تو	دل	کس دل کن در صفات قبله عالم شوی
گل نشاندم بار بستم بلبل	دل	ترک رعنائی است برگ را و عشق
آفرین بے با ده مستم بلبل	دل	بچه گر گرس گر چه جام من تهی است
فلک از نارین خط گل و چرخید قالی	دل	سر لے فرسندان آفرین بر سر میباید

لفظ قایلین بنون هم آمده مؤلف گوید درین بیت لفظ قایلین بنون آمده این هم درست است
 شیخ محمد علی خزین هرگاه از بندرتبه وارد سیستان و خدا آباد که هر دو شهر حمل از بلا و سند
 است گردید قصه شعری پیش شیخ خواند که قایلین بنون داشت شعرا از حاضر فتنه بر آمد شیخ
 گفت لفظ قالی بی لون است آن شخص پیش فقیر نقل کرد غنم شیخ فریدالدین عطار نیشابوری
 در نید مامور مشهور قایلین بنون آورده می فرماید **ع** در ده را بوریا قایلین بود و دانکه خشش
 حاجت بالین بود **چ** آفرین گوید **ع** در شرب که بایم آلوده دانی نیست **ع** ساغر بکف
 چون که بر زریم یار سایم **ع** محمد علیخان تخلص بنین کشیری مؤلف تذکره حیات اشعار بیت مذکور را
 در این تذکره بنام خود نوشته و صحیح اول را اخیر داده مطلع کرده باین طریق **ع** آلوده دانی نیست
 نیست در شرب که بایم **ع** بهین قدر تقدیم و تاخیر بیت را از خود ساخت و در ترجمه شاه آفرین
 و تیکه یک بیت مؤلف ارساله را که عبارت از بیت مذکور باشد شنید مخطوط و سررشد و نامده

در دعو کرد و در این مکتب ملاشک ارشاد آورد پس است و پس صاحب مکتب شاه آفرین است
برگذاشت بدکور را گفت من محمد علی بیج ساکن کوفی متبید گفتمیت مامور و است در انصورت
مکتب گوید این در کمر مسارع است مکتب منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول
منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول
آل فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول
منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول
در بهائی است بهر ششم درین یار عام جمال مالی است -

اصف سکن لواس اصفاه جمال ساه است چون فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول
مسارع را می آورد و در حلال سلسله او درین محل نگاشته است فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول فاعلام منقول
او در سنی جدیدی او در سنی جدیدی او در سنی جدیدی او در سنی جدیدی او در سنی جدیدی او در سنی جدیدی او در سنی جدیدی
که اذکار سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است
چند و ستال شد و در سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است
آرامی شاهزاده مدیر مکتب سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است
گردید و بیت و چهارم ربع الاول سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است
چالستانی از میدان سر و خلف او در سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است
بهت بنزار و خطاب غازی الدین قال پیاورد و در جنگ عارح آسمان خرونی گشت و در حلقه می
خود و است شایسته که در سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است
سردتار و چهارم ربع الاول سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است
آسمان سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است
اصلی او میر قمر الدین است و سال ولادت او در سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است
حسن طایع خان مسیح سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است
و در عصر شاه عالم خطاب جامه دران نهاد و در سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است سحر صد و اربعه است
امرا و حضور ترک منصب کرده و کمال فقر پوشیده در شاه جهان آباد گشته است و اگر گفت و رایج

در سحر صد و اربعه است

اهما بدار شاه ار از اردر آمده بحضرت اهل منصب خطاب برنواخته آمد در سال اول جلوس محمد قزقر
 خطاب نظام الملک محمده فتح جنگ بمنصب هفت هزارری و صوبه داری دکن بیا همی گشت و
 چون ایالت دکن بامیر الامرا سید حسین علی خان تفویض بیت و نواب تفصیل علیه خلافت شتافت بنابر
 دفع الوقت که مثل عهد شاه عالم بی پرد بال مطلق شمس پستیند حکومت مراد آباد از شیکاه خلافت
 سرگرمی و حسن سلطنت رفیع الدرجات بصوبه داری مالوا سر برافراست و بوسی اتفاق ارادرا حضور
 نموده قصد تنجیر دکن بجا آورد و در سه ماهین و ثلثین مایه و الف را ملوه متوجه دکن گردید قلعه اسیر از نظام
 و سهر بر بانپور از محمد انور خان که در عهد رفیع الدرجات بصوبه داری بانپور امور شمس بود و بصلح است آورد
 و سیر و همت بستان سال مذکور برسد و لا در خان که از حضور بجا به نواب تعیین شده بود در موضع حسن پور کرامت
 طفر یافت و سیر بانپور معاودت نمود و ششم شوال سال مسطور بر رسید عالم علیخان برادرزاده امیر الامرا
 سید حسین علیخان که نائب دکن بود و گویا بالابور دوائی لهری برافراخت و چون طبقه سادات بایر
 سریم خور و اعتماد الدوله محمد امین خان که بنده سادات وزیر فردوس آرا نگاه محمد شاه شده بودند در گیل
 نواب در سنه اربعه و ثلثین مایه و الف از دکن بحضور رفته پنجم جمادی الاولی بخلعت و زاریت قامت بمایه
 آرست فقیر در آن وقت بدار اختلاف اقامت داشت و در همان ایام معادل و له حیدر قلیخان سمرقانی
 تا فخر گجرات قدم جرات در دای لغی گذاشت فردوس آرا نگاه صوبه دکن گجرات و مالوه ضمیمه وزارت
 حایالت دکن نواب مقرر کرده هم حیدر قلیخان باد تفویض فرمود و نواب پاشنه کوب تا جابو ه قریب حیات
 حو دارساند حیدر قلیخان تاب مقاومت در خود ندیده خود را بجنون ساخته و زو نواب عم خود حامد خان را بنابر
 صوبه دکن گجرات داده بالوه آمد و نیابت صوبه داری مالوه بعلیه السلام خان پسر عمه خود سپرده و ادائن
 جمادی الاولی از ان سال بدار اختلاف مراجعت نمود و اراد حضور خواستند که پای نواب در استان
 خلافت قائم شود مزاج بادشاه را بر گردانیدند و در ساله ست و ثلثین مایه و الف حکومت دکن از تغییر نواب
 بمبارز خان ناظم حیدر آباد و منوش گشت نواب مخالفت هوادار اختلاف و موافقت هوای مراد آباد بواج
 خود که سابق بحکومت استنجا پسروانته بود بهانه ساخته از فردوس آرا نگاه رخصت مراد آباد گرفت و سافین
 نور دیده جانب دکن عطف عنان نمود و بر جناح استعمال خود را بدکن رسانید مبارز خان بمقابل و مقابل
 آمد است و سیوم محرم ۱۱۳۶ سنه سبع و ثلثین مایه و الف در کمره کبیر جناب صعب داد مبارز خان قبل سید محمد مالک

دو کس داشت گشتند و مولی این جبر بکوه صوفیه گشت از عزل نواب بمبار الملک سر مله جان
 تونی و صوفیه بالوه گردید بهادر شکر گشت آخر مردوس آرا نگاه خاطر راستالت نواب متوجه
 دوششده تمام و تثنیض بایه و الت بکتاب آصف شاه سر قرار فرمود و در شاه حمید بایه و
 الف بمالعه تمام طلب حصول نمود و نواب علی بود نواب نظام الدوله ناصر جنگ را نائب دکن
 روانه حضور شد اد آخر مرغ الاول سال مذکور دجل دار احکامات گشت بعد دو ماه مردوس آرا نگاه
 نواب را می مویه شیم رحمت کرد و صوفیه داری اگر نامادار عزل راجه صوفیه و صوفیه دار بالوه ارگیر نامی
 نواب عنایت فرمود نواب اگر آباد آمد و محی الدین قلیانی که ارمار سوادند حال بریدار اقرار
 نواب نود نامت که اگر آباد کرده عارم بالوه تند و چون کنار دریا حبل گذشت نادر باقیمت بیج در
 پنج بهشت و وقت آمد نواب از دکن کنار روان حبل لشکر التسلیم بسیار رسیده بود نواب بر
 اگر آباد محس العفو کرده مشرق رویه روان شد در سراناده و کس یورگدشته بر کالی دو ماره دریا
 محس العفو موده در ملک مدیده در آمد راجه مدیده ما حین در کتاب شد و بعد طی منارل به بحوال الی نواب
 به صوفیه بالوه سید حاجی را و نیم فوج سگیل و کس انتقال کرد در باد زمنا سال مسطور در حواله به و پال
 انس حلال و مالی انتقال گرفت جول جبر آمد آمد مادرتاه گرم بود نواب بمصالحه را ر محادله ترجیح داد
 رود مدار احکامات بر گشت و جول مادر شاه استیلا یافت ما نواب است تا مار دیگر محس سلوک و ادوا
 عمل آورده و جول امر الامرا مصصام الدوله خان و وال محارمه مادر شاه حال گشت بمود مصصام امیر الامرا و محصیه
 مراست دیگر نواب مقرر گشت درین ایام نواب نظام الدوله ناصر جنگ نائب دکن با حوالی محوای ملک
 خود کس برمود و نواب اگر اصلاح بیدر سه گشت و حمید بایه و الف اریا و تاه رحمت گرفته بدکس آمد
 شتم حمادی الا و سه راج و حمید بایه و الف در سواد اورنگ آباد حاسب عرب با پدر و لیر جنگ
 واقع شد و نواب نظام الدوله زعمها شدت بیست پدر و الا اگر قاندا نواب در سه ست و حمید بایه و
 که تسخیر ملک کر نامک رست اول قلعه ترجیایی را محاصره کرد بمهرج سواد بطران ملک آرکات را
 قوم نواب امت اتراع مود و در سه سب و حمید بایه و الف قلعه بالکه را ر قوال حیدر آباد محاصره کرده از
 سرخیان دکنی بخوره تسخیر در آورده و چهارم حمادی الا حری سواد بری و تثنیض بایه و الف در سواد بریا جور
 علم کشور لغار و حست او را نقل کرده در روضه موره که قریب قلعه دولت آباد است مایش مرشد شاه

برهان الدین غریب دفن کردند و در همین سال فردوس آرامگاه محمد شاه و وزیر او اعتماد الدوله -
 فخرالدین خال رودی توحید عالم جاوید آوردند مولف گوید سه رکن مملکت هندی از جهان رفتند
 قنات و حیث سده در یکجا از کف دهر برای طاعت این پسر یا ختم تاریخ نهانده شاه زمان پادشاه
 اصناف و میر و نواب ادا عظم امر و دولت تیموری هندوستان است از عهد خلد سیکان تا تنایمی و
 فردوس آرامگاه محمد شاه بر جای امارت کاهراتی کرد و قریب سی سال حکومت شش صوبه
 و کس که قلم و حیدین بادشاه عالیجا بود پر دخت جمیع امر و عهد فردوس آرامگاه عیال و بودند و
 مراحم و افا فرزندانه تنبذیم میسر نیند عجیبات ملکی صفات مجبول بحیر بود همیشه صد سرکار و قضا و علما
 و علما دار باب استحقاق را بخشنود و در بقدر قسمت هر کس ترسی نماند و سید علما و تبار و یار و عیال و اله و
 خراسان عراق عجم و اطراف هندوستان جمیع قدر وانی او شنیده رو بکن آوردند و ذلک از شیطان شیرالاولا
 بودند از آثار اوست حصار شهر پناه بر بانپور که در سده احمدی دار بعین مایه و اله بنا آن گذشت
 و بر و برانجام رسید و آبادی نظام آباد بالامی کل فردا پور که در ویرانه محض بود و طرح انداخت و
 و کاروان سوار و دو و تخاند و پل تعمیر نمود و ریت آجل نهادند و آمیناء مطابق سده احمدی و در سده
 و مایه و اله تاریخ اجلاط این آبادی است و حصار شهر پناه حیدر آباد و خیر پور که در وسط تهر
 از دنگ آبادی آید و قلاب سخن نموزون بیکر و دو دیوانی شخصی هم دارد از میان طبع شهر که است

تاهمت بل کرد با خود سن یار آینه را	دله	آمد آب تازه بر روی کاه آینه را
به که تصویر کشته هیئت انسان را	دله	تا تماشا کنی این انجمن جان را
ای بسا کار که خفالت بسر انجام آرد	دله	خواب بیدار کند یوسف کفالت را
ز شوزحگر فمیده بخت جالبش را	دله	بسا مان فنا کنی خود مهیا شو بچویش را
سخت تا داغ محبت دل دیوانه ما	دله	شمع گردید بگرد سر پروانه ما
طرح کاتمانه ماریمه رنگ نکات	دله	عسری آلوده رو و سیل ز پر دانه ما
میکنه رو کنی طلب هر جا که میخوانی مرا	دله	یا لکم همچون درق هر سو که گردانی مرا
و طلب بیدست پایم هستی ای در و دل	دله	تا برو سیلاب شک انجا با سانی مرا
سیر فلز از نند است هم بخاری و شسته است	دله	می بر و در عالم دیگر پشیمان را

یہ تہذیب متقی تابع | دلہ | یمن سیر سرور تہذیب مستان را
 چون دگر نیم در ترجمہ نواب اصعب جا افتاد عملاً احوال این مرقہ با عیہ گوش گدا را خمار
 حویاں نمود و تہذیب و تاج ماہمار بگوید کہ ارقدیم الا بام مرا روایاں ہندوستان عہد اسلام و
 آل را بل کن حیرہ بہت بود و ہمیشہ دواح قاہرہ و قزاقانہ تمام قلم و دکن را مالک و سرپرست بود و
 میاستندالا درین عصر کہ قوم مرہ در مالک فتح المسالک ہندوستان عجب کار با کرد و تہذیب
 کشور دکن را لودہ و حجرات و صوگات ہندوستان تصرف آورد و مرگ مہوہ اودہ کہ سبب صلیت
 دریای گنگ و مدحہ رہاں الملک و ملائک و محو و ماد و صوہ ملیاں و صوہ بیہ کہ سبب دور
 دست بود و در دکن نصط یمن دریادہ اگرچہ عجب ہندوستان سہم رفتہ اما در دور و موکب
 شاہ درانی فرصت عمل کرد و سیاحت و دور صوہ بیہ و سنگالہ ہم عمل صیم ہوا و تہذیب و تہذیب
 مصالحہ قرار دادہ ہر سال شیکش مقرر می میر ستاد و جیا کہ معقل می آید مرہ عمارت اردو بکیر
 و اطراف آل است و ساکال این سرزمین را مرہ گوید و رہاں مرہی مخصوص این کساں است
 و بیست یمن در قوم بھولسلہ ماتد دست بھولسلہ براہامی اودو پور می رسد و راہماں
 اودو پور فوق جمیع راہماں سرزمین را جیو تا بہ امدار راہماں و دیگر ہر راہ کہ پور ہند را جیو تہذیب
 اودو پور قفقہ راہ اودو پور ستاد و آل قفقہ امتحار را بر شانی اودو پور تہذیب و لقب صاحب اودو پور
 داووس خود موہیل عادل میر ساہو جوں سجد و خاص ابراہاں را نسخ کرد و اودو پور را آل اودو پور
 تہذیب کی را احدا را ماسد آمدہ مکر تہذیب را علی رسید چون شہر مالو و حتر بر و جیرہ میرہ و ستہ ابراہاں
 ماسرے رفتہ در سالہ الخلیج امام حسین صی اللہ عہدہ دیا امدار لطن آل عیہ امام دین العائدین
 صی اللہ عہدہ شد سل سادات حبیبی محضر امام زین العائدین است و درین صورت فقیہہ را جیو
 اودو پور احوال جمع حال معصے مامول سادات حبیبی امد عیہ مرہ را لارم است کہ با سادات
 عمارات و مدانات است آید و حق صلہ رحمہ عمار مد القفقہ کی ارا و لادرا ما کہ ارا لطن حتر
 سکارو لوسب ناموقت برادران ارا و دویور را آمدہ مکتور دکن ماد و در طرف کر باکتا کن تہذیب
 دار حتر عہدگی حانداں خود ماعہ ہائی دکن جو تہذیب بھر ساہید و اودو پور و دوسرے شد مد سیکہ استقلیہ
 دوم بھولسلہ از قوم بھولسلہ ہوسے اول در سلک اتباع رہاں لظا شاہ نظام در دست تہذیب

بابر ابراهیم عادل شاه پیوسته نوکری داد بر گزیده ابراهیم عادل شاه و داد آخر عهد خود بر گزیده بود و غنچه
 در حاکم ساپور به مقرر کرد و ساپور به آنجا بر سر زمین داران طرح توکل آمد و است چند می عاشر
 نوکری صاحبقران ثانی شاه جهان میر بر دوش خدمت گرفته بود و خود در سیاق میگردد و اسپد
 پسرش سیوا در حاکم بنیابت فیا م داشت و چون ابراهیم عادل شاه را عارضه عرض موت
 تا عرض دو سال طول کشید اختلالات بسیار در مملکت و راه یافت و اکثر سپاه کوکن بر حاکم
 بیجا پور آمد و آن ولایت و فلک اش را لشکر که محافظت کجاینبی تواند کرد و خالی ماند درین
 اوقات سیوا که رب النوع فتنه به کلیم است و محبونی از هو تیار و حیلک سار و سپاه گری بود و مستقر
 ظاهر آمد و در قبیله قمر و آواز کرد و فرادان تلایع را که از وجود حراست تیسگان اسباب قلعه دار
 تهمی بود و تصرف آورد و درین اثنا روزگار بابر ابراهیم عادل شاه و پسر آمد و کشیش علی عادل شاه جلوس نمود
 و چون او بنا بر اقتدار سلطنت و مغرین استقلال بهم فرساییده بود و قوت بسیار در مملکت آورد و خود
 و سیوا روز بروز قوت گرفته بر تمامی قلاع کوکن استیلا یافت و حصون تازه بنس خود احاطه
 نمود و قریب چهل قلعه سابق و لاحق ملو از سامان قلعه داری بهم رسانید و با سیوا و حصون کوکن و جنگ
 به جمعیت خاطر و فراغ بال ملو را طاعت علی عادل شاه پیچیده و علانیه بیاد و خلافت او نور دید و حال
 را که کوکن کیس سلطنت علی عادل شاه بود و بد عاشرت فوج ادرا لیا نمود و در ستم خان را که او هم از عمده
 آن وقت بود شکست بخشاد و بعد از آن خاطر بالکلیه از غوغه عادل ستار پیاده بر حاکم متروک
 در قزاقی و تاخت و تاراج اطراف نواحی کوکن کرد و چون ولایت کوکن متصل به بدریا شور است
 بعضی بنادر در تصرف آورد و راه نهی بجز راه نیمه را نهی بر سر ساحت بعضی اوقات که قابول میا
 بر سر نهی مواضع متعلقه باد شاه هند یعنی خلده مکان نیز دست انحراف است و از میکرد چون این خبر به
 خلده مکان رسید بر لیج والا بامیر الامرا شایسته خان صوبه دار کوکن باد رشده که بدفع سیوا پرداد و
 و همارا اچ حسونت نیز با اتفاق امیر الامرا برین رسم مامور شد امیر الامرا احد و همد و افر در تادیب سیوا
 و تحریک ولایت او و تقدیم رسانید سیوا در سلطنت و بدین دالفا برادر دوی امیر الامرا استخوان
 آورد و دالو فتح خان لیسر امیر الامرا کشید سیوا سخت امیر الامرا مغرول شد و صوبه دار کوکن بشاه پیاده
 محمد سلطان توفیق یافت چون محمد کوکن همارا اچ حسونت حاضر خواند و باد شاه بکنایت ز رسید خلده مکان

اور انصاف طلبیدہ بجای اور ارجحی سکر راقین و مودراہ جی سکے سیوار اگو تھما لہا سے واقعی دادہ
 قائم اور تانگ ساتھ سیوا حرا طاعت چارہ مدیدہ لی سلاح آمدہ مارا حلاقا کت کر دست
 و تہ قلعہ و ملک وہ لک ہوں شکست سرکار و شاہی نمود و موجب التماس راجہ جی سکے و مال
 و دتا ہی مشتعل بر عفو حرا یم نام او صادر شد و سیوا یسترس عسب بھرا ری سرور ری مت
 و خود ایسرارادہ نسل غلبہ علامت نمودہ میز پر ہی لقمہ کشیدہ است و سبب ام باکر ناماد
 و لب ریس دوس اردخت نمودہ عنایت حسنہ کردید با بنار و بقا میت و عدم ادراک
 صحت سلاطین عنایت بادشاہ و زیادہ رمرتہ خود توقع داشت گو تہ رفتہ مارا م سکے سیوا
 جی سکے اظہار بخشش کرد حکم شد مس انداز دولت محدود و محدود و محاذات بیاسداری و
 انیس شد ما سیوا یسترس کہ لے تقصیر نمودار یا ریائی مجموع شد و مکر و ماطر نا و تہا ہے خود
 کہ بعد جیدی سیوا دارا تعلیم عامہ ادب را کردہ و متحمل عوطف ساتھ رحمت الصراف ار را لے
 شود آنا اورا حوصلہ کو کہ ایں سکے دیا بعد چند ماہ وہ دور دست و ہمت صفر وضع خود تیر وادہ یکسیا
 راہ وار گرفت و دکن رفتہ ہمیشہ ہنگامہ آنا ہی صادر و وصولہ دارا و دکن تیر وادہ تادیب و وسیلہ چند
 تا آئکہ لیت و ہمارم ریح الاخر سادہ می تعیین دے لقمہ ہستی او و دست سیوا بہاں جز
 بسرے پدر بر باد و ثبات آخر حلد مکان نہیں نہیں متوجہ دکن تہ لیت و بیوم ریح الاول سفلہ
 ثلث و سبب دایف اور یک آنا دارا کامیاب منزل سلامت و تا آخر عمر خود و دست شہت و ریح سا
 در گو تھالی مرتبہ صرف کردا مارا تہا دل بعضی امرا کہ رای اعراس انسانی خود می خواستند کہ
 ہم مرتبہ اعصال پذیر و تہصال ایں شجرہ بلوچہ صورت نیست سیوا را و سپر خود آدرام
 و ساہو راہ خود رحلت حلد مکان مرتبہ رقیہ شرکت در ملک مادشاہی و دایمہ در رفتہ
 رفتہ دست تصرف بمالک خارج و دکن ساید تفصیل این احوال آنگاہ آدا حرمہ حلد مکان قرار
 یافتہ بود کہ با عظیم صلح و میان آید مابین شرط کہ سرمدار محصول ملکی نہ رویہ نصیغہ سر دست
 حقہ عظیم مقرر شود مادشاہ اسس خان عرف میر ملک را با اسناد سر دست ملکہ روییم و دتا و کہ
 عہد و بیان حکم سار و سردارال عظیم را بلا زمت و دتا ہی مبارد آحر را ہی با دتا و برگشت
 و میر ملک را کہ مہور اسناد حوالہ عظیم مکرودہ خود و خود طلبید و و عہد شاہ عالم سرمدہ و پسر و سکے

از سده ر عایا بقیم مقرر شد و سندها بدستای حواله گردید شاه عالم بعد فتح کام بخش در سندها احد
و عشرین مایه دالف لواهی معاودت از دکن مهرد وستان برافراشت و صوبه دار دکن امیر الامرا
و دالتقار خان محنت و مرود و التقرار خاں و دواؤ د خان نمی را نیابت خود داده و در دکن دالکذا
و دواؤ خاں بانیم موافقت کرد و قرار داد که آنچه از ملک وصول شود سده حصه از میر کار بادشاهی باشد
و چهارم حصه از غنیمت سهای دهم حصه سر دسبکله از حصه ر عایا که سابق نه کور شد و این تقسیم جاری ساز
گشت اما سده چون به بقیم حواله شده بود و چون محنت محمد فرخ سپهر دتاه با سادات باره بر خیزد
بادشاه امیر الامرا سید حسین علیخان را صوبه دار دکن مقرر کرده از حقوق بر آورد و بعد وصول امیر الامرا
بدکن بادشاه با غواهی دولت براندا از ان بسرداران دکن مخصوصا همورا چه بن سیتا در باب مخالفت
امیر الامرا متواتر نوشتهجات می فرستاد و در حضور با قطب الملک عبداللہ خان ہر روز پر خاش
تازہ بر نمی انگیزت قطب الملک ہیشہ امیر الامرا با بدن دہلی تا کد می نوشت لا علاج امیر الامرا
و شمن خان بدکن بگاہ ستر سده تسع و عشرین مایه دالت ماسا همورا چه بنو سبط محمد النور خان بر ہانپوری
و سکنو احمی ملہار صلح کرد و بشرط عدم تاخت و تاراج ملک عدم قطع طرق و گھا بدشتن بانزده ہزار
سوار در رکاب ناظم دکن ہمسند و چونہ و سرب سبکے شش ہندو دکن بمبر خود با تنخواہ کوکن و غیرہ ملکی کہ لاج
قدتس نامند حوالہ نمود و بالاجبی بن لتبونات از براستہ کوکنی وکیل سا همورا چه مقرر شد و در ہر یک نہ دو عامل
ار جانب بقیم نصب گشتند یکی مکاسد ر کہ چارم حصہ وصول کند دیگر نائب سرب سبکے بعد التقاوین
صلح ملک دکن کہ بعلت نزاع غنیمت خراب بود اگر چه رو بادی گذشت اما ضبط بادشاهی از ملک
سرجاست و نخست این تریج محنت ملیت نمود امیر الامرا بعد مصالحہ در سده ثلثین مایه دالف
عالم علیخان برادر رادہ خود را در دکن نائب گذارشتہ با سپاہ سنگیں قریب پنجاہ ہزار از خود و فوج
مربط بسرداری مالاحی لتبونات عازم دارالخلافہ شد و بعد عزل محمد فرخ و جلال سرب سبکے راجا
در سده احدی ثلثین مایه دالف پایہ سکر احمی ملہار بلند ستا و صاحب اختیار دکن نموده او را باتفاق
بالاجبی لتبونات نزد عالم علیخان روانہ دکن ساخت این ہر دو از حضور بدکن آمدہ تسلط تمام ہم نمایند
از عالم علیخان امی شیش ہند و در سده سبع و ثلثین مایه دالف فردوس آرام گاہ صوبہ دار مانوہ و سرب سبکے
از قوم ماگر مقرر نمود و دآمدہ خیل گشت و در سده تسع و ثلثین مایه دالف ہوگر از قوم ستبا مان ار

ارزجای مای را بر پسر مالکی شومات که بدوست به رسمی او حاکم شد و کس بمالوده رفت تا گرد
مادر بیگیده او را گشت و تا آمدن صوبه دار دیگر از حرم او دل را گرد و مهر هاد و محافظت تهر صین سمو بدو
نمک دار لعین مایه و ام محمد حال گس صوبه دار مالوده شده تا بنس رسد تا اسبیم
که بهیته تباحث و اراغ مالوده می برد و دست لقتش او درست است و در کس داری
و مایه و ام صوبه داری مالوده از تغییر محمد حال بر احوال می سکه صاحب رسا مقرر گشت تا سویت
ماجرست کفر تین رس شد و در دست دار لعین مایه و ام مال مای را و قدم خواستش گذشت
او کس قصد داشت بهند و ستان کرد و او را در احوال مطهر حال را بدو صمصام الدوله حاکم را
ینم مامور شد مطهر حال در ملک مالوده در آمده ماسر و سج رسید مای را و در بر و کشته در کس
و مطهر حال ل و قوج حکم را در احوال غطف عثمان نمود و در سه سع دار لعین مایه و ام مال مای
اراده میدوستان کرد و اعتماد الدوله و قمر الدین مال را بر مالک و امیر الامرا صمصام الدوله در حضور
تعلیه و لقتش شد و ایها ما کو که محامتر هر کدام لغات است سی کرده ملک مالوده حرامید مای را و دو
وج کرد و چی اسر و اکیلا حاد و در محایله در مالک در سا و سه چهار در جنگ واقع شد هر بار و در
فائب آمد و دومی دیگر را اسر داری هو کرد و معالیه امیر الامرا حاکم را و امیر الامرا در علم الدوله طرح
صلح انداخت و لحد صلح هر دو مدار الحلاف رجوع نمود و در احوال می سکه رای تهریب کفر سحر است که
صوبه دار مالوده از تغییر خودش مای را و مقرر شود و متواتر عرائص مدرگاد در دوس آراستگاه نوسا
امیر الامرا می نوشت امیر الامرا در سه تمال دار لعین و مایه و ام با دتاه را ماسی مای را و ستان
مالوده مای را و لعلین فیت اسلام در آن حالت عوس هم رسا بدو در سه تسع دار لعین مایه و ام مال
ما و ج عظیم که در کس مای را و مالوده شد و نظم لست آخایر داحته بر سر راحه مای را و رفت و وسیع آید و ارا لافات
راحه مای را و در محایله کرده مای را و ساحت راجه خود را مای را و مای را و مای را و مای را و مای را و
مالک مای را و در حاکمست که ماسر مد که عمارت از ملک ماسر حسن گنگ است در آید مای را و حاد و را
مهر کرد که او در مای را و حسن گشته مای را و مال ملک که در آن وقت از صوبه خود حرکت کرده مای را و
اگر آما در سیم لود و را ویر و مای را و حسن را عور کرده مای را و مال ملک مقابل شد مای را و مال ملک
آن جمع می کثیر را ممول و مخر و ج شایلا می گریخته است مای را و اگر آتته خود ماسر مای را و رسا بدو

رود آب حسن شرق شدند و قریب یکزار پانصد کس با سیری در آمدند بر پاں الملک بهر کد ام
 یک یار دوده رویه داده و غرض کرد باجی را و نخت عظیم کشیده و بشا بهماں آباد آورد و افواج مادسا
 بیرون شهر ستاده محافظت شهر برداشتند مگر حسن خان کوکه با دشا که از عذر خوانی با معذور
 پیش قدم نموده زندگی جاوید تهادت را ر حیات دور و زه رحمان داد و بعد خزانی بصره امیر لاهرا
 صمصام الدوله اردار احوالفت بر آمد باجی را و صرفه در جنگ ندریده جانب اکبر آباد آورد و دست
 و امیر لاهرا هم دست از تعاقب برداشت و در شانن خمینی مایه و الف نواب آصف جاه اردکن در احوال
 رفت و صوبه دار ناله از عزل باجی را و با و مقرر شد نواب عطف عثمان بهالوه عمود به پهل رسید باجی را و
 هم اردکن بر جنگ استعجال استقبال کرد و رسوای به پهل مکر را و در شمار روداد باجی را و رسد غنم را
 رسد و ساخت و از طرف دلی خبر آمد نادر شاه گرم شد بنابر آن نواب در صاسحه زد و صوبه دار
 ناله باجی را و گذاشته زد و خود را بجنود با و شار سائید و در استعجال نواب در رسوای پهل محبت را به
 باجی را و در کو بهو نسلا که یکسار صوبه بر آرد از بنی اعمال ساپورا به بود تاجت قال اله آبادی را که
 از جانب نواب بنظم صوبه بر آرمی پروخت در ماه رمضان سه خمینی مایه و الف شهید ساخت
 و چون بنی در سلطنت بهندوستان از آمدن نادر شاه راه یافت باجی را و جاگیرات مصعب و این
 دکن را که از جانب نادر شاه و نواب آصف ماه مقرر بود و ضبط کرد چون نادر شاه از بهند بولایت
 عثمان عمود نواب نظام الدوله ناصر جنگ نائب دکن سفیری نزد باجی را و فرستاد و پیغامی و عید کرد
 باجی را و دست از ضبط جاگیرات برداشت و در سه شین و سین مایه و الف باجی را و قصد کرد که
 نواب نظام الدوله ناصر جنگ را بر دارد و ملک دکن را از ریاست اسلام خالی ساخته بی شرکت اعلام
 گونسار کفر برافزود و فوجی را فراهم آورد و جنوبی رسوای درنگ آباد نازل شد نواب نظام الدوله
 باجمعی که در شهر داشت بر آمد و قصد کرد که تباخت دار کوب پونه خراس نمایم زد و زد و در
 گنگ را بگویند و در است و هتم شوال تا قریب عید منلی یک ماه و چند روز در غبار چیا تا کره اثیر چیا
 داشت و با آنکه فوجی نیم چیا بهر سوار بود و فوج اسلام به هزار می کشید هر روز دلاوران اسلام خیره
 و سستی می نمود باجی را و صرفه خود و صلح ویده و صلح گرانید و آمده با نواب نظام الدوله ملاقات کرد و
 نظام الدوله سرکار که کوئی سرکار مندی بهی گیر او داد و باجی را و بعد صاسحه مغلومانه رخت ابل لطیف

مالو کجند و کمار بر مدار سلیم و در او هم صفر سه نشت و شصین مایه دالعه لعلت حصه مرگی خالص می کرد
 و کس مالای سحای او قیام نمود و در همین سال نواب آصف ماه از حضور حضرت دکن گردیده سلیم
 سعال اهل ری میور شد و مالای که اردکن مانع می رفت در راه میور ملا دست نواب آصفی حاصل
 کرده راه مالو گرفت و بعد معاودت نواب آصف ماه بکن تاسال و دوات آد هیستال باشد حیدر
 عیلم شوی کرد و قلمیه یافته صلح اسخامید و در عهد نواب نظام الدوله ناصر ملک شهید ماسا پورا حه توان
 صلح است یا دنا آخر عهد نواب نظام الدوله که و دیم سال کسری بود صلح بحال آمد و بعد شهادت
 نواب نظام الدوله روت سا پورا حه که در سه تکت و شین مایه دالعه دایع شد کار مالای مالو گرفت
 و صدایت را عرف و او را در عمر راده مالای که سخت بد و محنت کش بود مدار المها م ستدایها
 تا پس حساب سا پورا حه مسالی اردو دال هو نلا ریت شد بعد سپر شدن سا پورا حه
 علی العدا رش کسی را سحای سا پورا حه برسد راجه لستاد در ام همام مالی و ملکی است
 خود آورده سرداران قدیم مرته را مقاد ملکه معطل ساخت بد را در کار را در مارا دید
 آمد حتی حواری مالک راجت کرد و قومی که تنین آنها گدائی بود دعوی مادشاهی سر برد و بعد
 رانه مین دو میت حوا کو رانی که در وصف خط معشوق گفته گو با گردید سحای پورا حه مالک
 فقور دایع اند و مراح را برسد حال بر تاشان امر و تا خود حه دیر اند که حبیبال بهد راجه
 حواری سادشاهی حواری تاشان امر و تسلطی که راهبه کو کسی بعد شهادت نواب نظام الدوله
 و جوت سا پورا حه در دکن بهد و ستان هم رسا بد در صحن احوال ار لا د نواب آصفی و خفرال
 بیاه و غیر هم معلوم خاطر خواهد شد لعل سرگشت گجرات د بهکاله لقم می آید آند و تسلط سیم
 گجرات برین احوال است که بعد و ال دولت سادات مار به در سه تکت و شین مایه دالعه
 فردوس آرا سگاه حضور داری گجرات از تعبیر احیت سگه و مقصدی گری سدر سورت از تعبیر قول الله
 حال محو الدوله حیدر قلی خان اسرا ئی میمید مدت میر آنتی قومیین فرمود و حیدر قلی خان حه رگاسته داس
 دیوال خود را بیات گجرات و تهور حال را بیات سدر سورت داده بهد و حواری و سادات و حواری
 وزارت در سه اربع و شین مایه دالعه حواری آصفی و معوض شد و احواری و حضور در مقدمات مال
 و ملکی خلاصه را می نواب آصفی و حل مسکو و بعد حضور محو الدوله حیدر قلی خان سرور س آرا سگاه

و بیاید
 و بیاید
 و بیاید
 و بیاید

با تخطا و اباحتها مقدم داشته حیدر علی خان اسبق و ادینی گجرات فرخنده و حیدر علی خان گجرات
 زنده علی کرد که شل آن در هیچ عصر نشان نمیدهند و چندان اقتدار هم رسامید که تا اینجای ظهور و در
 صوبه دکن گجرات از کیر و بوی آب آصفجه مقرر شدند و اباحتها و نیابت گجرات بعمود خود
 تسلیم نمود و در سه سنت و تثنین مایه و الف صوبه داری گجرات از تخریب اباحتها و نیابتها و مبارز الملک
 سر بلند خان لونی عطا شد مبارز الملک سند نیابت به تجماعت خال گجراتی و مرشد و حامد خان
 یحیی با بلعت میامانی دست و پای محبت و است از گجرات برآمد و در موضع و هدا قامت کرد
 و کشتن نامی عنیم دکنی را بملک خود تبلیغ و جمعیتی از خود و هر چه آورده بر سر گجرات رفت و تجماعت
 هم از گجرات برآمد و آتش حرب را به زود و تجماعت حال مقدمه هستی را بخت رستم علی خان بلور
 تجماعت خال در آل وقت حاکم بندر سورت لود حیدر قتل برادرشین اسباب محاربه با حامد خان
 سامان نمود و بیلاچی کا پکوار را که از سر در مرطوب بود و در حد و سورت هنگامه آراسه داشت با خود
 رفته است و جمعیت قریب بستم هزار را سورت برآمد حامد خان نیز جمعیت خود و کشتن که آن هم
 قریب بستم هزار و تیر از احمد آباد و کویچه بخار در یکا می تلافی و تثنین نمود و بیلاچی کا پکوار اگر چه در طایفه
 رستم علی خان بود اما در مائل بدالمت کشتا با حامد خان اتفاق داشت لکن حامد خان غالب آمد و رستم علی
 مقتول رسید مبارز الملک سر بلند خان بعد از اجتماع هنگامه حامد خان در سنده شمان تثنین مایه را لست
 از دار اسحاق افت جانب گجرات انصاف نمود حامد خان با عنیم بقصد محاربه او از گجرات برآمد و چند
 مبارز الملک را کشت و بقتل آورد و اباحتها و نیابتها هم را و کن عجم خود در باب دمل دادن مبارز الملک
 چون حامد خان مرد لا امانی بود و مفید نیفتاد حامد خان اما بیگ بخشی خود را با فخر عنیم سحر بیار الملک
 ستر و جنگ عظیم در میان آمد اما بیگ لقیل رسید و شیخ الیه یار بلگرامی بخشی و ستر مبارز الملک
 از راه دیگر دال قلعه احمد آباد و ستر و تهر را تصرف آورد و ناگزیر حامد خان دست از ملک گجرات برداشت
 بر سر نزد اباحتها و نیابتها رفت بعد از آن عنیم در ملک گجرات بکریت کرد و در فتره رفته عمل بادشاهی
 بالکلیه بر ستاد و عظمت بفر تمام صوبه را فرو گرفت و در سنده شمس تثنین مایه و الف عنیم در بیگانه نمود
 سرشته این اقامه چنین است که سینه و همزی حجه سنده احدی و تثنین مایه و الف تجماع الدوله را ظلم بیگانه خست
 زنده گزاری جهان فخر بستم سرفراز خان نائب سنده اما سنده بلایت سنده را با سنده کشتن و بفر

حیدر علی خان
 حیدر علی خان
 حیدر علی خان
 حیدر علی خان
 حیدر علی خان

که دال در بحال همت جنگ که ارکو کران شجاع الدوله بود و از جانب او به بیست صوبه بنه می پرداخت
 بهوای گرفتار نگاله را در سرحد و حدود و ناحیه سگین تقریب حصول ملازمت سرور حال مردم و مشایخ
 شد و چون قریب سید سرور حال متهم شد که همت جنگ بیکه اراده می آید مودوم قلیل از قریب آمد
 آمد و حرکت به کوچی کرده پس رسید و تنه قیاحان محمود تخلص ناماد شجاع الدوله در آنوقت باطله اود
 می برآید هم آورده بخارنه همت جنگ تسافت و شکست یافته خود را در کس بیست لوات آصفیاه
 رسامد میر حبیب روستائی که کشتی و تنه قیاحان بود و در کوه سلسله مکاسد صوبه برار رفته ادر
 تحریکات غیر نگاله مور کو کوچی سگین به سرداری ماسکریدت دیوان و دعلی قزاق که در اعین
 از رضا اورد چهار میر حبیب کرده بر سر همت جنگ به نگاله مستند و قریب یکجا حدال
 قبال طول کشید همت جنگ سلسله اصلح صابید و ماسکریدت دعلی قزاق را راست دود و مشایخ
 تنه بیست و در حبه خود و طلبین و چله علیک تنه بدیع ساحت صحت العن شده و در نظر
 بهادر کو و میر حبیب حایت حاسر گشتند اما صوبه کنگ را تصرف خود آورد و هر سال صحت
 و تاراج نگاله سید ستار و نا آ که همت جنگ بهر سال مشکیشی برای کو مقرر کرد و ملک را از
 حوالی محفوظ داشت حالاً اندکی مسافت این کرده تاره لعره آمده بایستید مر به عمو و در آن
 دکن خصوصاً طره بینی دارد بهر حادث می یابند و حوه معاش همه مردم را مد کرده نظر
 خود بخت بد در میداری را همتا تا کسی که زبیداری مردم خیر مثل مقدم و بهواری میبگذارد
 و انواع سید اساس را تان قیام را ریح بر کرده میاد تصرف خود قایم میکشد و بهجا همد که مالک تمام
 روی زمین بر همه کوی شود و ران مطلق تعالی شاه که روزی رسامد مسلمانان به دست رات
 اصناف حلالی برهنسین نوشته تمام این مالک یک قوم به طور مسلم تواند شد و تفرات مزاج
 و لطافت طبیعت این قوم باید دید که مالای مال اقتدار که سلطنت دکن بهید و در قصه خود در آن
 و بهواری بهواری و مال گدوم خوش شد و ساو کحان عام و سانه عام و کرسه ستر حاتم عقل میکرد و حال سایر
 برین قیاس باید کرد و چون اصل عتیبه بر همه گدائی است و در کشین بهید و ان سر رنده که صدقات ناشر
 مامد و طبیعت نفیوم سلاسل بدر لوره گری جوگر تنه بطاعی اس العری لازم بهیت گردید و بهیاد
 حصول تبه سلطنت امارت لوی گدای طبیعت بمیر و بهر محاسبیه یکم متصدیان را به جمع مکه مطر ایما و قول تمام بهر

ماجه درده است هر چه دارد تا بحدی که دستار و پای امر از او را کشیده میگیرند و برآمد کار او را حواله عالم با نایب
 خوب گنجه کیسه گفته است بدست ملن عالم کاسه در یوزه می بنیم که احوال مادرش کرد و گداسار دهبانی را به
 و بیب شکلی فرار میقوم آنچه دریافته شد این است که مادرندای اینها خواه امیر سپیدخواه فقیر سردال تو است با
 این ال علی از او عن که آرا در مهدی گمار یکا کاف فارسی میگوید و نمیکند و در خارج هم و علی غلبه بسیار که
 یوست آن فتح سازد و اگر احیاناً روض مجوزند اقل قلیل که حکم عدم دارد و در حرج سُرخ و طلیت و در و چوبه هم در هر
 دال بسیار و در حرج سُرخ راتها میر فرو میبرد بابرین لطفه اینها پشت در پشت اردال تو بری روضن یا کم و در
 و در حرج سُرخ و طلیت و در و چوبه بیگول می شود و در جهت عدای حار که ترا عرض اینها صغروی یا از جهت احتراق
 مواد سوداوی است و اطباء اهد می افتد قاعده خود که معالجه بمنزل میکنند و دویه حاره سحور دل سید بنده اند اصرار
 میقوم خیلی حار یا بس واقع شده و بلا ایت حسن خلق اصلاً که طبعیت مگر دیده و درین دو بیت سال که قدم
 اینها بسزمن هندوستان رسیدن برخی مردم هندوستان هم استعمال مریح سُرخ آموختند بیشتر رواج این مریح بیت
 در هندوستان نبود و علی است و کسی به شبهه که اینهمه مراتب مطابق واقع بقلم آس و تعصب و تصنع اصلاً اجل ندارد
 تحقیق مانند که آسمه که سابق مذکور شد آن را بزبان کنی مندی میگوید و گرسنه لطف کاف نار می سکون را در حمله
 و فتح سین حمله آمی و عجمی و آه ایت که آنرا در عربی حب البقر و در فارسی گادانه و در مهدی مژ و در و در
 نامه مانند صاحب خزانه المونین گوید غیر ماکول است و ادل گرم و دوم خشک و صاحب برهان قاطع گوید
 آنرا منقشر کرده بگاده دهند گاده را چاق و فربه کند طرفه آنکه بالاجی آنرا منقشر ماکرده تنادل میکرد و تو بهر
 توقانی منقش واد و را در حمله دانه ایت که آرا در مهدی ار هر خواست در دوم حار و در سیوم یا بس است
 و مریح سُرخ را در فارسی فلفل خراسانی خوانند و رقیع الدین قزوینی مصنف عقاید ربیعه لیبارت عربی
 گوید ترجمه است این است که فلفل خراسانی غلامی است مثل غلات تخم ترب و قند سخته شدن سُرخ
 میشود در شدت حدت و حلاقت مثل فلفل سیاه است و طلیت در آب گرم گرم و در دوم خشک
 است و در و چوبه که آنرا در عربی عروق الصفر مانند در سیوم گرم و خشک است و از اختصاصات
 میم این است که در و فاهاتر و استاد خود نویس فاروقی میولند بزبان عربی و خط مرثی ایتدا و تاریخ ایشیا
 ار آغا فتلا فاروق است رضی الله عنه که در سیزده هجری بوده و الا آن سال تاریخ ایشان منقش و تیر و بایه
 و اکتساب ملائک اودبعین بایه و الف هجری و وجه اعتبار تاریخ فاروقی این است که جلد علامی میده در عهد فاروق

رضی الله عنده ولایب ابرار محمد آمد چنانکه مالاد و کرامت آدم و نسلش بگر مارخ باجمای یاس
 امان مسکه که ارسله و اتحاد عالم ساری را رسلان ابرار نوران عساکر حواله مسکه کند و اندو
 تا آریا این مملکت بحین لکن پس از عهد اسلام بهار رخ موی روبرو ملک مال در میان لود و سواد
 وی مثل شمشیر چه مردم هر دو دلاست آس پرست بود و بدو میداد هم معلم آس پرست آمد
 راسا مال و دین آس میداد کار بدستند بلکه در عظیم آس اسال امتحان و معین بود و در دین
 سواد موی آتشکده کارس را سطله حب و نور اسلام ولایت ابرار نوران را امر و گرفت و
 سلاطین اسلام بر سر مرمر و دانی هر دو ولایت را بدو ترایع و بی مار رخ موی ابرام بدرفت
 و حال و قبال ما بهدوال رنگ عساکر گرفت سلاطین اسلام مار و بی حمت تحاسهای بهدیرا
 را بدخته مساعد میاد کرد و دین و نوایس را بر هم رده ادا را لود و آواره ساختند و درین عهد مال
 دین عظیم مستیزار ادلی اند مثل مار رخ و نشان و سکار و اسکاف و دوح اسلامان اکثر کسار و شرفا بد
 سبب علمه عظیم این است که مردم عظیم اسام محنت بر خود گوارا کرده تنگ فراقی میسند و دین محنت
 رسد علمه و کاد و حریف را بدو عوده او را با حرم سار بد و مراحت شعاران اسلام در آرم طلسمی احاده آ
 اگر اسما هم بر ریاضت جنگ و فراقی کسالت بر عیم مال می آید که بهمتی ماموسی که در کسالت سکا
 مارا دل کجا میاشند و صهر الله به نواب آصف شاه عفرال ساه و در عساکر شش لیسر دالا
 که گرد اشت تیر محمد باده و تیر احمد که هر دو در یک مادر اند و تیر سید محمد و تیر طام علی و تیر محمد و تیر
 و تیر علی ابرام این چهار محلف اند و هر کدام محطای علم محاط فیقرای اقبال و کس را امیر الامرا
 و دین و الطام الدوله و دینوس را امیر الممالک و چهارمین را آصف شاه تالی و محمدی را المملک
 و ششمین را ناصر المملک و او یکم

امیر الامرا فیروز جنگ عاری الدین حال نهاد و نواب آصف شاه عفرال پناه از بیتگاه خلا
 خطاب حدود سرایه ماموری اند و دین و نواب آصف شاه در دین و او در دین محنت
 سلطنت بهما بدو نواب آصف شاه در سه ملت و عیس و مایه و الف از مردوس آرامگاه
 رحمت و کس گرفت بیات امیر الامرا می که بعد کشته شدن خواسته تمام محاط فیقرای عیسام الدوله
 دوران در جنگ مادر تاهای داب آصف شاه مقرر شد که و کس خود و در جنگ مقولین نمود

حزبه سامره
 و تیر محمد و تیر
 و تیر علی ابرام

و بعد رحلت نواب آصف جاہ در عصر احمد شاہ مصعب امیر لامرا می ساد و آتجان قرار گرفت و بعد
چند روز خلعت امیر لامرا می از تیره سادات حال بعیر و در جنگ حمایت شد و بعد شهادت نواب
نظام الدوله ناصر جنگ امیر لامرا را بهوای ریاست دکن بر سر نهاد اعیان حضور بنا بر بعضی خواه
راسی بودند و آخر راضی شدند و بوسیله صدر جنگ رقوم اصباح خواہد بابت امیر لامرا سوم
در شب پنجم و ششم مائت و الف ار احمد شاہ نجف حکومت دکن قامت سباہات آراست و درین
موسم بر شنگول جانب دکن نظره رود چون در دکن امیر الممالک را در سیویں مسلط بود و لکر مرط
را کہ با لوح سنگین در نواحی دہلی بود و سبق حور گردا مید و بعد طی مسافت بستیم دمی قلع سال
مذکور داخل اورنگ آباد شد امیر الممالک کہ در حیدر آباد بود و قصد مقابلہ مسافتی نور وین صنیم
قاو باقیه ار امیر الممالک حامدیس تمام و کمال و حالته از توابع اورنگ آباد و غیرہ استندعا
منو و امیر الممالک لواء آمل و ناواقف بود و کار سخن مقابلہ با امیر الممالک در شش و اندک
حامدیس بنیر با مہر خود و حوالہ عظیم عود و این چنین ملک عظیم مفت و دست عظیم حیل قلم فضا برین صہ بود
کہ ریاست دکن بر امیر الممالک بحال باشد امیر لامرا بعد بہتر و در داخل شہر اورنگ آباد ہم
دی آنجہ آخر روز سال مذکور عرگ مناجات در گذشت و رضاداد کہ سچہ توقعات سبیل یافت ہیوہ
بودند ہیوہ رچاد یاس فروختند و تا بوقت اوراسکیہ ساطر و در قہ سلامت راہ معائنہ نموده قرار داد
کہ پیش پیش صہ خود نگاہ داشته اند اورنگ آباد بہرہلی برمد آخر همچنان کردند و چون بیات انجمن
در کاب نشاہی طی کردہ بہرہلی رسیدند و در کجالاش را برین سیر دند

و در کمال

عما و الممالک امیر لامرا میر و جنگ بن نواب آصف جاہ عفرال سپاہ و دختر زاده وزیر
الممالک اعتماد الدولہ قمر الدین خاں مرحوم نام اصلی او میر شہاب الدین است او ہم خطاب بود
عازی الدین خان بہادر فیروز جنگ ناموری دارد و فتیکہ پدش امیر لامرا در دکن رقتہ بمرگ معاہد
و گذشت بجز وصول این حصر و شت افزا بار اخلاقتہ عمار الممالک سخاوت وزیر الممالک صفدر جنگ
رقتہ است و تیم تانی را بجای ساند کہ صفدر جنگ بر سر ترحم آمل امیر لامرا می آرتی را از احمد شاہ
ما و د باید آخر این شش است از نگین خلاص کج نشست عمار الممالک خواست کہ صفدر جنگ را
بر سر دشت شاہ با وجہ تکمیل کن در ترجمہ صفدر جنگ خواہد آمد عمار الممالک ایام جنگ کور ہو لکر را

را از مالوه و می آمارا را با گوید ملک خود طلبید یا میسر از رسیدن آنها با قصد جنگ مصالحه در میان آمد
 عباد الملک و هو کرمی آما و هر سه اتفاق بر سر سور حمل حادث رسید و در آن پوز و کیر و دیک را که هر
 از طلاع حصیه ملک حادث است محاصره نمودند و چون عروج اسباب تلوه گری اصرار توپ است
 عباد الملک با الحاکمین مهرداد را بنحیم علیه درگاه احمد شاه کشته شد عباد اصرار توپ مستحسب
 عاقبت محمود احمد حال کشته می که عباد الملک امداد و ارسال توپ است اسلحام الدوله در بر سر اعتماد الدوله
 و الدین خان محرم لسه عباد الملک با و شاه را از مرشدان اصرار توپ مانع آمد عاقبت محمود و
 اکرمی از مستطال ما و شاه می مردم نوسخا را نوحه داس که اگر دور عباد الملک شد با تمام اعدا
 حسین و حسن العمل می آمد با خود متفق شده خواست که اسلحام الدوله را سردار و دوروی قرار داده
 بر سر خانه اسلحام الدوله علو کرده بهنگامه دار و گیر گرم حیات و همان روز کاری به ساحتی روحی
 سخا و داسه بهاد و در قطع الطریق در آن مناجات و تاراج محاللات حاله ما و شاه می خواهم
 مستطال را که در نواحی دار الحکومه نود عمارت فله برانجیت درین ضمن سور حمل حادث که اردوستان
 محاصره محالست کسوف رسید نودار احمد شاه امداد الحاکمین کرد احمد شاه در ظاهر برای تسکین و تسخیر
 اسرید و در ماطل بر لسه ملک حادث اردو بی برآمن در سکندر معرب حیات ساحت و عاقبت
 محمود حال را که در آن نواحی بهنگامه بهدار نود اسلحام الدوله به حضور طلبید عاقبت محمود حال اسلحام
 سور حرم آمن ملازمت ماد شاه نموده سور حرم رگشت از معدرات الهی اسکه هو کرمی کحاطر آورد
 که احمد شاه در واد اصرار توپ لخال رو الحال که بیرون برآمن است رفه رسد عله و گاه
 لسه و امداد کرد و عاقبت او را تنگ نموده اصرار توپ مانع گرفت و خواست که این کار را
 بنحیم و تریک سر کرسی لسه امداد الملک و می آیارا حرمنا که ده شکیر نمود و اگر در مترا عمو
 در یابی محس کرده می که عاقبت محمود حال ملازمت نموده سور حرم رگشت هو کرمی قریب معسک احمد شاه
 رسیده اول تب احمدان سردار مردم کمال کردید که عاقبت محمود حال اراده تشریفات ما را آمن
 آتش افروز بهنگامه است امر سهل داسه اسلحام الدوله کرد و فکر فراهم نمود و الا حرا بهایش
 می آمد آخرت متحقق شد که هو کرمی آمن است دست و پا کم کرد که به وقت اسلحام الدوله در وقت
 و را میا احمد شاه و مادرا و و همسام الدوله میرانش لسه امیر الاخر همسام الدوله و دوران ناموس و

و اجمالاً انقال را که است بچند کس و دارا خلافت را گرفتند و از طغیانی و تاختگری بی حدیستی بادشاه چشم
 زخم عظیمی بنام کوس بجهت بر رسیدند لکن آن من بی منازعی تمام اتانات سلطنت را عارت کرد و ملکه را بنایه
 دختر محمد فرج سیر بادشاه که زوجه فردوس آرا سنگاه بود و دیگر بر دگیاں سزادفات بادشاهی را که
 درآمدند هر چند بهر لکر اینها را محترمت نگا داشت اما حکا بر سر این خشنود عماد الملک این خبر تسلیس و محض
 را که است بدار خلافت تشافت بجای آید چون بدید که این هر دو سردار زن خاسته رفتند و تنها عین برائے
 محاصره بنیان شدند و هم دست از محاصره برداشتند به مار نول رفت و سوار حل خود بخود را کسوف محض
 را آمد عماد الملک زور بهر لکر و سازش امر از حضور خصوص مصصام الدوله میر آتش وزارت را از تفریط الم الدوله
 خود گرفت و امیر لامرائی به مصصام الدوله میر آتش بامید روری که وزارت گرفت صبح خلعت
 پوشید و وقت استوا احمد شاه را نامادش قید کرده غریز الدین حلف محراب الدین جهاد را تاه را و هم
 شعلال و زکیت بنده سه سح و تیسر نایه و الف بر تخت سلطنت اجلاس نمود و بجا ملک شالی لقب ستا
 و بعد بکفایت ارقید کردن نیم احمد شاه و چشم پوشش را که تمام قلمتها از وزائین و مویل کشید بسایا
 را از نظام صوبه پنجاب قصد لاهور کرد مخفی نماد که سراسر احدی و تسلیس نایه و الف صوبه داری
 لاهور بمحسین الملک قرار یافت و بعد از موت لاهور مران او عائد شد چنانچه
 در واقعات شاه درانی مفصل می آید عماد الملک عالم گیر تانی را در دہلی گذاشته شاهراده عالی
 گوهر را بنوری کرد و از راه پاشی و حصار روانه لاهور گردید و به لودیان رسید و طلب آدینه بگیخان
 و جی ابسر کردگی سید جمیل الدین سید سالار و عباد اللہ خان کشمیری مدارا المہام شهابتیب ملاهور که
 از آنجا چهل کرده مسامت داد و رحمت کرد اینها در یک شب در روز خود را بلاهور رسانیدند و خوا
 سربایان را در حرم فرمایا بگم را که در کمال عقلت و حوامین بود میدار ساخته مقید استند و ارمات
 را در ده درخیمه حاد و ندیکم رن تغائی عماد الملک است و نیز دختر او به عماد الملک اعز و بود
 عماد الملک صوبه داری لاهور به آدینه بگیخان در بدل تنگیش تنگی لک رد پیہ مقرر کرده بدہلی معاد
 نمود و چون این اخبار به سمع شاه درانی رسید بسیار شاق آمد و از قند بار پشته کوب خود را بلاهور
 رسانید آدینه بگیخان چون طفل آدینه که از کتب رزم کندان لاهور بصحرای پاشی و حصار قرار نمود شاه
 درانی در جہاج آنحال سبت کرد و ہی دہلی علم و در شد عماد الملک که سر و سامانی نداشت جہا القبا و چار

سیادت ملایک شاه محمود اول محتاج شد آخر سال سن حکیم مذکور و دیگر اسرار شرف المورث شاه لبحال
محمود مامور در بار هم نصراست پستی ماسلم شد و چون شاه درانی همان حال را تفسیر فطیحات سپرد جل جلال
تعلیس کرد و عماد الملک همراه همان حال سرودات نمایان لغرض ظهور آورد و مورد آفرین شاه گردید چون
طلب پستی داشت در ارت در سال آمد عماد الملک ارت شاه التماس کرد که توره را رسل محمودی دوستی
ار در سالان همراه من شود که از این سید رحطی عرض قبول و آورده و اصل سرکار سارم شاه درانی
دو شاهزاده یکی پادشاهش بن مالک تالی دوم پیر مار خوش عیرالدین پسر عالمگیر تالی را از دست
طلیبه و احاطه حال که کمی از سرداران رکاب شاه بود همراه عماد الملک کرد و عماد الملک با خود
شاهزاده و حاکم در کمال بی سرحامی محمود عارم مرغ آماد سکن احمد حال سیر محمد صاحب
نگش گردید احمد حال استعمال کرده جمیع و حرگاه و اخیال و آفرین غیر و مشکیش شاهزاده مامور
عماد الملک محمود را با پیشتر رفته از آب گنگ گشته رود مصوبه آورده آورد و شجاع الدوله ناظم او
مساعد و حاکم از لکنو رآمن خود را در میدان ساندی و بانی که سرحد مصوبه آورده است رسیده
دو مار حاکم سهل مافرا دلال طریق واقع شد آخر توسطت سعادت شاه دران در پیله بربح لک
رومیه قدری نقد و ماتی بوجه صلح قرار یافت عماد الملک مع شاهزاده پادشاه سوال سه
سلیس و مایه و الف ارمیدان مراغ کوچید و در بای گنگ گشته لغرض آماد رفت و چون شاه
درانی مامور شد و مادر لشکر او از حوالی اگر آماد لغرض ولایت کام سرعب برگرفت و درمی که حاکم
دارا نخل شاه رسید عالمگیر تالی بحسب الدوله بر سر تالاب مقصود آمد و پادشاه ملاقات محمود
دار عماد الملک تسکایت بسیار کرد و لهذا شاه بحسب الدوله را مصعب الامر الامراتی سپرد و مثال داد
روایت لاهور گردید بحسب الدوله از قوم امثال است چون آتار شد از راضیه فاش بر تو ظهور پیدا
عماد الملک او را در سرکار جولیت پیش آورده و چون شاه درانی رسید و مثال آمد سار حوسر
داتی و هم قومی شاه تقری مامور شاه پیدا کرد تا حاکمی که امر الامراتی و عماد الملک طرف گرفت
القصد عماد الملک در فکر بحسب الدوله از مرغ آماد عارم و بی گشت و رگنا تخراد را در اسباب
الاحی را آورد و هو لک را بمیلان تمام اردکس طلیده العان فم بی را محاصره محمود عالمگیر تالی و بحسب الدوله
محمود در چهل و پنجاه و حاکم قوی در بیکه در سال آمد آخر هو لک توت سلیس بحسب الدوله گرفته

بنای صالح گذشت و محب الدوله را با آورد مال و اقبال از قلعه برآورده و متصل خیمه نمود جاداد و متعلقه
 اطراف آب جمن که عبارت از سه پور بود و پانزده پور و تمام قصبات باره به باتاد خدمت نمود
 عماد الملک تحقیق بنیم رقی و قن جهات سلطنت تمامهاست آورده و چون دنا سر را بریم بر سر
 را در شکر تال محاصره کرد و نوعیکه در ترجمه شجاع الدوله خوانده آمد عماد الملک را از دره پل بیگاس خود
 طلبید عماد الملک که با حال خانان نظام الدوله خال خود و ناخوش بود و با مانع میر تال به هم صفای
 نداشتند و میبایست که اینها بادشاه درانی مخفی گشته و در راهی و در میان و از نزد مدبر بنیسه سبب الدوله بر
 و پنجاه و نه دال خانمان را قبل رسانید و بعد سه روز هجتم ربيع الآخر روز پنجشنبه به نیت سبب
 و نایه دالت عالمگیر ثانی را بهیم جرمه شهادت جتایند و در تاریخ مذکور پسر محی السی که نخست
 خلد مکان را بر تخت نشاند به شاه جهان لقب ساخت و بعد قتل بادشاه حسن اسمانان هر
 طبق طلب و تا بنگاه در شرافت در همین ایام آمدند شاه درانی علقه دران گواگند و ناز
 حوالی شکر تال بر خاسته باراده مقابل بادشاه درانی جانب سرهند رو نهاد و عماد الملک تان
 و چون خبر مقابل دنا برادران شاه درانی شنید غالبیت درانیان معلوم شد بنیم سبب
 که دو بهلو تان که با هم کشتی میگیرند زور آورده و زور را بنیروی باز و عقب میبرد درانیان بقوت
 ترکندازی بنیم را جانب دره پل پس پا بستند عماد الملک دریافت که عنقریب به غنیمت
 بر سر شاه جهان آباد میرسد از خوف او بادشاه تازه را در دره پل گذارشته خود نزد سورجل جات
 و ارا نوقت تازه را در حال نزد سورجل جات نشسته است سورجل بقدر خدمتی بقدر میسر میسر
 نواب نظام الدوله ناصر ملک شهید علف دوم نواب آصف جاه عفرال پناه و سلطان
 اعز است و دست اقصیل شورا احوال او را در سر و آزا و کتور بخیر پذیرفته در بنجار بخسار صحر
 بنجیال اجمال آراش میباید چون نواب آصف جاه در سنه خمسین نایه دالت شاه جهان
 تشه لیس بر دسر والا گهر را نیابت دکن تفویض فرمود و او در ایام نیابت خود باجی را و ارا که بنیض
 غور در سر و آزا و کتور ساخت نوعیکه در احوال بنیم گذشت و بعد رطت نواب آصف جاه بر
 مستدریاست دکن نشست در عجب او غنیمت را دستخوش هر اس داشته که تا آخر عماد او از
 بهادر و بیرون گذشت احمد شاه فرمان روی هندوستان برای اصلاح مذهب و سلطنت شتعه طلب

سبط خاص بواسطه کثافت دولت داشت بواسطه نادرای برمد اهل و بر خود را سایه درین ضمن احد شاه
 ستم به شرح سرعت همواره آید و بر مظهر جنگ که رحمت اومی آید سرار اخلاصت به عید بواسطه راز
 حادثه و ده ماهستاند بهر اسوار دیک لک سایه لغرم تنبیه مظهر جنگ نوای غریت اورا حب
 داند در مخبری که اراد و گشت آن و مالسه کرده حری است در حال شتعال ریسین گشت و هم باو
 سه ملت و سین نایه دالغ معرکه مال آید است ساسیم فیض بر برجم اعلام نظام الدوله
 در مظهر جنگ رس و دستگیر شد بواسطه نظام الدوله موسم رنگال در رکات که را پیدا فاع
 که باک بهت حال غیره که در آن سال ملازم رکاب خود و شیم از حقوق حریت و کمکاری پوشت
 طبع ملک مال کرد و استند و اتفاق اصدار ملی بلجری تب هفتده هم محرم حساب حجم و شمار و هم
 حساب رویت سوار و دین نایه دالغ شمول رده بواسطه نظام الدوله رنگالت از عوان
 سادات و دانه ساحت و نفسی ارباب توفیق مالوت اورا بر و صده شاه رهاں الدین عرب
 رسامده قریب از بواسطه آصف ماه و من کرد و مظهر ملک گوید بواسطه عدل گستر عالم
 رفت و فرصت از و تیج حوادث تناب رفت و در هفتده هم ماه محرم سید شد و تاریخ گفت
 گری آفتاب رفت و بعد سادات او مظهر جنگ را که متعبد همراه کور و پا و کس رفته و دار یلم فی قصد
 سیکر آید کرد و فصا و قدر اسباب اتمام بواسطه نظام الدوله آماده ساخت و در دول مظهر جنگ
 داماعه ماده اتفاق رعیت و در یک سر برین لکرت ملی مصر حیا شد و حوتمی را طس مظهر و در کرد
 هفتده هم ربیع الاول سال مذکور و فقیه از مکانهایی خود حرکت کرده به گاشه یکبار گرم هست شد
 سردار ال طریق مظهر جنگ و همچنان غیر بهاقتل رسید و حوتمی بواسطه نظام الدوله مکمل فاعلال
 خود را حاکم هلاک علما شد تا قیر و بواسطه نظام الدوله محبت و اخلاص فوق السال کور و وار
 امتداد ملاقات تا اسباب ایام حیات مثل من آید و در دایم حس خلق خود متعبد است و حری
 عا کستم که اره گرم گشت عمر الله له دیوان صحیحی دار و استعاری بعد ملاقات فقیر و سلسله
 نظم کتب کی شتم است هرگاه متفق سخن و دردی نفیر میگوید همان وقت اصلاح میامست و اگر غا
 میبگفت سر عمر خود و در فقر میسر است و اصلاح کرده سر عمر خود و ستم و تعداد آن پیش مردم
 میخواند و دال دیوان میگرد و استعاره که پیش ملاقات فقر کسه اصلاح طلب است بواسطه محرم

فقیر را تکلیف اصلاح دیوان کرده بود قدری اصلاح کردم بعد از آن ماع یار می برد و بی غریزگی گفته
نزد فقیر فرستاد اصلاح کرده ارسال داشتم صبح در دیوانخانه برآمد جمیع امر و شعرا را رکاب مثل
صمصام الدوله شاه ذوالرعان که شعر فهمیده نظیر بود و موسو بخان جرات ادرنگ آبادی و وزیر
داماد موسو بخان مذکور که در انشا طرازی و شعر فنی امروز یکتای روزگار است و میرزا جان بخش
دلتیغ خان ایجا و تخلص که ترجمه هر دو در سر و آواز دستور است و غیبی هم حاضر بودند و اب
نزل مذکور خواندن گرفت و شعر سر و خرامان میبست و دخت سرو آ درده بود جرات
گفت سر و خرامان رقاصت معشوق صادق می آید بر دخت هر چه گونه صادق تواند آمد
نواب جانب فقیر نگاه کرد پس بنی نظر اصلاح شما رسید است کتم میرزا صاحب از
سرو خرامان درخت سرو و داده سینه و میگید یک باره برار از استین دست نگارین در
چس تا دوستانه پنهان کند سرو خرامان در بغل و نواب صاحب بشاقتی کرد و بیت
رایا گرفت جرات گفت عجبان میرزا که درخت زمینگیر را خرامان گفت گنتم بنار شعر بخیل
است شعر که درخت بنجر یک نیم میکند گویا میخورد سلمان سادجی با غنمی بطرح میکند و
میگوید سرو از صبا گرد و جهان تا چون قدرت باشد روان و هر چند بنجر آمد بان سرو
خرامان کی رسد و در عربی غرض نیاس و بنجر میا بسیار است و نیاس و سیاه هر دو بستی
خرامان باشد و دیوان نواب شهید مرحوم از ابست دانه و لیث دال حاضر است
این چند بیت از انتخاب براسه این جرم بر گزین شد

دور از محفل حرمت نیست سوزاندن مرا	دله	شمع من ظلم است گرد و سرگردانان مرا
ای یوسف عزیز در آغوش من درآ	دله	بوی خوشت رسید تو هم در وطن و درآ
گر خضر که در صفره زاسکندر آب نخواست	دله	خضر خط تو آب لقا سید بد مرا
سیر شکوفه شاخ چو افشانه میوه پاست	دله	دست محرم تو بدمش بر میبد بد مرا
زنگ زدم نگار از جالب دل گوید حرف	دله	پیش آن آینه رو تاب نفس نیست مرا
نگاه آتخابی میکنی بر من شکر بدم	دله	تو ای جان از کجا آموختی این فروانی را
هر امر و دست ما ازین نفس آهنگ آذادی	دله	در دن بیهوده میکردم مشت بر فشانے را

در یک سس جو شخ تاراج رفته ایم	وله	در ماتیم جاشی نوش محمد را
با همه بچهاں نور آمیزش و تدلاں	وله	بر جور و آئینه رب یک خشت و جوت
یتیم باقی را سبب استیاح تو تیا	وله	لوی پیراں حوا هر سر بنده بقوت را
تلخ رخی را عاقبت حشمل و در رخ نود	وله	ربک ایماں است بیدار خورشید را
و بد تا آل حال حال آئینه را	وله	داغ سر حادوان آئینه را
دل بدست حال او داد دل حطاست	وله	سارم از زنگی محال آئینه را
بیدارم چه باشد از گلستان لعل گلچین را	وله	که میار در روان چشم لعل شکست را
بسکه دواں اسیرم عالمی بستم	وله	همچو لوی می بر آید از عم اطلال را
ناصر از مودی مال گوهر فارغتم	وله	می رود تا یار ربک رفته مکتوب را
اگر تر را بابت دل سوور بر خاکش کن	وله	ساشد در شستال عوی فانوس عالی را
ای که در آمدن خویش حمانی دایم	وله	گر شب ماه نیانی به شب تار بسیار
تیر را در بسته باید دیدنی بخیره	وله	امتحان مرد و ماشد عرصه پیکار را
جیت را با محمود و دستور	وله	داع عشق تو قدر دواں من است
آید که دیوانه از صحرا به شهر	وله	در چشم سگ گود کال جلد و می
ارگر سبب تا کشیدم دست از جبهه	وله	داع سودا بر کف من شمع اعیان است
آهین بیا و بالا دست در عالم کجاست	وله	لش جورید بر قراک کار رلف کیست
بسکه داغ سپه ام روی کار افتاده است	وله	آتش در خاکمان لاله را رافاده است
درد خواب چهل ز میگیرم محمود	وله	همه مال رفته با ما مدیم دارا داده است
مکرده آه من خود را حذر خاک سپاه	وله	امید خد را آه من را میاید دست
ناصر از پس نو و محمود نگاه است او	وله	حای صدل لای می رجهه بالیدل
سحر که بر تو حس تو از نفس گدشت	وله	عوق ر حاتم درین آفتاب گدشت
سپیل هیچ میسر نه شد بجز محلت	وله	نیر از لایس حاتم حراس گدشت
و در نایه کرد از خاطر عبادت کوه را	وله	منفی آمد دل در خور رگبار نیست

می گشت محرم در حلاج و لم	دل	تو گس یار گر چه بیمار است	دل
موسم پیرست مهباید عصا	دل	دست ما و گردن مینا خوش است	دل
اردها بسال پرستانه رفتار آمده است	دل	از شکوه شامها شفت ستار آمده است	دل
فرمان بوسه گر چه خطش گرفته ام	دل	حکم جدید از لب خدا نم آورده است	دل
ما سن ثبت نتوان داد و غفلت از دست	دل	شانه زلف امل دست دمای حرکت	دل
برستان پیر چرا آرزوه خاطر نشود	دل	عبد لیب باز فکر آشیان برخاسته است	دل
حالتا مسجد و خجانه را کردیم بشیر	دل	بسیج جا کفیت چون خانه خار نیست	دل
کی بود در بار مهر تا بر متاع خوش فاش	دل	آنکه یوسف میفرود شد کاروانی دیگر است	دل
حامستان نیست تا مهر حقیق بعرض حال	دل	گر پهل بفرمان را تر جانمی دیگر است	دل
بوسه گر از لب شکر نشان خود بخدا	دل	مهر با پدر کرد اندک خاطرش بخیل است	دل
نیت در بسیج سری غاش سودا و رزم	دل	این زمان بنم جهان یوسف بازاری است	دل
ضعف از اجفارت نتوان کرد خطش	دل	دست حسن بر شیرازه زموی مکر است	دل
تمسک خاکه تنگ دل روشن را	دل	سنگ خلو مکرده خاص برای شمر است	دل
ابر و قمر و شمشیران کم کرده است	دل	ز کس نبیوه کنگ تر جان کم کرده است	دل
بر طفل سپهر ندیم است پیاور	دل	بر آفتاب و ماه زحل را تقدیم است	دل
ستوان شکم ز سباده شکاش کردن	دل	چشم بادامی او مهر دهن ساخته اند	دل
آهی نه گشت از دل محسوس مابند	دل	از چینه تنگسته گرد و خدا بلند	دل
بر قهر تر ز کاغذ باد است و خطش	دل	در کسب با سری که شود از هوا بلند	دل
مراشوق نظر بازی است با محبوب محجوبی	دل	که گز از دور چشمه و انکه ابرو بگرداند	دل
سحر جیب کمر آوردن بستی بوده است	دل	خنج پیاپان با عناد خوشین پیدا کنند	دل
هر که دعوی جنون از حام عقلی میکنند	دل	در دور و درش طعنا در کوچه یارو کنند	دل
بر دل شکنی حاضر بود همت خجالت	دل	این سگد لال در صدر و شیشه گران مانده	دل
سکن بدست ز ریل موسم پیرست	دل	که دقت کار همان موسم جولان بود	دل

دله	رشته عمر امید شاید بدست آورد
دله	این بیهوشها در شغل عاشق جزا
دله	تا هر کسی که مغرور سهو خوده مشد
دله	اگر نوی آن گل صبا میرسد
دله	فلک گریمه دارد در دلاش خدائی
دله	دل از من ز نایب کمال بسیار
دله	حاجب تعلقه آتش مطهره باید کرد
دله	دین ام تیر را با این چول شمع
دله	عرا اگر روح زردی نسان درخشد
دله	هر کجا هست بر آن معرور مگر دود بلند
دله	ابر در بار دل بدست گوهر افتال میرسد

مظفر جنگ بام اصلی او دهریت محی الدین خان است نسب او مدد و واسطه به سعد الدین
 وزیر عظم صاحب قرآن نانی تاج جهان میرسد و دختر زاده نواز آصف شاه خزان ساه است
 در عهد لوات آصف شاه حکومت بجای آورید و در عهد لوات نظام اکبر و له شهید مسلک
 محالست جمال خود بهیود حسن دوست خال عوف چند از رؤسای نواب آرکات مادر
 بیوسته مگر فتن آرکات تحریرین محمود مظفر جنگ زو و آرکات آورد و در اسما چشم سهری
 از مصارای فرانس ساکن بلوچی را لواطت جدا همراه گرفت و بر سر انور الدین خان سها جنگ
 گو ناموئی که اردو فتن نواب آصف شاه با ظم آرکات بود و رفته تا مرد بهر شعل ششین شوی
 دما به والفت دلاب خوریری مگر دش آورد شجاعت جنگ نانی ظلال است معتزده ساعر
 موت اتر حشید و سرگردن اسیر شدن مظفر جنگ بر نوب نواب نظام اکبر و له تالیق لغرض
 سیال را آمد و بعد تهاوت لوات نظام اکبر و له اعاخته و مصارای مظفر جنگ را بر سر زد و است
 استامد مظفر جنگ را ام داس را دبلوال خود مقرر کرد و در آخر کار گاتنه داس مخاطب تحت
 داس را ام داس بر همین سیاه فانی است ساکن سیه کمال که در دبل متصد بال سرکار لوات

درآمد مادری

نظام له دله داخل بود و چندان رتبه نه داشت لیکن قتل نواب مملو له دله جبهه بسیار بعلل آورد
 و از آن محبت منظر جنگ را که نسبت اندام منظر جنگ او را باین رتبه رسانید و با افغانه سیل و بی رتبه
 و کسان یعنی مالم را که با ملاقات کرد و همی از سیاه انصاری جمله گرفته عازم حیدرآباد شد و بر
 اگر کات عبور کرد و در ملک افغانه درآمد و نیزگی قدرت در میان منظر جنگ و افغانه اختلاط
 انداخت روزیکه سرزمین لکریست با پیچیدگی ناخوشی پنهان گل کرد و عازم سرخاش گشت از پی
 یک طرف منظر جنگ و انصاری از طرف دیگر افغانه مستعد شده صف آرای قتال گردید و در جهت
 و دیگر سردان افغانه قتل رسیدند و کار منظر جنگ نیز بر رحم تهری که در حدقه چشم رسید
 آخر شد و این ساخته معتقد هم ربيع الاول است از این و دشمن نایه و الکف بعالم ظهور آمد منظر
 طالب علی شت و دهنه بیاستق از بر کرده بود و با شعر صلاح مناسبتی نه داشت در ایام
 ریاست او که در ماه شش بود و قریب است روز خیر را هم شبها صحبت علمی مستوع
 دست او از کیه نفس بر تبه کمال داشت هر گاه خود شانی شروع میکرد و حصار را با حفاظت
 و قصد این او که بمنزله او بود تمام میشد و استقامی او شغای یافت و در ایام ریاست منظر جنگ
 بالاجی با قومی از پلونه بر سر او رنگ آباد آمد و در مملو له ناظم انجمن پانزده لک روپیه داده
 او را دفع ساخت و این رکن الدوله اذا عاظم امر او نواب آصف جبهه غفران پناه است یا زودیم
 حجب نه سبعین نایه و الکف بحار رحمت آسود *

منظر جنگ اول کسی است که انصاری را نوکرده بطرف و یار اسلام آورد و پیش ازین قطار
 در بنادر خود بودند و با از حد و خود بیرون نیکنند گشتند بعد شهادت نواب نظام له دله منظر جنگ
 انصاری فرانسس را نوکر گرفته اینهارا اعتقاد خود ساخت و بعد قتل منظر جنگ انصاری
 بصیغه نوکری در کاب امیر الممالک شدند و بیجا کل در اجتهاد می دید و دیگر مواضع را در جاگیر
 رفتند و طرفه اقتدار می جسم رسانند که در مکن حکم مکن ایشان شد موسی بوسی سر کرد
 انصاری بخطاب عثمان الممالک است الدوله مخاطب گشت و حمید جنگ صاحب اختیار
 سرکار عثمان الممالک گردید چون انکر نزد فرانسس همیشه با هم نخیل عداوت تلاوت
 میکنند و بنادر هر دو فرقه با هم قریب واقع است انصاری انکر زیر را هم همای غلظت او ملک

منظر جنگ اول کسی است که انصاری را نوکر گرفته بطرف و یار اسلام آورد

[illegible]

امیرالما ملک طلب بنجوم لواء آصف ماه عمران پناه امام صلی او سید محمد جمال است اول
می طلب بصلوات جنگ بود آخر در عهد سلطنت بانی امیرالما ملک می طلب گردید و بتل منظر جنگ
را در گمانه داس جمیع اعیان لشکر او را سردار ساعد و راجه رگمانه داس وکیل مطلق شد
چندی بعد اسی و فرسین را که منظر جنگ از پیر می گوید کرده همراه آورده بود و آن حالت بنوعی
امیرالما ملک ناحت امیرالما ملک العزلی سارل رونق اسرای اورگیا آما شد و ایام جنگ
در محاکم را منده یار دهم دی آنکه بهر اربع و شش و نایه و الف بنده تمیه مالا می ادا اورگیا او
مراد احمد مگر را حواله نگاه عساکر صاحب دارا کا مشوه دارا محمد یوسف شد مالا می ادا
سوار حرا عتقا می بین آمد دوازدهم محرم سن ۱۰۰۰ و الف جنگ شروع شد
نهادن اسلام جنگین جنگین عظیم را قریب یوسف و ساید مد و آما دی بای عظیم را که سر راه میس آمد
سومنه و ماحاک برادر کرده جلا خانه و درج ساختند درین محاربات فرکیان با لش عاه خود
دو دار نهاد عظیم را در و در علی انجمن تنب چهاردهم محرم که ماه حریف تمام کرده بود و کساری بر لوت
عظیم شمول زدند و جمعی کسیر را تا اسکندره آحر و فستق زدند مالا می که در حالت پو حایس بر شتر
حریف بود و بر همه سر براد پائی بر همه شیت سوار شدن و از راه دیله ساحت خود ساحت داد و اس
و آلات خلایق پو حایه عظیم اسلامیاں در آمد تا السبب اتفاق حاه برادر اکام اس همه تردد
و تلاش مصاحبه برادر بود امیرالما ملک العزلی سال جنگ متوجه حیدر آباد شد و مردم سپاه در
سیدال بهالکی سیزدهم جمادی الاخره سن ۱۰۰۰ و نایه و الف را در گمانه داس را کشتید
لواء امیرالما ملک حیدر را آما شد تا میت و حسب الطلب از در کس الدوله و همسایه الدوله اتفاق
از اورگیا آما و حیدر را حیدر را ساید مد و کالت مطلق بر کس الدوله و کس الدوله سر رسید

که امیرالامرا میروز جنگ بن ثواب آصف جاواری پیشگاه احمد شاه جلعت صوبه داری دکن پو تبیح خان
و کن است رکن الدوله ادو کالت بهلوتی کرده بکرله نزد جالوچی سالک آید مقصد اینکه امیرالامرا اتفاق
هولکر مرثیه بدکن می آید بوساطت جالوچی بنالکر و نیز بوساطت بالاجی که ماوا از حیدرآباد آصفیاه
غفران پناه رطبی داشت با امیرالامرا سر رشته موافقت بدست آورد وقتیکه رکن الدوله از حیدرآباد
روانه شد مصمصام الدوله بهمانجا ماند و بصوبه داری حیدرآباد از امیرالممالک استیاض
یافت و چون امیرالامرا به اورنگ آباد رسید بنفیس روز رندگانی کرده در گذشت
درین هفتده روز چه خوابها که روندادند و نیم که در سرکار امیرالامرا صاحب نیت بار و اعتبار
بود ملک فغاندیس و سرکار سنکی و جالنه و غیره از امیرالامرا سندر کرده گرفت و تشرکت نظام
را ازین نکته برداشت و بعد فوت امیرالامرا با امیرالممالک که بقصد مقابله امیرالامرا از حیدرآباد
بر آمدن بود و پیچیده و ملکی که از امیرالامرا گرفته بودند آن از امیرالممالک بهم حاصل کرد
و بعد از ان رکن الدوله از کرمه برآمده با امیرالممالک پیوست و بروکالت مطلق قائم شد
و مصمصام الدوله را محفل ساخته به اورنگ آباد فرستاد و چون ایام بشکال قریب رسید
امیرالممالک بارکن الدوله به اورنگ آباد آمد عمده الملک موسی موسی مارکن الدوله به شد
و چهاردهم صفر سنه دین مائیه و الف دکالت مطلق از تغییر رکن الدوله به مصمصام الدوله
شاهنواز خان اورنگ آبادی مقرر گردید مصمصام الدوله چهار سال بسیر انجام این منصب لیل القدر
پرداخت و در ایام دکالت خود بتدبیر صائبه نوعی عظیم را بر حد خود نگاها داشت که اصلا سرکش
برداشت تفصیل آن در دیباچه کتاب آثار الامرا بزبان قلم داده ام میر نظام علی و میر محمد غریب
که تا این مدت محفل با امیرالممالک بسر می بردند مصمصام الدوله در سنه الف و ستمین
دمائیه و الف اولیس را صوبه داری برادر دودمین را صوبه داری بیجا پور را امیرالممالک و هفده
هر کدام را بصوبه خود فرستاد میر نظام علی آخر مخاطب به آصفیاه ثانی شد و میر محمد تریف
اول به شجاع الملک و آخر به بریان الملک مخاطب گردید و بتاریخ ششم ذی القعدة سنه سبعین
دمائیه و الف دکالت مطلق را عزل مصمصام الدوله به بریان الملک که از صوبه بیجا پور در حضور
امیرالممالک به اورنگ آباد آمدن بود و تقرر یافت و در همین ایام آصفیاه ثانی با فوج شالیسته

در برابر او ایستاد و تشرف آورد و در میان الملک را محفل ساخته و اصحاب را بپاس دست خود آورد
 و چون اطلاق لب و کجیل مطلق بر سر پاں الملک نمود لقب او و لیعهد مقرر گردید و پنجاه سال
 مالای را داد و ماد و یمنش در سودا و درنگ آماد آمد آصفیاه تالی نواب امیر الممالک را تحسنت
 و درنگ آماد گد است و خود را بر پاں الملک جنگ کنان تا سده کبیر که قریب سی کرده ار
 او درنگ آماد آب رفت انجام کار مصالحه لقرار داد و مالگیر غلیم قرار یافت و ملک است
 هفت لک روپیہ از عود و مات دکن تسلیم عظیم شد و شرکت حکومت اسلام ازین محالات رها
 نواب آصفیاه تالی لحد مصالحه رسد کبیر و درنگ آماد تشرف آورد و حیدر جنگ بر پاں
 موسی موسی سر کرده نصاری دید که ما و صف نواب آصفیاه نقش سلطنت در دست میخواست
 در دست نواب آصفیاه اُنقاد و با انواع جمیله ساری امرای سیم حال کار و می و سایر جوج و
 آصفیاه راه را نواب جدا ساخته در ویل نوکران موسی موسی داخل گرد و در سیاه مشیت لک
 روپیہ از سر وجود تسلیم نمود و نواب را تنها ساختند و از آن نواب مصمصام الدوله را مقید
 گرد و محاط خود را از هر دو طرف جمع نمود و خواست که نواب آصفیاه راه بهانه شود و
 حیدر را ماد و حیدر را ماد فرستند و در قلعه کلکده نگه دارند و میدان را برای حوالا گاه خود عالی
 سازد و بدست که تقدیر بر تند میر میجد و بیوم مصالح قریب ما است و اسب احدی و سبب
 و مایه و الف حیدر جنگ در حیمه نواب آصفیاه آمد نواب آصفیاه متبیر نامتبرای خود جمع
 حیدر جنگ قرار داده بود حصار محفل حاصل حیدر جنگ را گرفته و رخ گرد و نواب اصمصام
 سراسی سوار شده از لشکر تنها آمد و ایمنه توپ خانه درنگ در مقام حیدر محفل را و
 حرآتی نمود که کار نامه رستم دانسراساب را مسوخ ساخته از بدو رخ شد و حیدر جنگ
 عمده الملک موسی موسی و دیگر اعیان لشکر جوش جهت درین رستخیز فاقه طلایل نواب
 مصمصام الدوله و یمن الدوله و میر عبدلی حال پس خود و نواب مصمصام الدوله را به سر
 لاله را رتبه ابد است و پس بعد ازین بهنگامه امیر الممالک و بر پاں الملک و عمده الملک
 موسی موسی حیدر را ماد تشرفتند و نواب آصفیاه تالی پس از رخ گرد و حیدر جنگ راه
 بر پاں یور گرفت و امرای هم خان کار و می که حیدر از قهر حیدر جنگ از راه نواب آصفیاه

در دشت اول در سنگ تو کراں آصفیاه مانی مسخر طوودا حرار لو اب حد اشع نه بنیم بیت بنیم لوب
 نکر دست و دوم حمادی الاولی سال به کور در سواد او و کثیر متغال عساکر اسلام رسید در وقت صبح
 ستم تنصت هر اسوار بود و فوج اسلام بهیت هر اسوار امیر الممالک و آصف ماه مانی حواس
 که ار او گیرند بار و میاید و فوج اسوار سرکار را که قریب دبار در بود و ما خود گریه بر سر دار
 یوه رود فوجی نهاد که متیر غایم تنها جنگ قزاقی نو و هر اسوارها همین که رسد غلبه و کبی لشکر
 اسلام مد میگرد و قتل و دیده مگوه راق میگیرد و دمار فوج اسلام بر توپ ماه نو که گریه
 حصار می از لوب ماه کسیده منع می برد آستند این مرتبه نعلت رفاقت اسرا بهیم حال
 بهیم جنگ قزاقی و جنگ مرگی نبی آتشکاری تو بجا به جمع شد و اسرا توپ سکتیر و دبار
 گریه ل فوج اسلام در سحر تو بجا به نیت اجتماعی راد ملی میگرد و غیر تو بجا به حاس عظیم
 که عالی سرت و فوج بهیم که یلگنده راه مسور و بدتر تو بجا به فوج اسلام ماها اتعاقی میر رسید
 اسرا بهیم حال ما که خود را اسلمان میگرد و کمر به شکست اسلام برست در حالت کوچ و مقام
 شد در تو بجا به را متغال آورده در کار داشت و در حرکت و سکون و خواب و بیداری تو بجا به
 سر داده آتی فرصت میداد این جهت در لشکر اسلام جنگی بسیار راه یافت و عا لمر نو
 که به سهاوت گردید و ششم حمادی الاولی سال در کور به اسارا اسلام از رنجیر تو بجا به
 نکر بر اسرا بهیم حال و دیگر فوج صومر یکصد و بیست و شش ملاقات ساری از محالعال را متقول
 و محروح ساختند و مارده علم از حماقه اسرا بهیم حال کتیم آورد و در بهیم معال جنگی
 لعل و پورده کردی دبار در رسید و علم دید که اگر عساکر اسلام دبار در رسید و فوج اسرا
 ما خود ملحق مسار به عهدی راست متعدد خواهد شد ما در بهیم حمادی الاخر سال
 در کور قریب محل هر اسوار بنیب مجموعی تر رسید اول فوج اسلام رنجیر تو بجا به جمعیت
 اسرا و فوج اسلام دوسه هر اسرا کس کس نمودند و کس کس اسرا رنجیر تو بجا به ادل لغار
 در آمدن حشم رجمی عظیم ما اسلمانیا رسید و در دیگر لسا طمقا دست رنجیر تو بجا به شد با گریه
 صلحی که آتش هر اسرا را و دود افتاد و با عظیم ما کثیر تنصت که رویه محالالت صومر نخست
 میاد و مال کمال سوای شهر و دیگر که حویلی و بهر سول و ستاره و بهیمه و صومر در دبار و نور و طالع و

۹۹
 و قلعه اسیر و قلعه بجا بود که هر کدام پادشاه سلاطین اسلام بود گرفتند جاگیرت خاصه سرکار
 و جاگیرت امرا و منصفان بسیاری در تنخواه عظیم رفته بکمال تقدیر قتل عام عجیبی بوقوع آمد خبر جمعی
 حیدرآباد و بعضی از صوبه برادر بعضی از صوبه بجا و تلیلی را بریدند در دست اولاد و لایق اصفیاء
 نهادند انهم بشرکت غالبانه چهارم حصه که چون خون فاسد در عروق ملک سرایت دارد و هر جنبه دین
 عظیم در بنیاد اسلام ماه یافت لکن این هم نشد که حسب خواست پادشاه اسلام بکفیل
 از قلمرو دکن برخیزد و چون آغا را پس دهن فتنن قلعه احمد مگر است شخصی تاریخ رفتن ملک
 تصدت که رو به چین یافت که از دشمن اسلام گرفت چمن بسیار صحنه از فن
 سال تاریخ دستم که در خرد رفت احمد مگر ملک دکن و بعد از انعقاد صلح عظیم و حسن بر لری
 نفیس دولت آباد فرستاد قلعه دار آنجا شجاعت جنگ از اولاد و حیدر قندهاری ای حکمه ایستاد
 و در سیم احکام امیر الممالک بنام تجاغت جنگ بهیم طلبید که قلعه را موافق قرار دادی که با ما
 در میان آمدن تسلیم باید کرد و ناچار بودیم شعبان سنه ثلث و سبعین مائده و الف قلعه را بجزوم
 بنیم حواله نمود شخصی این تاریخ بنظم آورده که قلعه کفار احمد مگر را در دولت آباد حسن علمت
 خود سال تاریخ رولح گیتی چین زد و قسم دولت آباد هم رفت و در مقام بیان اینکه دولت
 حیدر قندهاری و حیدر خجتمهر اسلامیان در آمد بود در بال قلم می آید مورخان آورده اند که سلطان
 اولاد الدین برادر زاد فرود آمد سلطان حلال الدین حلی دالی و دلی پیش از آن که به سلطنت
 مد شید که را به دیو راجه دکن خزان موروثی چندین قرن دارد در سنه اربع و تسعین و ستایه
 هفت هشت هزار سوار از هندستان بقصد بنجر دیو گیر بے دولت آباد رها کرد
 ن شد و مسافت دور و دراز طی کرده با بلج پونه رسید از آنجا بلینار خا رشتافت را دم دیو
 در طل گران خلعت سیاه مست بود و جمعی را که در آن وقت حاضر بودند بمقابله و مدافع
 شد و در دهمی دیو گیر با خراولان سلطان رو برو شدند چون هندیان کن هرگز مسلمان
 می بود و دیر اندازی و قزاقی بهادران اسلام مشا بنوعی تاب حمله اول نیاورده
 هر دیو گیر بیسج حار البنادیر را دیو این حالت معاینه کرده در قلعه دیو گیر متحصن شدند سلطان
 و الدین جلور نیز به شهر دیو گرام بر معنائن متمولان آنجا را دستگیر ساخته قند و نیجاه من طلا

و چند مس مردارید و تخته نسیه را باها گرفت و دو قصه و هیل و تخیل و عیدین بهر اسب ارطویه حاضرید
 دست آورد و سایر فغان حیره رام دیو گیر آراستید با محال مام به نام صلح کرد و مایه صلح
 که هر دو مستعد مظلوم و دکن و بهت مس مردارید و دو دوس خواهر مختلف و یکبار مس مستعد و
 چهار هزار جا را رستی لوده ناف نقره و طلا و دیگر اجناس که عقل از تصدیق آن اما دارد قبول
 نمود سلطان آن پیشکش را نص کرده و هر سال حرامی بر رام دیو مستعد نموده و جمع اساری
 را از حد کجاس داده و روست و نیمه را محاصره حلف عمال نموده سالم و عام به بند و ستال
 رسید و سلطان حلال الدین را از هم گد را بیده بود تخت شست و چون رام دیو مر و در نیم
 سه سال ملج و سراج نهر ستاد و سلطان در سه سب و سمعاه ملک مانس کا فور را که عمده
 رس اجرا و حضور بود مالک سواریه سحر دکن روانه شد و چون ملک مانس در حوالی
 دولت آباد رسید رام دیو حیره در آورده و تیره مدین بصره و سکا کند یوراد و قلعه گد است
 خود با سایر مرمر دال و کف و دیوارها را قلعه را آن ملاقات ملک مانس نمود ملک مانس
 او را همراه گرفته در داخل سه سب و سمعاه سجدت سلطان علاؤ الدین آورد و سلطان او را
 مورد و احرام ساحتی خیر سپید و خطاب را می رایان و قنوقین دیو گیر مالبار سے
 از مالک ندیم سراج را گردانید و قصه از ساد می را که متقل صدر ورت است با لعمام او مقرر
 کرده یک لکه تنگ نقد محنت نموده مالبران تمامی حیل رحمت انصاف از رایان داشت از این
 دیو گیر رفته آنقدر ملک که از سلطان یافته بود و مصرف گشته بود از عاده اطاعت
 بیرون نگذاشت و در سه سب و سمعاه سلطان ملک مانس کا حور را با سکی از راه دیو گیر بخت
 در کل عین مر و چون دیو گیر رسید رام دیو استقلال نموده حد مات تالیثه متقدیم رساید
 و اعانت محمد مرادان لعل آورد ملک مانس نقد در کل که دیو نام را حه اسکارا رایان داد
 و پیشکش سبکی گرفته و بدو ستال محنت نموده و سه سب و سمعاه ناد ملک مانس را بخت
 و همدیگر را از ساد دکن که درین عمر ارطویا آب حراب است و نسی نار و دیگر با سکه تنظیم
 روانه کرد چون دیو گیر رسید معلوم شد که رام دیو حال لالاس ارجح بصره بکسر تنس قائم مقام
 گردید و چون بصره را تسلط پذیر یافت سایر احتیاط و حی را در حاله کاذبانه بیشتر گذشت

و در آنکه ما بدینا مقصود رسیدیم آن ولایت را تارک کرد و بلال دیو را بر کربک راد سکیر است
 و مقود و جواهر چندین هزار قرن که تعداد آن مخفی در علم الکی است بدست آورده قریب سلامت بحالیه
 برگشت و در آنجا بلال دیو دیگر اعیان کرناک را که اسیر کرده آورده بود بکفالم سرداد و از راه
 سلطان پور و تهر بار در سنه احدی عشر و سی و شصت به وصول دلی سر پای مسرت انداخت و کشته شد و دوازده
 رنج خیزل و کوشش هزار سن طلا و صا دین عوام هر وارید مع بست هزار اسپ از نظر سلطان
 گذرانید و بعد چند روز بعرص سلطان رسانید که رام دیو فوت شد پس او محمل اعتماد نیست اگر حکم
 شود بدکن رفته خراج چندین ساله را می تانک بدست آورده ملکات را دیو را نیز بنهیمه مالک
 محو و سازم سلطان التماس او را پذیرفته بر خض دکن فرمود ملکات نامت چون دیو گیر رسید پس دیو
 را گرفته قتل رسانید و قلعه را بتصرف خود در آورد و در آن سرزمین علم محکم که نصب کرده
 بجای رام و رام تخت سلام رانج ساخت از آن وقت این قلعه در آید به حکام اسلام
 متداول بود تا آنکه مهاتمان یکی از افاضه حقیقان ثانی شاه جهان لور و هم دیو محکم بنهین
 و العین الف قلعه را از طلقه نظام شاهیه گرفت و از آن عصر قلعه داران سلاطین تیموریه میهند
 یکی بعد دیگری حفظ این قلعه می برداشتند بعد چهار صد و شصت سال تخمینا از دست ایمان
 بنصرف او تانایان رفت تا یک الایام نهاد و لها بین الناس در وقت راه دیو گیر حصار در
 بند و خندق و استحکام بنیشت سلاطین اسلام حصار متحد و ممتد و سلطان محمد بن تغلق شاه
 دیو گیر را دولت آباد نام کرد و در قلعه سنگ را در اشین خندق عمیق ساخت و عمارات و المیه
 طرح کرد و خواست که در الایام ت سار و دلی را ویران کرده سکنته آسکارا به دولت آباد و
 آباد ساخت آخر الامر بهولای این خیال ملوکانه پذیرفت اما قلعه را بجای لور منابر بی سار
 ایستادگی نکرد و همین که بنیم حکم امیر الممالک حاصل کرده بنیشت و قلعه را تسلیم بحال بنیم نمود
 و قلعه ارک بجای پور از انیت بوسف عادل شاه سید طبقه عادل شاهیه است اول از خاک
 بود بوسف عادل شاه در او آخر آیه ناسعه دیوار گلی را شکسته قلعه را از سنگ و گچ مرتب ساخت
 و بعد فوت او در وقت او قاضی بودند خلد مکان در اوائل دیو انچه سید بنیم و العین و الف
 این قلعه از سکنته رخمه طبقه عادل شاهیه انترلع غود و از آن وقت قلعه داران سلاطین تیموریه

محاطت اس قلعه بحالی آوردند که دو مرد و چهار سال و کسری قلعه را دست ستمارال شزل رساند
 در قبضه رماره دالان احوال و اما سر کسری قلعه و اکثر سیر سار جمعیت اسلام از داول قلعه مردم مسلم
 سرامار و رفیق در لوارم محاصره کوشید حال مذکور قریب یکسال جنگین قلعه را به دست آوردند
 چون قتل و حیر و کالت اضطرار رساند و در دوم ریح الا حر و در جمعه ستمارال و سبعین نایه
 و الف قلعه را تسلیم مردم علم عود مؤلف گوید که در شاه اسلام کا و گرفت و برین
 شکل سرامان تقدیر رفت و در کبر هر دو سال تاریخ او به رستم رد عجب حصن آسیر رفت
 قلعه آسیر را می آسا اهرست که در کثرت احتمال تحصیف بافته آسیر را بدو دست حسرت سبام سفا
 گردید آسا نام حصن اهریق اوست اهریق بر مال هندی گا و چا رسیده را گوید آسا اهریق را رسید
 مستعجبان بدین بود اما و احوال و قریب هفتصد سال در آن کوه آسمان شکوفه نعل و ستمار و ملایم حفظ
 لوتی سار اموال حصاری از سنگ و گل تنه در گار می گذر امید مد حول نوبت با آسا اهریق
 رسید در اموال و مواسی از آسار قتی کرد و چار دیوار قدیم را شکسته حصاری از سنگ و گل
 مود و قلعه سام او به دست گرفت نصیران فاروقی دالی بر بایور که در سه احدی
 دشمنان مایه سلطنت رسید قلعه را از آسا اهریق تراغ مود و ماین طریقی که آسار اهریق را کرد که
 راضی بکلاه و انور جمعیت بسیار و اهریق آسار در ده ماس در مقام محالفت اند سوار هم که اهل عیال
 مراد قلعه مادی تا خاطر جمع مدفع دشمن بردارم آسا قبول کرد و نصیران را در داول چند
 عوارت در قلعه بستاد و مجسم کرد که مال آسا ملاقات شما بایند مراتب تواضع جاسجیه نماید
 بعمل آزند در و دیگر دوست مرد تناع در و دیها تا من سیر و دیول و دیها به قلعه درآمدند
 سپاهان یکبار در و دیها در حسته و شمشیر بار علف بر آورده متوجه ماه آسار شد مد قضا
 آسار و مردان او که خبر مست خواب عقلت او دید و برای سار کما دست دوم می آمدند
 دو چار تن تمام قتل رسید و ماتی اهل قلعه مال خواسته به مد نصیران این سر رسیدیم
 از حامی که نود سر حلیح احتمال خود را آسیر را پیدا نمود و آسار مشغول گشته شکست و ستمار دست
 کرد و در آن وقت این قلعه مد دست او را و نصیران بود تا آنکه اگر ماستاد در ستمار
 تسع و الف قلعه را دست بهادر لیس راضی علی حال اشراع نمود و در آن عمده قلعه داران سلاطین

تیموریه فوت موت حر است قلعه بقدر یک میسر نمایند لهذا قصد و نیت سال و کسری این قلعه را
 تصرف اهل اسلام بدر رفته با اختیار حرمیان در آمد آن قلعه بعد گرفتن ملک تحت لکه رپی و قلاع
 ثلاثه نخوت و مانع یاد و را در گرفت و با جمع پیش آهنگ و توپخانه فرنگ قصد هندوستان
 کرد که بتدارک شکست و تا پردازد عامل این که تقدیر بر نرسد بفرستند و قاندا اهل و را را بنموی کرده
 بسد شان رسانید اگر چه سرداری فوج بنام دوسواس را و سپهر بالاجی را و قرار یافت مدارا مهمانی
 سام باد و لکن بهر چه بود باد و بود و بعد رسیدن هندوستان و جنگ باد شاه درانی و دوسواس را و
 و ماد و سرداران نامی مجرمین ملک درآمدند و اینهمه فوج و توپخانه و اموال بقیاس بمخامی نیا
 رفت چنانچه در واقعات شاه درانی مفصل می آید و این قصه ششمین حادی الاخری سنه اربع
 و سبعین مایه و الف و قوع آمد و بالاجی را و هم در دکن نوزدهم ذی قعدة سال مذکور باله سپهر
 ملحق گردید و ریاست سپهر او ماد و هورا و که صغیر اس است و را در اسیانی او را گماشته را و عا دشت
 و در سنه شمس سبعین مایه و الف و صفت جاه ثانی فوج و را هم آورده ما امیر الممالک از قلعه بید که
 در آنجا چهارانی نشین بود بنا بر بعضی و جمع اول متوجه اورنگ آباد شد و گماشته را و ماد و هورا و هم با جمع
 سگین و توسیاه از یون حرکت کرده در میدان شاه گذه ایمانیان ادنانیان نزدیک هم رسیدند بیا
 او را گ آباد فی الجمله زود خوردی واقع شد آن صغیر ثانی سنه و الف و الف زائد را و را و را گ آباد گذاشته
 بست و سیوم ربع الاخری سنه سبعین مایه و الف بقصد دارا حرب پونه از آنجا مصفت نموده
 و غنیمت آورده زده تا بهت کرد و بی پونه رسید و در اثنا راه تو نکه را که شهر سیست بر لب دریای
 لنگ دکن مستحضر تنخواه بمختی می غنیمت در دولت خود عمارات عالیه در آنجا طرح انداخته سوخته
 و بت را شکسته عمارات را بارین هموار کرد و قریب بود که پونه هم باین حالت رسد که ناگاه
 ماحر الممالک تیشمین نواب آصفیاه غفرال پناه پابرغباری که مایر در داشت و احه را چند
 که علم سردار لشکر اسلام بود بنا بر نصیحت با غنیمت ساخته شب بست و غنیمت حادی الاولی سال مذکور
 از لشکر اسلام بر خاسته به لشکر غنیمت پیوسته و کاریکه نکردنی بود عمل آوردند بعد قوع این قصه غنیمت
 بید اسلامیان را سبک پنداشته و دیگر از هر چهار طرف یورش کرده حگ انداخت و توپها را
 آورده مازار گول انداز می گرم خست مجاپران اسلام از رنج و توپخانه خود را و دست بگم که تیراق

دلا کرد و ده بیروی تنه شیر آید از صفت مخالفه مار هم در دلت یکبار را بر خاک بپاشد اما حسیه عظیم
 میاورد و از میدان خود را داکت بید و دم که زایت مسور هند را راه دور و دراز طی کرده و رفعت
 کرد و بی پویه رسید هر چند ستر راه قدیم فاش به سختی و در دلت که یوسف ررق آتش سلسه ریحان
 میشود و دستان پویه هم بین رگساده را و آتش مرید آورد و دم که میجوای طای مال مارا در دست ستم
 بر مادی می ماچار رگساده را و ماد هورا و سیر را استاده میام صلح کرد و در ملک است
 بهشت لک رویه را و صوفیه غنیمت میاورد و صوفیه میدردل صلح میاورد و غنای نمود و در این مصاحبه
 ششم حمادی الاخری سده شصت و نهم مائت و الف و اربع صد و بیست و یک سال گذشته و در همین
 تاریخ شاه دوزانی بر مادی و ظفر یافت نواب آصفیه از بهشت گرد و بی پویه که جلیل صاحب
 بیج محله محالات را به راجه و حرامید و در بادش حرکت لغوی که از به دوج آمد ملک اودا
 زیر شمع عساکر ممال گردید و آمار موسوم بر سگال بجا آمد هم دی انچه شصت و شصین مائت و الف
 ماراه چخا و بی ما امیر الممالک دهل قلعه میدرشد و همان روز امیر الممالک را در قلعه مذکور قتل
 کرد و یک سال و ده ماه و شش روز در حالت حبس گذراند و بعد از آن بر این کتاب ششم بیج الاو
 روز هجسته سده شصت و شصین مائت و الف و اربع صد و بیست و یک سال گذشته و در همین
 تاریخ شمس مدوول گردید و میرداد و جم و کا طال عمره گویه حد بود و روح والای او
 بپرواز از ادم محبت شمس در رقم کرد تا بیج و شش و کا به امیر الممالک بخت شمس به
 نواب آصف جابه تانی اندازال که قلعه میدر را دایره مرکز بر دل خود ساخت
 شاه عالم عالی گوهر را که سام او ششم لویس موده داری دکن از تیر امیر الممالک صلوات و شمس بود
 استقلال موده دست بطیم گرفت و سدری است را مالک استقلال آرائش تاره داد و در راه
 بر مابست را که بر مپی است انچه مدی ساکن سکمه عمار کل کرده جمیع مهمات مالی و ملکی مادی
 و اگر است اند سانه ششم حمادی الاخری سال گذشته شصتی که عنقریب گذر است بارگساده
 و ماد هورا و امد از احرب یوسف دوزانی کرد و درین ایام میال هر دو بحالعت هم رسید و بعد از
 ماد هورا و امد سید که قالیو بافته رگساده را و ا مقید سار مد رگساده را و درین سبب اطلاع شمس
 صفت شصت و شصین مائت و الف و اربع صد و بیست و یک سال گذشته و در همین

دوزان
 از امیر الممالک

هاتوا درنگ آبادی که از عثم ترک آن آصفیاه ثانی است با شملت عثم از نواب نامور بود و درازنگ آباد
 اقامت داشت خبر سرورده بر آمدن رگمانه را و تسلیع چهاردهم صفر که کور بایلی اراد رنگ آباد و دیرج در نزد
 ماسک با گمانه را و سرور در گمانه را و که کمال بیامانی و سرور یکی داشت آمدن محمد مراد خان برادر حق خود عثم
 بتبرده با غر از تمام پیش آمد شران عثم از رفاقت محمد مراد خان معائنه کردند که نواب آصف جاو جانب گمانه
 است اکثر آن باد کرد و دیدند در رفاقت مادهورا و نهادن در ریدند بنابر آن جمعیتی تالیته مارگمانه را و فراموش
 و از درنگ آباد به احمد نگر تافت مادهورا و هم با فوجی از پونه برآمد و در دوازده کوهی احمد نگر است و نیم
 ریح الاحر سال حال ستیز و در داد و مادهورا و شکست یافته از میدان کخاره گرفت و امان خواسته روز دیگر
 را پیش عثم خورد گمانه را و رسانید نواب آصفیاه بنگار گمانه را و از بیدر بر آمدن قریب مادر و گاه
 رسید بود که اینجا مانده نفع مال بیت چون موکب آصفیاه بی موضع میدگان و بی گمانه را و هم اسم اسما
 تافته در خستین عشره حمادی الاولی سال حال با هم ملاقات با دمنیافت با همسل آمد گمانه
 ملک پنجاه ملک رویه قلعه دولت آمد در جلدوی این اعانت به نواب آصف جاو گذشت
 اسناد و ثبت کرده بود کلاسر کار حواله نمود و چون این امیر بیل القدر حسن تردد محمد مراد خان
 بهادر بر کرسی شست راجه پرتاب و نت نتوانست دید پیش از آن که عمل حسن در
 ملک و قلعه دولت آباد شود صلح ما بر هم زد و نواب آصف جاو را بران داشت که رگمانه را
 محفل باید کرد و جانوسه پسر رکوبه بنسله میسار برار را بنطیع این که ترا بجای گمانه
 قائم میگردد طلبین ملازم رکاب نواب آصف جاو ساخت و ناصر المملک پسر شستین نواب
 آصف جاو عثم را نپناه که بطرف عثم رفته بود از ناقد ردانی عثم بگیریم چهاردهم شعبان سال
 حال نواب آصفیاه ثانی پوست زایات نواب با فوج سنگین متوجه تادیب رگمانه را و
 شد رگمانه را و طاعت مقادمت در خود میرم آدارگی و تاراج ملک که اصل شیوع عثم است
 خست یار کرد و باسی خیر اسوار کسرادر رنگ آباد آمد در سواد عثم کسر شهر مازن شد
 در معتد یاز شهر بیان طلب کرد و مومن المملک بهادر ناظم ارنگ آباد با و صف قلمت چا
 دسانان حرب در کمال حرم و هوستیاری بکست حکام برج و باره حصار شهر بیاورد و در شهر
 را بر عت خان بهادر کو تووال شهر را در بیا لی محمد مراد خان که در دیگر متصدیان و دوم شهر تقسیم نمود

و هاستار ملک الواب که صفا ماهیم ملطافت اسیل که در ایدر گما تهر را و امنی در پیا گرفت شهر
تسیر بود و در ماههای قلعه گیری مرتب ساخت و صبح ستم تنعال سال حال بهین که آفتاب ار
در یکیشتر قی سر را و در عاریتال همراهی رود برآمدی حاج جبار شهر به راه رنجینه دست ماراح
درا کرد و در گنا تهر را و خود ما و حاص حاص تمالی شهر استاده و سیاه بیاں او در دناها
سیاهی یوار قائم کرده و طلال متسل او را آورده چید کس برآمد و نخست بهای در واره را
که دیوار کلانی باغ قلعه ارک است چو گشته که شکسته در آید و جهت حال هماده و تیر را
محمد ماقرا حان تانسانیاں شهر سارتن نعلک و تیر و سنگ پخش آفتد رتود و تلاش
لطوور سامیدد که عام حیا لال لیسار و یک دیوار راه در کاسل گرفتند و در اطراف
دیگر هم جمعی کتار عاریتال بر دست سهریاں قشیل و حریج کشند در زمین گرفتند و
تیر نعلکی میلبیاں رگانه را و رسید و بهین تیر فاروق سداں دار و گیر کرد و در گما تهر را و
حشر عاتین و عاکل تصویر بر رو مالیده ار کورس بر گشت و حشر قرب و صول الواب استجهاد
تسین رت آوارگی حاص کللاه کشید و گشت و تنعال ندر کور موکب اصناف ماهی دارد
اورنگ آما و جد جول عیم اراده داشت که ملک را در آید و کرد تاراج برانجید و الواب
عنه و مصال سارل طولانی قریب مالا بود رسن سدره گشت چیم ار الطرف بر گشته دار
سر یکی ملن اورنگ آما و گشته حاص حدرا مادتانم الواب هم عطف همان غوغ و در پیا
گنگ سلیل تعاف عمود و در سجا مصلحت چنین قرار یافت که تخریب دیوار عیم بر تعاقب او
رحمال دارد و الواب تعاقب را که افشته متوجه دارا کورس بود شد و بعد از آن ازل انجم کرد
حقوق حوق سیاه را هرما حیه و محنت مقرر عمود که تاراج مساکن و مواش عیم پر واره و حدود
مد و کرد و بی پویه رسین مجسم ساخت مکان یوه میش اریں گویمنه لغت لایح اگه اقلیت رسته و یوه
ما شتو الا نری الا ما شتو الا نری الا ما شتو الا نری الا ما شتو الا نری الا ما شتو الا نری الا ما شتو
سار کرد و دوا و احای یمنانی در قریب تخریب اطراف یوه و ملک کو کوفی قبیله و و گداشته
شمال و در حد مالا می و مادوار مدود و کس تالا بود کسی ص قدرت داشت که هرگاه ایجا
در مراحت رسا و اکول اموال داشتند بهر حال هماده در آنه و عمارتانی که تصرف مایل

۴۵
 حمد کس و سگیز کرده رود بر بال ملک که مزاج عمومی است و استماع استماع بحکم حکم
 رحمت گرفت هر چند او شاه و امرا سالانه کرده که او در جنگ نماید حاجت گوش بخود و او
 سد و آنکه در بانی او و همی گل کرده و تخریر عین سلطانوس حسن بود مالای میل را رسیده او و ملای
 اگر سرل بمیرل عقب ماند و همی که همراه رسیده بود و در کوهیست اطولانی متواتر طاقت حرکت
 در استند و است آنگه نیست و اصل معسکرتند و اگر می در خواب بود و در چول بر بال ملک
 علامت باد شاه و رمت و بهار جهان او که تان آفرین بود و در هر جنگ و فرست پیام و فرست اسل
 بدستند و عقب سال هر چه در باد میروند که لوای کنگ دفت سوار شود و بی مایه سگیز و سگیز بر
 الملك ما چهار صد پند و سوار و همی قدر ساده متواتر جنگ فرست شد و تا کار لشکرگاه و قریب
 سه چهار هزار سوار و دیگر ارشاده ملحق گردید و اسب محنت ما فخر مال اسرا که باهبل هزار معرکه را
 بود و مقابل شد و داب و آلت در پادشاهی کوشش تقدیم رسیده که مریدی را آن در عالم
 شجاعت متسوسانند و او شاه مکر رفت که ایقدر ایستادی و که در بر بال ملک ملا حظ شد
 در نیمه محاربات که عاق العاق افتاد و از پنجکس وین نشت و همیشه تحسین آفرین بر بال ملک
 میگرد و قصار ایل سوار می سپهر جنگ که برادرزاده بر بال ملک باشد و مست بود و خاص ایل سوار
 بر بال ملک دوین او را در بین اعدا حتمه لشکر فرست رساید هر چند ایل را شمشیر و جنگ
 روز بر سر راه بیاید و بایر و کس بر بال ملک و یک دو کس از اقوام خود و چند کس از نادر
 و سگیز شد بر بال ملک و در هم بود و دست کمی از قهر و دگر می از نیز و عرض سلطانوس ملا شاه
 مصطفی سال شالو پشور و در رود رود و عیانت ساخت و کلام فاعرة و بارانی محفل خاص
 و عرض طالب بالمشاهد ابقار کشید و انصلوب او و مصالحه مادر و کس آرا نگاه قرار گرفت
 و ملاقات هر دو و شاه و قورع آمد شاه بر بال ملک را وکیل مطلق و ولسی و صاحب اختیار
 کل فرموده مقرر کرد که طماسب خال ملا را چهار هزار و چهار سوار با عاق بر بال ملک
 ملار و دو موک شاه می و شاه جهان آباد رفته و سد و دست شهر و دارد و در قلع
 و شاه می محل رود شاه مقرر نماید بر بال ملک و شاه جهان آباد و شاه جهان آباد
 محل آرد و در چندین روز هر دو و مادر و در هر دو هم دی محمد بن احمدی و حسن ماته و لعل شاه جهان آباد

را مرکز نزول ساختند برهان الملك آن روز تا شام در خانه خود امور فرموده شاه را سر راه
 گاه این سبیل را در جبهه شفا کوس بر پا قتی داشت که گاهی غشی میگردید و گاهی در افاقه می آمد شب
 عبید قرآن قبل نفس بر آوردن صبح نفس آواز بیکر غصه می برآمد شبی که انتقال کرد نواب الملك
 آصفیاه برای عیادت رفت و شخصی را پیش فرستاد که بتجسس قیام ننماید قبول کرد و چون نواب
 آصفیاه آمد با عانت خدام قیام نمود و این سنی برهان کمال استقلال برهان الملك است
 علی غلیخان والد داشتند در مرثیه او گوید سه دور از تو سپهر دازگون میگردد و جنگ که زمان
 میو چون میگردد و رستی ز بهان پشت شمشیر شکست و با قاست هم همیشه خون میگردد و
 وزیر الممالک ابوالنصور خان صفدر جنگ خواهر راه و مادر برهان الملك در شید
 و در مان خود است بعد رحلت برهان الملك از پیش گاه مردوس آرامگاه بگجوست صوبه باد
 هر دو عزت برافروخت و بدستور برهان الملك سرتایان صوبه اوده را حلقه انقیاد در گوش
 شید و در سه نفس و مسین آیت و الف بنجک بادشاه برای ملک اله و در بخان نام صوبه جنگال
 که غنیمت مرثیه قاضیه او را تنگ ساخته بود و بنجک آباد پخته رفت و در جلدوی آن قلعه رهناس
 و قلعه چنار گنده از حضور خلافت مرحمت گردید اله و در بخان از آمدن صفدر جنگ بصوبه
 خود در چهار صوبه و سواحل اقتاده حکم بادشاه در موقوفی ملک طلبید صفدر جنگ بعد سفر
 نهاد از پنهان بمقر حکومت خود برگشت مخفی نماند که بعد رجعت نادر شاه از هند ولایت عمده ملک
 امیرخان خلعت ببر سیران امیرخان یزدی باسم کابل که در عهد خلد مکان قریب است و در
 سلطه کابل پروردار در سه ناحیه و ایت و الف و دلیت حیات سپرد و خلع عجبی در مزاج فردوس آرامگاه
 پیدا کرد و مسجد بیکه محسود ارکان حضور گردید نواب آصفیاه و اعتماد الدوله قزلباش زبیر بادشاه
 عرض کردند که اگر عمن الملك در حضور پیش بیاورون نماند شود هر دو امیر کبیر شاه جهان آباد و در
 در سیدال نیست مشرب خیاام ساختند بالظهور بادشاه عمن الملك را در سه تین و مسین
 و ایت و الف صوبه داری اله آباد مقرر کرده آن صوبه عرض کرد و بعد رفتن او نواب آصفیاه
 دور بر الممالک از پلست بیایه سر بر سلطنت آمدن امور حضور را بر سر انجام میرسانید و اتفاقا
 نواب نظام الدوله حلف نواب آصفیاه نائب محو حیات کن قدم در راه می خود سری گشت

وزیر الممالک ابوالنصور خان صفدر جنگ

شخصی را که کران فرادام او حمد هر سه برتر نگاه چپ زدستی الفور روح او پرواز
 کرد و جمیع الملک السوء و زنگینی از کمالات و سلاطین انسانی بود و در سنون بست باری همار
 داشت و تحسین غریبی گفت و انجام تکلیف میکرد و از دست من از مجبیت اسودگان
 مال و انتم چه که غیر از خشت و سحر حواس راحت نیست با لکینه با بعد فوت عمیر الملک
 صولیه اله اما و نیز منضمبیه صوبه اوده به صفدر جنگ معوض گردید و در سنه احدی
 و ستین مائیه و الف شاه در آن از قند بار قصد مید کرد و از لاهور این طرف گذشت
 فردوس آرا نگاه شیرزید خود احمد شاه را با وزیر الملک اعتماد الدوله قمر الدین خاں
 و صفدر جنگ خض فرمود و در حوالی سرحد قرطین بسم پیوسته آتش کارزار آغاز گرفت
 اعتقاد الدوله مضرب گول و توپ اند جان سخت تسلیم نمود و باین سوره مار گنج نهاده
 بیست آورد و صفدر جنگ و لیسران اعتماد الدوله پای استقلال انشورده مساع
 حمیل و در ضرب و حرب تقدیم رسانیدند شاه درانی دست نیامد است و منضم
 ششم ربیع الاول سال مسطور عطف عیان به کابل نمود و بعد یک ماه ازین قضیه است
 و پنجم ربیع الاخر فردوس آرا نگاه سستی ابن لقب گردید و در وقت سلطنت فیروز
 بر خشم شد و پنجاه سلطنت صفویه سلطان حسین میرزا بلی صفویه در ایران و تیموریه در
 هندوستان چه با دستهای بردن و شکن کرد و در عرصه عالم را با بیاری عسدر و
 احسان گلزار ساختند و بعد سلطان حسین زاد فردوس آرا نگاه عجب خرابیها
 رد داد و امن و انسودگی از هر دو مملکت برخواست لعل الله سجدت بعد ذلک اغراض
 القصد بعد رحلت فردوس آرا نگاه احمد شاه لیسرت تمام تر بدست آمد و عرصه جهاد
 الادلی روز چهارشنبه سال مذکور در باغ سالار دهلوی سرباز را می سلطنت گردید میرزا اولاد
 محمد ذکا طالع عمره گردید چون شاه معاودت نمود و از سر منهد به با جله سپاه به المنه الله شد
 سلطه بر منهد به با دولت و جباه به سربازده تاریخ سرباز را می به او طبع ذکا به فرمود جلوس شاه احمد
 در منهد به ار حکم الله به صفدر جنگ بملاحظه ذواب آتجاه مآلمه در دکن بود وزارت بر مصل دست
 اتفاقا بعد سی و یک روز از رحلت فردوس آرا نگاه چهارم جهادی الکافر ذواب آتجاه به هم داعی

حق را بیک امانت گشت و آیس مشه رکن سلطنت در یکسال با اتفاق کوس علت ازین عالم
 رود و متوالت تمهید انتقال شستن حد و گوید گشت تا بریح چون شیدم آه به موت شاد
 در بر و آسمان به صدر حرکت بعد صاف شدن هوا کاظم مع طعت در ارت پو شید و کوا
 ارتق و متن سلطنت افراس و سار و حیره خاطر ی که ما علی محمد حال بهیله کشت و سالی
 سر بران قلم آید بعد مردن علی محمد قائم خاں پسر محمد خان بکیش صاحب فرح آباد را اشاره
 کرد که احوال علی محمد حال را برود و منظور آنکه هر طرف که شکست می افتد فائده درستی میدهد
 قائم خاں خشم بیک علی محمد حال سبانه کرده رسد الله خاں پسر علی محمد خاں فوج تکتید
 او را در قلعه غا دل محاصره کرد و وعده حسن حرکت بر محمول تنگ ساخته سعد الله خاں عجز
 تالی از زندگه را میدست و میدیقا و ایا دل مرگ نهاده با محبت خود میدان در آمد و در دست
 دلی محبت سبانه می و ستمین دنا و دالت فریقین صفت آراشد و فرمود فتح بهام سعد الله خاں آباد
 لم من فته قلیله خلیت لثمة لثمة مادل الله قائم خاں امیر برادران بسیار قتل رسید و فوج
 و تکیه بانه یکفرم بهارت در آمد و در الما لک صدر حرکت جوست که ملک مال قائم خاں را
 از در به استراحت نماید احمد شاه را ارشاد جهان آباد در حرکت آورد احمد شاه در ملوک کول
 توقف کرد و در لواب در بر مشین رفته بدریا کج که فرح آباد را اسماست کرده است امید مادر
 قائم خاں محظرات بر سر گرفته ملازمت لواب در بر آمد و معاملات بر شصت لک روپیه
 نقد و مجلس اتصال یافت ما سعد الله خاں هم تقاضای تو سحاه و اموال عادت کرده بایم خاں
 مع بد را نه در میان آمد نوک احمد شاه بعد فقر معاملات ار کول سحاب می خرا مید و لواب
 در بر برای تحصیل نقد و مجلس معاملات چند می بهانجا لک انداخت و ملک قائم خاں را به ضبط
 در آورد الا شهر فرخ آباد و دوازده موضع که سبب الغام آن طبعها در عهد محمد فرح سیر برادر
 قائم خاں قائم خاں لواب در بر محالات منطبی را بنول رای نائب مولد او ده حواله کرده بخواهد
 نول رای ار قوم کالسته است اول در سر کار فوات در بر نوکر کم رتبه بود رفیق و نه قدم بر سلم
 بر می که است متنا به که لواب وزیر و قنبله از مولد او ده عازم حضور شد و اراغیات رضو
 بلند بایه ساحت نول رای جاسا اعمال مصب کرده و اقامت گاه خود ملوک قنوج که

که آن هم در جاگیر خواب بود از سبزه آید به ساقی میل کرده است مقرر نمود خواب در برابر حرکتی
که با آغا غنیه کرد و در اندیشه را در پیش گفته زنده و رغبت لیتور آورد و آغا غنیه درین مکر شد ند که
اول رای را بر هم رده ملک محمود از صبیحه بر آید احمد خان پسر محمد خان بنکیش آغا غنیه
بسیار جمع کرده متوجه جانب اول رای شد اول رای هم با بیت خود را از قنوج چند
مخروبه پیش برآمد و در رمضان روز جمعه سینه تلک و شین مایه و الف تلاقی فریقین دست
داد اول رای حکم کرد که هیچکس سوار نه شود و هر یک بر سوار پال خود قائم بوده دفع مخالفین
نماید آغا غنیه پیاده از پشت سوار پال که آلطرت نو چنانه نبودید قادر آمده بر اول رای رفتند
اول رای کشته شد و بسیاری از سواران و نجباء صوبه اوده مخصوص سادات و شیوخ بگرازم که نوکر
سرکار خواب وزیر بودند و حجت را تحت ظلال سیوف تماشا میکردند به فلکشت لاله زار شهادت
نمیدادند و فوج و نو چنانه تمام میگرد آمد خواب وزیر جمیع امداد حضور را همراه گرفته و سوار پال
بات را با خود متفق ساخته آورد و خورشیدان سینه تلک و شین مایه و الف بار داده ملک اول رای
از شاه جهان آباد بر آید بود لکن پیش از رسیدن خواب کار اول رای را همه تمام
شد خواب وزیر در باغات مار هره زیاده از یکماه بر آید گرد آوری افواج منافات
نمود و این مقدار هزار سوار مستجد و جمع شدند درین عرصه قضیه عجبه روداد که مسجد هم
در رمضان سال مذکور سار بانی از نوکران محلی درخت دروازه عنایت خان را برید و این
عنایت خان ساکن مار هره از نوکران سرکار خواب وزیر بود عنایت خان با شست سوار
آنکه نوکر سرکار است جرأت نموده سار بان را تنبیه بواقعی کرد سار بانان دیگر پیش منفل
فریاد بر دند منفل کسان برادری خود را فرستاد که عنایت خان را دستگیر کرده ببارند جماعه
سوار و پیاده بر خانه عنایت خان دویدند افواج منفل دانستند که برای غارت کردن شهر
مار هره حکم خواب صادر شده است تمامی افواج منفل از سوار و پیاده بر شهر بویستن کرده
وقت عصر بود که شهر را در طرته العینی با خاک برابر کردند و عنایت خان و پسرش از ده ساله
سجده کشتند خواب وزیر بجز اطلاع نصیر الدین حیدر خان برادر زاده خود را حکم کرد
که زود رفته خبر بگیرد و قنچیان را تعیین فرمود که غارتگران را از دست درازی باز دارند

و در این جنگ
بسیار کشته شدند

تسکت رود او اکثری بایستی استلال فیشر زندنی لغور نواب وزیر محمد علی خان ساله دار میر نور الحسن خان
 جماعت دار بلگرامی بلک اسماعیل خان حکم کرد و هجوم فیلان سپاه مانع گذشتن شد مگر میر نور الحسن خان
 مع جمیع برادران خود و عبد البی حلیه محمد علی خان مع تمامی محبت خود که اینها بمجموع سیصد سوار
 خوانند بود و بیستم صفوف را شکافته خود را رسانیدند اما چون گریز معنلان از طرف
 براول عام شد و صول مانان مذکور بلک براول فائده نه بخشید حسنان مذکور باز رجوع
 بدست چپ کردند و چون که قریب سه هزار پیاده و بر پشت آنها سواران از طرف چپ بر شکل
 محوطی می آیند بر سیره توپخانه قلیلی بود که همه توپ فائده بلک براول رفته بود چون جمعیت
 مخالف نزدیک رسید میر نور الحسن خان و برادران او تیر اندازی میکردند و قریب سه ازان پیر
 عبد البی حلیه تسلی میسر دادند جوانان بسیاری بجاک غلطیدند و فاعنه اندکس که چرخ حورده باز خود
 را ستقیم کردند نصیر الدین حمید بر دانه وار با چیت کس رسید بر قلب افانسه زد و دو
 کس را بدست و شمشیر خود از بسم گذرانیده در میان آراسید و فاعنه محمد علی خان
 و میر نور الحسن خان رسیدند محمد علی خان را زخم تنگ بر دست راست رسید و فیل میر نور الحسن
 خان پنج زخم شمشیر بر پشت و پیر غلام محمد بنی تخلص بر پلین پیر عظیم الدین از سادات بلگرام
 که ترجمه هر دو در سردار و اسطوره است در همین وقت رنگ شجاعت را فروخته گل احمر شهادت
 بر سر زدند و فاعنه فیل نواب وزیر را حلقه کردند اما نداشتند که نواب است فیلبان بر خشم
 متفنگ مقتول شد و شخص معتبری که درخواستی بود زخم تنگ خورده کناره گزید نواب وزیر
 را زخم تنگ زیر حلقه دست بر گلو آید شمشیری که چون بر حوضه بر روی سنگ سوار بود و از زخمهای
 دیگر محفوظ ماند و درین حوضه وقت نشستن چون سیر نظری می آید چون شمشیری که در فاعنه داشتند
 که این فیل خالی است گذاشتند و بطرف نواب اسحاق خان رفتند اسحاق خان گفت منم نواب
 و ما جمعی کثیر جوهر شجاعت بجز من سائیده پایله والای شهادت برآمد تا بموت اسحاق خان
 بدلی بروند چون فوج تمام ناموس بخت باخته داغ فرار بر پیشانی خود خست پیاد گردید
 محمد علی خان میر نور الحسن خان ششصد تنه قتل از دست نداده خود را پیش نواب رسانیدند
 نواب حکم به شادیانه خواندن فرمود تا بنات انش سپاه پروین شوند لکن میر نور الحسن خان با

را در آن خود چند محل و چند مه و سمانی بکلی دو صد سوار دیگر بی یکس و دو اسب در سر آمد و یا بر او
 دل بسته و حاضر سکسده ارمدان را جمع کرده سر سامان هر سه رسید و اسکانه پیر نور اسب حال حکم
 شد اسات یکید رحم آمد آورد و حال بد کرد حاضر کرد و زخم را اسکاری نموده از مار هر که کوب لعل آمد
 دست هم شوال است و شش آمد و الف و اب در بدلی رسید و شش را ملارست
 و دو حال او و کلمه از سر گذشت صد و ده و الف آمد و نایت سید اسب انصاف چون صد و ده
 او ده از انبانی عالی ساحت و بیست و یکم چسب شکست حاش رساید به واسطه تشجیر
 هر دو صد و ده در کسب ها گرفت محمود حال پسر خود را به صط صوئه او ده روانه نمود محمود حال از آن
 لک و سوار و هم حمادی الاولی سوار بی و ستین آمد و الف در صد و شش به ملگرام فرد
 آمد فاعله بر جبهه دست لطاول و دار کرد و دو صد کس از کس می نمود، مردم هم سر رسید
 کس از کس طرح حاشته و قریب دو صد و ده سوار و اسب لشکر را بیعت کرد و محمود و حال
 خوش و شش آمد و ناما می طرح لیبارتده شهر را محاصره کرد و دعاست که مارا ح نماید مردم
 سهر محله محله و کوچ و کوچ استوار کرد و بعضی سر رگوان شهر که ما احمد حال از طی و ششده و بیست
 صلح و ریال آورد و مصرع رسید و دلائی و لی ششده گشت و ما احمد حال خود را آمد
 رفت نقاد الله خان علی قلیخان پیر علی قلی خان داشت تا ستمخلص بود و دفعه الی آمد و من
 شد و احما حال قلعه را محاصره کرد و بهیلهما تمام الی آمد و که بلده عظیم الشانی است از دوازه
 حله آمد و بر قلعه سوخته و یکم فارت کرد و چهار هزار مسوره ما کس شرفاد سوار اسب
 حاشته گردانده شش محمد اسب الی آمد و کس ستره و آمادی در یا آمد که ساکنان آنجا
 همه افاسه اند و در علی احمد حال در هر دو صد و ده قیام گرفت بود که اباب و بر لقمه
 ندر یک بود و لک و جی آیا پدر جنگو را که هر دو سوار عدد از مرتبه اند ما محمود شش احمد
 حمادی الاولی سوار بی و ستین و نایت و الف از بدلی بر آمد و اگر آمد و رسید و ما سوار حمل
 حاشته هم ساحت و سه اردو همراه گرفت اول صبح عظیم را ما است هزار سوار برت اسمان
 انصاف که از طسه ف احمد حال فاکم کول و مالیه سیر و لود و سیر و سیر در اسب
 من را عور کرده بر سر تاد اسمان رفته سنگ انداخت تاد و حال گر حش جمع کس را افاسه

قلیل ایستند و ساهم ببار قلیل اسپ و خیمه و اسباب دست لاف بنهیم شد احمد خان ارشد
 چهار ماه بلبه اله آباد سپید بودار خبر ترا و لیجان محاصره و گذارسته بر جناح استعمال حرمین
 قلیل خود را بفرخ آباد رسانید عظیم منبرخ آباد قتل کرد احمد خان قابو وین از فرخ آباد
 که را ساخته کرده و ریای گنگ واقع است آس مورچال قائم گردید که آماده جنگ شد
 و همه احتیاط حسین یورانیکه طرف گنگ حامی محاصره بنمود و غلّه از آن طرف نمیتوانست رسید
 شش تن فرخ آباد و مؤثر خالی یافت هر دو تهرمانارت کرد و غیرت الهی قصاص اله آباد را بطور
 رسانید و درین غارت امتعه و نقد و می که در دست مرثیه افتاد و محاسب اندیشیه در احصاء آن دست
 اربعه مایل ماز سب دارد و از جمله قماش شازده لک رویه درین سر صواب
 وزیر و فوج جاوید هم عظیم آینه احمد خان را و گذر حسین پور از سته طرف تنگ کردند
 و توپ و بندوق را از طرفین سرگرم کار نمودند چون افغانه را غلّه و کام از طرف گنگ بکشید
 میرسد ثواب وزیر میر نور الحسن خان جماعه دوازده بلگرامی را فرمود که بل از ششها بر روی
 آب گنگ و تب باید ساخت محمود خان لیس احمد خان آن طرف گنگ بلای فراموش
 ساختن بل قیام نمود و میر نور الحسن خان کشتیه را از سبب هم آورده زیر سکی رام پور که از
 قنوج دوارده کرده است دوم جمادی الاخری سال مذکور صراط مستقیم بر روی دریا بزرگ
 قائم کرد و محمود خان هر چند خواست که فراموش نماید از شک تو سچانه که متواتر گوید با با بوس
 میگردن و توانست نزدیک آمد و روزیکه بل بسته شد فردای آن سعد الله خان پسر محمد خان
 با جمعیت و زادان بجنگ احمد خان در رسید و همان روز جنگ عظیم بوقوع آمد شکست بر افغانه
 افتاد احمد خان سعد الله خان نقد جان را بسلامت از معرکه بردند و قریب ده هزار افغان قتل
 و جرح و اسیر شدند و اقبال و افراس قیام و اسباب زادان لغیمت در آمد فوج لواب زیر
 تبعاقب افغانه شتافت افغانه در و اس کن مداریه که شعبه است از کون کهایون پناه گرفتند
 و دو تها تمام ملک افغانه را بی سپر نموده و دقیقه از دقایق خیب و غارت فرو گذاشتند و
 حرام بی شعلنس محب بلگرامی که در زمره او در سر و آزاد شیت است در همین جنگ قدم
 میدان افترده رخت گلشت بهشت گرفت این جنگ امتداد کشید غنیمت هایونی در ملک افغانه

بجسته خود را آورد در همین یام انتظام الدوله خان خانان سپه اعتماد الدوله مرحوم قنده سر یاکرد
 هر روز در فکر هم زد و نواب در یرو و احمد شاه را برین آورد که داروغگی مسلحانه توپچی سران
 نواب وزیر ما و مقرر شود تنها وزارت ار خدمات حضور بسندرجیک بمشقه و اصل مقصد اینک که
 عسلیخانه و توپخانه از صفدر جنگ رخت دیگر یامداری او در حضور معلوم احمد شاه صفدر جنگ
 پیغام کرد که دست از عسلیخانه و توپخانه باید برداشت صفدر جنگ منصوبه یاران همیده خانه
 شد و بلند چند روز در رحمت صوبه او در خواست احمد شاه پذیرفت صفدر جنگ بجای نشست
 ار شاهجهان آباد سرآمده سر دو کوهی فرد آمد هر روز غمار قنده و تپجان بود تا آنکه صفدر جنگ
 شاهزاده جعلی را بتورکی سر داشتند در فکر غزل احمد شاه و احمد شاه وزارت را را تغییر صفدر جنگ
 منتظام الدوله خان خانان تفویض نمود و عماد الملک سپه امیر الامرا فرید جنگ مخالفت صفدر جنگ
 کمر بسته بنیاد محاربه گذاشت و چهار فرایم آورد در خواست که صفدر جنگ را قلع و قمع نماید
 در سواد تپجان آباد ماه رجب سنه ست و تین و مایه دالغ جنگ آغاز شد و ست ماه است او
 کتید در هر جنگ غلبه ز باب صفدر جنگ بود آخر احمد شاه و امرا در حضور پنجم صلح کردند و صفدر جنگ
 بآباد شاه طرف شدن مناسب ندید صلح را ضعیف شد بواسطه انتظام الدوله لبقار کمالی
 صوبه او و له آباد صلح انعقاد یافت صفدر جنگ در محرم سنه سبع و تین مایه دالغ
 از شاهجهان آباد طبل جریل کو قنده صوبه او در رفت و در همین سال هفتده هم ذی حجه مال
 طبیعی مسلک ناگزیر فسا پیمود *

وزیر الملک شجاع الدوله خلف الوال منصور خان نام صلی او میرزا جلال الدین حیدر
 بعد انتقال پدر مسند حکومت آراست و مثل پدر در جد و تمردان را کوشا لها داده منظم و منسق صوبه
 او و له آباد نوعی که باید پرداخت و در سنه سبعین مایه دالغ با عماد الملک مقابل شد
 پیش بر تفصیل این اجمال اینکه در سال مذکور چون شاه درانی به اکبر آباد آمد عماد الملک
 و شاهزاده کی هدایت بخش بن عالمگیر ثانی دوم میرزا با بر خولیس غریبا الدین برادر عالمگیر
 ثانی و فوجی از دزدان را همراه گرفته اول در اتر بید درآمد و در یامی گنگ بجو نموده خوا
 که در صوبه او و له مداخلت نماید و با شجاع الدوله آورد و شجاع الدوله بجز و شجاع الدوله با فوج

وزیر الملک شجاع الدوله

تفاوت از لکنه و گرامس تمام میدان ساد می و مالی که سرحد صوبه اوده است اشتغال کرد و دوبار
 جنگ سهل با قرا دلان طرفین طرح شده عماد الملک دید که عهده بر آن نمیتوان شد طرح
 داد و بواسطت عهدانده حال در هلیه ترجیح لکه در پی مصالحه قرار بیت قدر می مقد و مالی
 لود علی سرتونی بعد انعقاد صلح محرم شوال سال مذکور شیخ الحداده از حوالی ساند می
 سطف عمال عوده در چهار روز در اصل لکنه و شهر و در سه تلمت و سبعین مایه و الف تسبیح
 و حوالی عجم مرطبه لعل آورد و در پی مقام اول سادی را بر گری میاں تسم تا آنکه مطلب
 اصل برده از سر بردار و محمی نامد که قدرت ماله آنکی حصار می گرد و صوبه اوده آمیز
 که صدقات افواج فارس را با و نمیتواند رسید و سمدلی گرد این احکاتین که آسیب
 دیوال حاشیه کرد در اسحا نمیتواند گنجید چه تنالی این صوبه کوه کما یوں است و آب
 جنگ اریں کوه سرامیج عورده بطرف مشرق روان شده و از حوالی صوبه اوده
 گذشته ملک سنگال در آمده بدرباری محیط پیوسته آب لنگس همه را سر اسر عمیق
 است لود عینکه لی کشتی نمیتوان گذشت و راین است ما را این بیت میرا سیدل سه

از سرحد ستم طریق رستن از آفات همد | گفت بی کشتی را آب لنگس می باید گذشت

مالقصر اگر حامی یا باب شد در حق منور افواج فائده عمید بد که رین لنگ تمام رگستان است
 هلمس که محمی از سواران گذشته رگ از حامی رود و بهمان عرنا هم میرسد الا قریب
 بهمد و اس کوه کما یوں که رینش سگستان است در موسم تالساں که آب رود کمی می آرد
 فوج یا باب میواند گذشت و اریں صوبه ادراک توان کرد که تنالی صوبه اوده کوه کما یوں
 است و عربی و حوالی آب لنگس که شکل جوگانی واقع شده و حاشی شرق ما را تسبیح
 اسباب الطرق آفت بسیار کم است آنکه ستم مرطبه که تمام استر می را متصرف تسم از جهت
 عام و حل صوبه اوده بهتیه دست باغبان میگرد تا آنکه دتا سید با عم صکو که در
 محرم سه اندی و سبعین مایه و الف اوردن سمد و ستمال رفته سمد و ستمال و ستمال
 می رود حجت خواست که از سمد و درامی لنگس یا باب گذشته اول در ملک رهمیه و حل
 کسد و بعد از آن صوبه اوده در آید با اتفاق حکوم برادر اوده اول حسن را سمر کرده رسم

نجیب الدوله رفت نجیب الدوله تاب جنگ میدان نیا درده در سکر تال نام حائی ارا تریب کلا
 در بای گنگ که مکان قلمی است مورچال قائم کرده تست چهار ماه بر شغال علی الاقبال
 توب و تفنگ و لعلان تستیر و سال جواب رعد و برق میداد نجیب الدوله و سید احمد خان
 و حافظ رحمت خان و دوندنجان و دیگر افغانه به شجاع الدوله نوشتند که صیحه بمبارا تریب
 رسیدیم که بر شغال آفرشد و آب گنگ اردی آفر و از آب گذشته ملک مارا تبصره می آورد
 چول برین ناحیه دست یافت دندان طمع بملک شما هم تیر میکند صلاح دولت ایکه مین
 اروتوق واقعه علاج باید کرد و بر جناح استحال ملک باید رسید شجاع الدوله هم
 این قباحه را فهمید و درین موسم بر شغال با وصف شدت مارا و کثرت گل و لاله
 شوال سنه اثنین و سبعین مایه و الف از لکنو برآمده بر سر ملگرام گذشته به شاه آماد رسید
 و در اینجا چند ماه توقف نمود که از طغیان گنگ وصول به نجیب الدوله که در سکر تال آلطرت
 گنگ می جنگید امکان نداشت تا آنکه بر شغال آفرشد و تا یکی از سرداران خود گویند سید
 نامی را با جمعیت بستم هزار سوار و پیاده تعیین کرد که اردی بای گنگ گذشته آلطرت
 تالان برانگیزد و گویند نیند از بنگا که پانین کوه است در بای گنگ را پایاپ
 گذشته چاند پور و دیگر پرگنات را تا سواد امر و همه هزار و سیصد قریه را آتش رودر
 محو ساخت آردون بر سر سید الله خان و حافظ رحمت خان و دوندنجان و دیگر افغانه
 که برای ملک نجیب الدوله از اکنه خود کشته کرده بودند شد اینها در باز و خود
 زور مقاومت ندیده از میدان در جنگل کوه کجا یون پناه گرفتند شجاع الدوله بمحرو
 حصول انجیر ادا کل ربيع الاول سنه ثلث و سبعین مایه و الف لبسرت برق نا و خود را
 بچاند پور قریب محاصره گاه نجیب الدوله رسانید گویند نیند از روز عبور دریا بقرق
 رسید غلبه نجیب الدوله را با سائر محصوران سحالت نزع رسانیده بود و ویکه شجاع الدوله
 از چاند پور کوییده در اتسار راه فوج هر چه کم کم سیاهی نمود شجاع الدوله پیچ کرده رافته
 بر موضع بلند و درود آمد بلند و ده لفتح یا سکون لام و ضم و ال ممل و فتح دا و وای زده از موضع
 ذابچ چاند پور است در اینجا خرابه که عظیم را کثر گهی فوج اسلام دست اندازی کرد شجاع الدوله

همان وقت آلب گروستانین و راجه گروستانین را که از سرداران رگاب بودند تسمیه غنیمت
سمت بغین نمود و میر کعبه بیجان را در عالم راده خود را با سحر و جادو و میرا قریب بودی را با جادو
هر از جلوه شرم و دگاه عظیم فرستاد هر چهار سردار حیره و تنیها نمودند مخصوص آلب گروستانین
صد کس را زنده اسیر کرد و دود و صد کس را محال گشت و عمامه بسیار و اسباب بسیار بدست
آید و عظیم شکست یافتند و یافته از راهی که گنگ را عبور کرده بودند سیر کس در کس گریختند و در
دایب و زادان و آب گنگ طعمه و سنگ ها گردیدند صح آں شجاع الدوله از بلده کوشه
و سرداران ادا غنه بهم که در جنگل کوه کما یون بیا گرفته بودند و مالاک گرفت آں محقق
گشتند و بحیب الدوله را از صحنه بر آوردند و او وصف شکست یافتن غنیمت چو ناله
عظیم ساز گشت ملک و مال یگین بود و شجاع الدوله و ادا غنه مادتاً و حاکم طرخ
صلح آمد آیتمه و هنوز صلح با تمام بر سریده بود که حرقه دم شاه درانی مسامح تمام
را را در دست و تازی خون گرفته صلح را به کانه گذاشته لطف شاه دست و قاضی خود را
بر هلاک عرص کرد و شجاع الدوله بصورت خود برگشته به قتل حمادی الاول بسته ملت
و یسعی و آیت و الف و از و ملگرام و هم من داخل لکهنو گردید و چون شاه درانی
تغافل و تاد و سکندر و چاوی کرد بحیب الدوله را حکم فرمود که رفته شجاع الدوله را
از صحنه اوده در حضور بیا و مضر بنیکه هر قدر روح اسلام اسیراید موجب تقوی است
و بر میت اصنامیال می شود بحیب الدوله از راه امانه و تقوی آمد و شجاع الدوله برانی
او برگرد و مهدی یوزم اعمال ملاوده این طرف آب گنگ رسیده فوت کرد و بعد
اسحکام عهد و بیال آید از حرقه سه ملت و یسعی و آیت و الف شجاع الدوله باده
هر از سوار حور از غنور گنگ عبورده بحیب الدوله روانه شد و بیات صوبه عمر را از مالی لیسر
خود که در آن وقت یازده ساله بود مقرر کرده را به بی بی نهاد و را که از عده لوگران اوست
مدار الیهام ساخت چهارم دی آنکه سال مذکور به تقال احتراف انور را شاه و لیجان شاه را
ملازم نمود و ناچیز شاه خلف شاه درانی بعلگیت سردار ال که جنگ شاه ماباد و در میان
شجاع الدوله و زودات شایسته بطور آورد و مورد تحسین و آفرین شاه گردید و چون شاه

بعد از حصول فتح اراده ولایت کرد و سلطنت هندوستان بپای گوهر لقب بشاه عالم ثانی و
وزارت تجار الدوله مقرر فرمود و شجاع الدوله در رمضان سنه اربع و سبعین مائت و الف و صوبه
مرحبت نمود و فی الفور ستمداد آن کرد که شاه عالم را از دیار شکر بد یار غری آورد و تحصیل
وزارت سرمایه افتخار اندوزد و در ماه مذکور با جمیع خوج رکاب و متضیفه صوبه از لکنئو برآمد
در سنه اربع روز بسید پور متصل بنارس رسید و برای بادشاه تخت و چپرد و دیگر لوازم سلطنت
مرتب ساخت و دعائیس مستحبه التماس قدوم این طرف ارسال داشت بادشاه که از بود
ملک کاره بود این را از امارات اقبال شمرود از نواسه عظیم آباد منتهی و یار غری
گردید شجاع الدوله با شمع توجه را یات عالیات این طرف از سید پور تا در یابی کرم
ماسه که سرحد ملک بنگاله است بیشتر رفت شانه و هم می قعده سنه اربع و سبعین مائت و الف
مابین سکر اسید راجی و آب سکر ماسه که با هم فاصله دو کروه دارد و شجاع الدوله بملازمست
بادشاه ناصیه تخت نوزانی ساخت و تخت و چپرد و دیگر لوازم سلطنت از نظر خلافت گذرانید
بدولت نذیرانی ذخیره مباهات انداخت و بسیر بنجام همام وزارت مامور گردید احوال حمیر
ادراق را با احوال بادشاه عالی گوهر آرایش میدهم که در ضمن آن تمامه احوال تجار الدوله
هم رنگ و وضوح بر می افروز و مخفی نماند که بعد رحلت فردوس آرام گاه محمد شاه که در
سنه احدى و ستین مائت و الف واقع شد خلف او احمد شاه غره جمادی الاولی روز چهارشنبه
سال مذکور در باغ سالامار دہلی بر تخت سلطنت مجلس نمود و عماد الملک احمد شاه را دهم شعبان
روز یکشنبه سنه سبع و شصین و مائت و الف مقید ساخت و بعد بکوفته چشم او را سیل کشید و دو
تایخ مذکور غریزالدین بن محمد مغزالدین جهاندار شاه بن شاه عالم بهادر شاه بن خلد مکان
را بر سر سلطنت برآورد و بعالم گیر ثانی لقب ساخت بمیر دلا و محمد ذکا طال عمره گوید
سر سر سلطنت سلطان عزیز الدین است
سال تایخ جلوس او ذکا طال شد
کارهای این دولت جمله خاطر خواهد شد
بادشاه هند عالمگیر لکیم شد
در دهم ربیع الآخر روز یکشنبه سنه ثلث و سبعین مائت و الف عماد الملک عالمگیر ثانی را به شهادت
رساند و در تایخ مذکور محی السنه بن کام بخش بن خلد مکان را بر تخت بادشاهی جاداده

شاه جهان لقب گداشت شاهزاده عالی گوهر شهادت والد ماجد تسلیم چهارم حماد علی دلی سر
 تسلیم و تسلیم نایب والد در حوالی پشه ادرنگ فرار دانی آدرست و حور القاء عالم تانی
 ملقب ساحت اهل و فخر خلوس ادر تارک شهادت بدیع مستم ربع آخر سال مکه میرزا
 سیراد و محمد دکا طال عمره گوید سه زهی شاه عالی گهر عدل گستره و اوتاج و تخت و مجلس
 تسلیم بدولت آرسال خلوس بهایول و در سلطان بهندوستان شاه عالم و حور ماد و
 رئیس سلیم بود و هم دی تحفه سه تسلیم و تسلیم نایب والد قلعه شاه جهان آباد را گرفت
 و هم صفر سه اربع و تسلیم نایب والد شاه جهان سپهر علی سپهر را موقوف کرده میرزا حوال
 حلف شاه عالم عالی گوهر را رخت دلی تمکن ساحت آخر ماد و معروض لب در آمد و حسب
 که دجست همه بر هم حور و حور درین زمان سر سلطنت خلوس شاه عالم رونق پیوست
 میرزا حوال سحت را به حسب بد پدر عالی گوهر شاهزاده و لیجه سوار کعبیت برادر شاه عالم
 ادر شاه جهان آباد و حضرت محمود صاحب بنده این است که حور شاه دلی بار چهارم در سه
 تسلیم نایب والد آمد آمد و معزب بولایت عطف حمان مود و بحب الدله را میرزا امیر
 عالمگیر تانی کرده رفت عالمگیر تانی و بحب الدله و مصلحت اندیشیده شاهزاده عالی گوهر
 و حور و تاسی و حور می و آدر می و حور محالات غزنی صوبه شاه جهان آباد در جاگیر داده حور
 حور و دقت و ظاهر برای مد دست محالات جاگیر مرخص میکنم و اصل مقصود این است
 که حور توره آید تا حانی که دست شمارد ملک را تصرف در آید و حور تالیسته هم رشت
 و عده الملک هرگاه بآل هرده که شاه دلی مالی تسلیم او عنود قصد دلی کند حور را براس
 تسلیم او و وقت نخواهند رسانید شاهزاده عالی گوهر در حبسه تسلیم نایب والد
 از بدو رخصت حاصل کرده محالات جاگیر را حور گاه اقبال سحت و فی الحکم ستر سامانی
 در رکاب دلا فرجه آمد حماد الملک با حات ششم دلی را محاصره کرده گرفت و بحب الدله
 اصلح بر کرده محالات متعلقه خود آنطرف آب حور رفت چنانچه در ترجمه حماد الملک گذشت
 حماد الملک در سلطنت تسلیم میبدا کرد و هر روز عالمگیر تانی را تفید میکرد که شاهزاده عالی گوهر
 را در حور باید طلبید مگر برادر شاه شهادت میخواست و حور دلی و حور دلی و حور دلی

نوایه و الف شاهان آباد وصول نمود هر چند عماد الملک خواست که داخل قلعه شود نشد و در حوالی
 علی مردانجان فرود آمد عماد الملک تبعده دوازده روز برای گرفتن شاهزاده قوچق حسین کرز شاهزاده
 در حوالی نزد کور تور چال قائم کرده هشت پاس جنگید روز دوم از حوالی برآمده جنگ کسان خود را
 بیش یکی از سرداران غنیم که با قوچق در حواذ و بی تازل بود و باد شاهزاده موافقت داشت سینه
 سردار غنیم شاهزاده را الفرح آباد غیر فرخ آباد فاغنه پیش برد و از زمینداران آنجا پستی شان
 بلوچ حلیت کامکار خان قریب لکه رو پیش پیش گرفت درین صحن آمد آمد ز گناقه را و دیو لکزار
 لاهور ستم دلی قرع مسامع نمود و سر دار غنیم که غلات مرضی رگاته را و کشته شاهزاده را توده
 ساخته اراده ملک گیر می داشت زود خود بار گناقه را و در سینه شاهزاده را اسیرج برآورد
 کرده مرضی ساخت شاهزاده از راه هاشمی هصار و کتیل بکنج پوره رفته و بیای حین را گناقه
 خود را در حبس الدوله که در سهار پور بود رسانید نجیب الدوله مشیت ماه شاهزاده
 را گناقه داشت و لوازم هماننداری بجا آورد و ماه ششم بغرض رسانید که صلاح دولت این
 است که حضرت خود را بملک جنگاله رسانند و آن ملک از خبر تیرد اغویه که مرکز خاطر باشد
 دست بهم خواهد داد و تسبیح زاده بقدر مقدور پیش کشیده مرضی کرد و موبک شاهزاده از
 راه مراد آباد و بریلی حازم صوبه اوده شد و عرض راه پیدالته خان پسر علی محمد خان مبله
 و غیره ضیافتها در خور حالت لعل آورد و در بست و نهم از پنج الاخر سینه شین سبعین مایه و است
 ظلم در دوبر ملک الم افگند و چهار گتری زیر سایه آشجار عیند گاه توقف کرده و حاضر تناول
 نموده در ملاوه رفته نزول اجلال فرمود و از آنجا در عرض سیر روز قصبه عین متصل موهان
 هفت کرد و بی لکنو معسکر اقبال گشت در آنجا شجاع الدوله ناظم صوبه اوده و نهم جمادی المادلی
 سال مذکور آمده بدولت ملازمست مهربان را و از وقت یکصد و یک اشرفی نذر گذرانید
 و بعد از آن لکه رو پیش بقدر دوزخیر قبل مع عمارت سیایان و از دنیا کی موضع و هفت پس
 سب و یکت خوان جواهر و اقمشه و اسلحه و خیمه و ظروف و ده ارابه بار کشتی پیشکش ساخت
 شاهزاده چار گتری با شجاع الدوله غلوت کرد و جیره خاص مع سرج و پاکلی حاصله که از
 حسن بود و محنت نموده رخصت فرمود و موبک اقبال صوبه ال آباد را و بعد سیاه ظلم را یات

میر و در سواد اله آباد محمد قلیخان برادر عمزاده شجاع الدوله ناظم اله آباد و دوستان کوس
 در بابت و در آن ملوک نائب گدشته خود ملزم رکاب گردید و لویه شاهای حاکم غلام آباد بنیاده توهم
 نمود و رانما و راه و قریه سیاه قراولان و در میدان آل نواحی به لشکری میروری میگویند
 تا آنکه موضع بنام که از سلطنت آبادیج کرده حاکم عرب است و امره لشکر متبوعه رام بر این
 که از طرف جعفر علیخان ناظم مگالاه نائب عظیم آباد و لویه احارت آقائی خود تشبیل شده و
 ستادت لکن بمعاضه هلوک لشکر شاهای که احرار با هم اتفاق دارند و محمد قلیخان که دارالملک شاه
 از کادسیه ساله و صلح حیطر از رام بر این ظلمه جته رام بر این به بهانه سر اسحاق در حجت گرفته
 و اصل قلعه عظیم آباد گردید و مستحکام سرح و باره بر دشته مستعد جنگ است
 احوال شاهای محاصره و میران کار بر قلعه تسبیان تنگ جتسد و درین آسار الدوله
 از احرار شاهای مارام بر این سال نامه و پیام ساحت در صد کارشکسته محمد قلیخان
 ست محمد قلی خان آورده حاضر شده فی اطلاع شاهزاده مع تمامی روح خود در وقت و حال
 رستخار اله آباد گرفت و ماد شاهزاده اس حصر سید و خود دولت عقیف محمد قلیخان فته ادرامار
 آورد و لکن سبب لعاق احرار که سرایه حاه حرائی است کتائیس قلعه در عقد تعویق افتاد و در محض
 حصر مدینه صادق علیخان سرب میرل یسر جعفر علیخان ناظم مگالاه ملک رام بر این در لشکر شاهای
 استهار یافت و بر حصر رسید که شجاع الدوله به اله آباد نشاند و قلعه را از نائب محمد قلیخان
 استخراج نمود و حیل و اطعایل حال در کور را مقید ساخت محمد قلیخان در کمال سرسبکی از لشکر شاه
 رستخار اله آباد متحمل الدوله محمد قلیخان را قید کرده در لکنو نگا بدست و آخر قتل رسانید
 و احوال ساهی از رفتن محمد قلیخان استتلال جته اربابی قلعه بر جاسته و در نرستستند و بر
 هم بکنک قلعه در رسید ماد شاهزاده سار ملت جمعیت و عدال اسباب جنگ اعلاص
 بین مصالح دین حاکم سارس رحمت فرمود و راههای آل ملک که لشکر شاهای بیوسته
 بودند و اطال خود برگشتند و مردم سیاه اکثری متفرق گردیدند شاهزاده در میرالپور که متصل
 سارس است چهاونی کرد و میرل عمر شد و ماد و متبوعه و لکنو نقضای ایام ترنگال رسیدند
 آل ملک مثل کنگار حال متین بیلوان سکه دحیرهاروی ارادت لکنه شاهای آورده و

از مریب تبحر بیگانه نمودند و سرداران بسیمای مثل اخصاالتخان و محمدخان سپهرسالار و خاندان یوز
 که سابق نوکر جعفر علیخان قاضی بنگاله بودند از چندین بر طرف شده در وطن خود اقامت داشته
 تشریف ملازمت در یافته که محافظتانی بر بلند رایات عالیات با قوت ترایسته متوجه بنگال
 شد و میرن با تلاحق نیست شاهای از مرشد آباد بجانب عظیم آباد و سرکیت آمد و بنو
 میرن فرسیده بود که بالشرک شاهای ورام نراین بر منبت کروی عظیم آباد جانب
 جنوب جنگی صعب روداد و مردم بسیاری از طرفین حادثه راه فنا پیوند اخصاالتخان
 و محمدخان داد و ستد داشت داده سرحدی شهادت حال کردند ورام نراین چپ از رحم
 کاری کرد و اخصاالتخته ایست از میدان زرم رو یافته خود را قلعه سائید مستاد این
 مایاں بجان دو برادر بوزنه که شهادت رسیدند سرداری دیگر صاحب الوتس نهاد که به
 تعاقب راجه بود اخته قلعه را دست آورد و در بجان میدان جنگ موکب مسطور وقفه کرد و بعد
 چند روز میرن در رسید و بار بار قتال و جدال گرم شد و متاع وجود سالک از طرفین برآم
 رشت قادر داد خان علام شاه و دیگر سرداران لازم رکاب شاهای که سابق نوکر جعفر علیخان
 بودند و از چندین بر طرف شده بهرمان دولت شاهای اخصام دستند بر میرن هجوم آورد
 تیر باران کردند سپاه میرن رو بهر محبت آورد اما خود میرن با معدودی پامی تبات انشورده
 از ماه منبید و رجهای کاری رشت قضا را قادر داد خان فلام شاه بر خرم قنک
 جان سپردند فرج شاهای از کشته شدن هر دو سردار عمده عتال استقلال از دست داده
 بهلوار میدان رزم تپی کردند و میرن در آن محل چند روز مقام کرده عظیم آباد رفت کاسکار
 متبیین که بانی اینهمه بیگانه بود و وقت عرض شاهای رسانید که در بنوقت جعفر علیخان
 بنیست قلیلی در بنگاله قیام دارد و میرن با حال خدمت و عظیم آباد است اگر رایات عالیات
 متوجه بنگاله شود غالب که آن ملک بانی جنگ است آید شاهزاده را صواب دید و پسند
 موکب الا بجانب سرحدی که مرشد آمد و صحرای خوارزار و حال و توار گذار با نزار و محنت
 طایر کردند بهرمان که میرن تفرج کرد و مستراح حضرت شاهای از عظیم آباد که رسید به
 راه حرم و در آن طرف جعفر علیخان هم با و جی باراده متقابل مسالمتی در روز میرن

در مملکت کویت با مدبر ملحق گردید که نگار حال بد که فوت مخالف دو مالاکت و در روض خود بکشت
لی رزمی و انواع صعوبات سفر تنگی بسیار راه یافته جنگ مصلحت بدین مساعدت قرار داد و
موتک تاهی از راهی که رفته بودنی جنگ مصلحت همان نمود و در سر سیاه بسیار مسرت
گشت ماد تا هراده مایه قتل در نواحی بهار متصل ملک کامنگار حال رسیدن و قفس
فرمود و جعفر علیا و میرزا علی عطف عمال موتک تاهی عمر شد آما و تناسل شد و میر
اندکیه از مرشد آما و قصد عظیم آما و کرد در راه راه حرسید که مادم حسین جان که از طرف
جعفر علیا بکجاست پوریه می برد و است با آقای خود دم مخالفت رده میجواید و تا هراده
مواقت نماید میرزا متوجه دفع فتنه مادم حسین جان شد مادم حسین جان لی جنگ مسلک
قرار نمود و میرزا در نواحی مبتلا که از متعلقات پوریه است رسیده بود که قصار است بر
میرزا رود و حرس هستی او را حاکم ساحت داین مادم و در سه ثلث و سببین مایه داین
واقع شد این مضرع تاراج یافته اندک سا که برق افاده به سران و تاراج علم دیوان
سران سرداران لشکر را جمع کرده دلاسا نموده بحاکم عظیم آما و کوچیده و تا هراده در همین
سال سر بر سلطنت را محکوم خود مریس ساحت چنانچه گذشت و بعد وصول حرس و
میرزا متوجه عظیم آما و گشت تاراج علم در راه سیاه پشید و شتم و عهد گرفته با جمعی
از فرگیان انگریز که میرزا در صدر هوگی طلبیده مادم و آورده بود مادم و مفاد
ستامت همین که صفوف آراسته شد کامنگار حال لی استعمال ادوات حرب
گر حجت و موتک تاهی از مشاهد و اسعالت عقل استست راج علم باستعداد فرگیان
مادم شاه مادم صلح گذشت و بعد انعقاد عهد و بیای عظیم آما و رفت و پس از روض حاد
میرزا قاسم علیا و داماد جعفر علیا و فرگیان انگریز را مادم و متفق ساخته جعفر علیا
را از حکومت ملحق کرده خود را بتسلط را فراغت و برای سر و لشا میدل عمار
فتنه که از چهار سال هوامی عظیم آما و را ماصاف و است مشوم آصوت و عمتا و رسا
مصارف سیاه ضلعی که ساقی راج علم گذارسته بود کمال کثرت و عادت ملامت ماد تاهی
در یافته سفر فتحار حقوق سایید و ماد شاه بهم حانه قاسم علیا و پرتو و دم و در و در

ایام عزالت شجاع الدوله مشتمل است عاقله توجیه الویه ظفر طرار جاب علی متواتر رسید
داراده خاطر دالا آن سمت نصیب یافت تا کم علیال نقد جنین حواهر و اخیال تنگیس کرده
رضت حاصل نمود و ریایات ظفر آیات متوجه دیار غربی شد و شجاع الدوله هم از لکسو کرده
احرام آستان معلی بر بست و قریب دریای کرم ناسه باوراک دولت ملار مت بمعرج
بلند پانگی مسعود نمود و عیقه سابق مفصل گذارست فیه بعد ملار مت شجاع الدوله الویه
سلطانی کوچ بکوب در سواد جوسی ارتفاع یافت و بر دریای گنگ از کشته های پل
ترتیب داده پنجم ذی الحجه سال مذکور عود نمود و آباء و مرکه اعلام ظفر انجام گردید و بیشتر
منفعت عوده پنجم ذی الحجه سال مذکور مقدم عالی سواد با جمعی از دانش کتبن مینو ساخت
و در آن محل موکب دالا چهارونی کرد و در میمنه قدم بادشاهی عمال عینم یکفلم اتر سید
و حلال بادشاهی نصب گردیدند و محضی غانده که در سه اربع و پنجم نایه و الف قدم غم درین
نهرین سید نحوی که در ترجمه وزیر الممالک ابو منصور خان گذشت ده سال تحمیل حکومت
باین البحرین بایس قوم تعلق گرفت و درین مدت قلیل آفندرا دیت به مسلمانان آنجا رسید
که اگر آب گنگ و چین داده شود شمشیر نتوان داد و داهات و اراضی مدو معات سادات
و شایع و علما که سلاطین اسلام مقرر کردند و معاش اینها محصور در آن بود یک سخت ضبط
نمودند و نسبت این جماعه بدر بوزده گری رسید آنهم نایس که در دین بر اجماع فقیر مسلمین و ادن
پایب یعنی گناه است و اگر کسی خواست که برای تسکین پروری نوکری است یا رکند که بعد
سه فاقه مبیست هم حلال است آنهم در حکومت بر اجماع معتقد که سوامی انباشتس غم و دیگر می را
خصوص مسلمانان را نوکر نمیکردند بالفرض اگر نوکر هم گرفتند در دلیل سپاهیان سجال تباه
نگاه میدادند و اینکه اقتدار دهند از مستغاث است بعد ده سال این ماده فاسد از مزاج آن
ملک برآمد القصد بعد انقضای شهر بر شگال نهم شهر ربیع الآخر سنه خمس و سبعین نایه داف
الویه ظفر طرار بطرف کالپی امتحاض نمود و وزیر الممالک شجاع الدوله راجه عینی بهادر در آن باب
در صوبه اوده داله آباد گذاشته خود با فوجی جوار در رکات انقباض شد موکب دالا
در بای چمن را عبور نموده کالپی را بورد و دیمیت آموذ مضارعت فردوس بخشید و عمال نسیم

دار حوالی کالیبی احراج نمودار اسما اعظام طغرار تقسام به جهانشی حرا سید قلعه ارجمانی که از عظیم بود
 چند روز جنگیده آخر تا سبیا در ده پنجم رحمت سه شنبه و عین ماه دایه قلعه را تسلیم اولیای
 دولت نمود تا آن وقت اتحاد الدوله کار وزارت اسرار محام میداد و مارسم خلعت و عیسای
 عمل بنامه نمودست و یک ماه که در خلعت و وزارت هفت یار به مع جارت و مالای مروارید
 و قلعه از مرصع از بیگاه ملکات بر حکمت شدست و چهارم سه میر را مالی خلعت سیاح الدوله
 خلعت داد و یکی دیوان خاص سر امراری مات بعد دو در ده سال از ستم حرا به
 بواسطه اتحاد الدوله دست و سوم دی قلعه سه تمال و تمانین دایه دایه و بعضی که باو
 که آمادی متصل ملک اوده سا کرده است و دولت حیات سیر و دهها کامیون گردید و دولت
 که در تاریخ وفات او معالیه اسقاط یکصد و شصت و سه آرد و سه کرد و در عالم عالم خلعت
 سرور غالب صاحب مولد یکشت تاریخ چنان بیکامرو به رفت بواسطه اتحاد الدوله
 و چون که شاه دُرانی در محسن مراحم امر او گذشته معتبر است و درین محل اقامت قانع شاه لاهور
 اساق کلام افتاد و لایسا سید و عرف اود و عارت فوج او که از سواد شکر و در کار است
 احمد شاه دُرانی در اصل از رفقا و نامد شاه است و در سلک صحبت یسار دلال و عظیم دارد آخر
 شک نیستی هم تنده بود و دست قمار شدن و در شاه و در قمار و کامل رایت تسلط را داشت
 و سکه و خطه نام خود کرد و بهشت بیکم و ستان آمد بار اول در آتش و سیر حسین
 دایه و الف ناما در شاه سیر میبرد و دست و در آغار سال دیگر در رکاب او ولایت
 گشت بار دوم در سه احدی و تین دایه و الف از قمار لشکر ماس میبکشید میر پلوی
 مخاطب به شاه پور قیال پس از که یا حال ناظم لاهور ماس جنگ میا در ده از لاهور در رفت
 و از میان شهر در آمده دست لغارت و در کرد و در انواع حرا سبیا عمل آورد و دست شاه بعد
 عارت کرد و لاهور متوجه به ساه جمال آماد گردید و در دس آرامگاه محمد شاه مرا برد
 هندوستان میر محمد و احمد شاه را در بر الملک اعتماد الدوله قمر الدین خان نصیر جنگ
 الوی و سوزمان دیگر امر اعظام و راههای صوفیه احمدی برای مقابله از شاه جمال آماد رحمت
 فرمود تا هر دو از سر نهید گذشته که در درای سلج رگدر ماسی و ازده رسید شاه دُرانی ماسی چهار

سواران را راه لودهیانه مالامال داد و محل نشستند و نیز در شهر سیرج الاول^{۱۱} استه احدی و شین باقیه
 اکل شهر را تاراج نمود و هر که دست به شمشیر بردگشته شد جمل تا هزاره را خبر وصول شاه در آن
 شهر رسید و همان توجه جانب سرمنه داشت و چون ترقی غری شد و فوج عسکر شمر
 یازدهم شهر سیرج الاول مذکور را بست و به قتل رسانید و شمشیر را در دست بست و در دم
 ماه روز جمعه وزیر المملک قمرالدین خان زیر حیمه نمازجاستت خواص در وظیفه بود که گویا توپ
 از جانب مقابل رسید و کار تمام کرد و در وجه ایسرنگه پس چنگ سوائی و دیگر راههای صوبه
 قریب دوازده هزار سوار گشته شد و وزیر بی استقلال شج راه گریز بملک خود پیش گرفت
 شاهانده معین المملک و دیگر سیران وزیر و صفدر جنگ با ملک این در رخنه عظیم راه یافت
 باقی استقلال شهر ده جنگها و مراد میکردند شاه درانی دید که کارش نمیتواند برسد و دست از
 جنگ برداشته راه کابل دقتدار گرفت و چون وزیر مرحوم قمرالدین خان افغانی نمود و ملک
 و دیگر اخلاف در بر مرحوم در رخنه بکار تردرات نمایان عمل آوردند و سرورس آرا نگاه که بعد
 یکماه ارفصال جنگ بر حکمت حق پیوست در حین حیات خود صوبه دار می لاهور و قمان
 معین المملک تفویض فرمود معین المملک بهکاری خان مخاطب برستم جنگ پس روشن الدوله
 را در المهادم خود ساخت و بار ستیوم در سنه^{۱۲} معین مایه و انت شاه درانی از کابل لاهور
 آمد و معین المملک جنگ سهل دفع شده و صلح انجامید شاه دستور داد که شاه در چهار سال
 سیالکوٹ و گجرات و اورنگ آباد در سرور و پیشکش بزمه معین المملک معسر کرد و عطف
 عثمان بجانب کابل نمود و بار چهارم در سنه^{۱۳} معین مایه و انت باز به لاهور آمد معین
 المملک تا چهار ماه حلیه تا بسبب نفای آدینه بیگ و کوثر امل که هر دو در علیا و بود و در غل
 گردیده ملازمت شاه درانی و در از طرف خود نیابت لاهور داده عثمان توجه
 بکابل داشت و معین المملک در محرم^{۱۴} معین مایه و انت از بسبب افتاده حسان
 تنجی سپرد شاه درانی از قند بار صوبه دار می لاهور بنام میر موسی پس معین المملک فرستاد
 و بنابر صغیرن خست بار همت ملکی بکوشش تعلق گرفت چون نسا از زور عمتل جاسک
 شش تن با از بد معاشی و جمیع امرا مثل بهکاری خان رستم جنگ که ملا را المهادم کل بود و غیره تمام

همه باید بد و مقرب میر موسی پسر معین الملک مال طبعی در گذشت و کهای او و جواهر موسی احراری
معین الملک قائم شد در ستم ملک است که صوبه داری لاهور جوگیر و بیکم دریا فته او را در محل علیکید
کبریا فرموده و مادر مرحوم کتیده قال او را روح تنی راست مد بعد چند سوره حواحه
عبداللہ حال سر لواب عبدالصمد قال سیف الدوله مستقامت و بیکم را قید کرد و بیات صوبه
سام خودار شاه قرانی علیکید و امان حال برادر جمال حال او عا ساسه دارانی - لاهور آمده و
صدی و از کرد و مردم بسیاری را مارج محمود بعد جمعی حواحه عبداللہ حال او بهنگامه تنخواه
سیاه متولست مای اقامت انتر و گر بخت و مار حکومت صوبه بیکم قرار گرفت اعدا را
حواحه میرا مال که از حواحه داراں عمده معین الملک بود بیکم را مقید ساخت و آسرا کار
ماهم صلح واقع شد ما بخیریت هم در سیمین فایه دالاف از قند با قصد مبد کرد و سب
آل بهنگامه پرداری عماد الملک است که در لاهور عمل شاه را بر سیمین رود و صوبه دارے
را بیکم کتیده و آدیه بگ حال مقرر محمود چا سچ در ترجمه عماد الملک مفصل که از شس پت
شاه از قند باره کامل و از کامل به لاهور رایت را در حجت آدیه بیک حال تاب متعاقب
بیاد و ده روماد و در صحرای نالسی حصار که فی آب مطلق است در حرید شاه حلو بر بسویت است
کرد و بی دلی آمد عماد الملک که روی سر و سامان بود بصیرت خود را طاعت دیده ملازمت شاه
شافت تبارج بهتم حمادی الاولی در در حید سال به کور شاه داخل فله شاه جهان آما شد و مالگیر
تانی ملاقات کرد و درک ساری اموال و ناموس موطنان شهر درار کرده دقیقه از بسب
و عارت حمل گداست اهل غیرت خود را به سم و سلاح هلاک کرد و شاه قریب یکما به شاه جهان
اقامت کرد و طوی تیمور شاه پسر خود را و حتر عور الدین را در حقیقی مالگیر تاسے طرح انداخت
بعد سر سجام طوی ار شاه جهان آما و مرآده منیه در محل حادث که از مدت مدید رنیه تصرف
در صورت اگر آما و دلی دو امیده پیش نهاد بهمت ساخت و بیکم گداه را که از سلاخ متعلقه
اوست و از دلی بر مسافت بارده گرفته واقع شده مصرطوب با سے قساره در عرض
سے رود رستخ محمود و اهل فله را بیکم قتل ساسد و از اسکار سر میقه که محد قدیم بود است
رند از قتل عام رسوختن و مارج عموک بیچ مان گداشت مردم ملک حادث از سلاخ گستره

بقلمی تخرید شاه به اکبر آباد آمد میرزا سیف الله قلعه دار قدیم باوشاهی سر باطاعت فرود
 نیارده بضر اب توای نگذاشت که کسی یارمون قلعه گرد شاه درانی جهان خان را بتخییر قلعجات جا
 مامور فرمود جهان خان در لوازم قلعه کشانی سرگرم بود که ناگاه از نیزگی قضا و قدر و مساحت
 طالع سورج جلا در لشکر شاه که قریب به آگره نزد دل داشت دپای افتاد تا بجای که محال
 اقامت نماند دست از ملک جانش برداشته گام سرعت جانب ولایت برگرفت چون برابر
 دلی رسید عالمگیر ثانی بنحیب الدوله بر سر تالاب مقصود آباد آمدن بادشاه ملاقات کرد
 شاه درین ایام دختر فردوس آرامگاه محمد شاه را در حباله نکاح خود آورد پس اراک شاه
 بنحیب الدوله را امیرالامرا و هندوستان ساخته به لاهور رفت و تیمور شاه پسر خود را
 بسید سالار جهان حال دالی لاهور و ملتان و تنه نموده غور از راه کابل بقندهار شتافت
 بارششم در سنه ثلث و سبعین دمایه و الف قصد هند کرد و بنا بر دوجه و جهه اول اینکه
 چون شاه پسر خود تیمور شاه و جهان خان را در لاهور گذارشت جهان خان آدینه بیگ خان
 را که در لکی جنگل خریده بود بنا بر آنکه شناسائی عکداری آن ملک بود استمات نموده به ارسال
 سند و خلعت حکومت و دو آبه آب رفته و را بجو آورد آدینه بیگمان این را بخیر عظیم دانسته
 ضبط و ربط و دو آبه پرداخت جهان خان بعد چند می آدینه بیگ خان را پیش خود طلبید
 آدینه بیگ خان که از جهان خان سرایه اطمینان و طمانیت نداشت یهلوتی کرده خود را گویا
 کشید جهان خان مراد خان نامی را بحکومت و دو آبه نصب کرد و بلند خان و سر از خان را
 بیگ او تعیین نمود آدینه بیگ قوم سکه را اغوا نموده بر سر مراد خان فستاد و قوس
 از خود هم همراه کرد بعد صفت آرائی بلند خان کشته شد و مراد خان و سر قراز خان تاب
 نیارده خود را نزد جهان خان رسانیدند قوم سکه را تمام پرگنات و دو آبه خصوص حب اندرا
 متاثره آدینه بیگ خان و تمخوش تاراج ساخته در این آثار گناته را و و شمشیر بها در
 هر دو سر در بالاجی را و مع هولگر و دیگر سرداران با عوجی جوار از دکن هندوستان در پیوستی
 شاه جهان آباد رسیدند آدینه بیگمان متواتر نوشجیات فرستاد اینها را طلبید سرداران ششم
 که چشم بر راه انجین تفریبات میبندد رو به لاهور آوردند اول با عبد الصمد خان که از طرف

۱۱

شاه درانی بنواری سر بهد نامبر بود و شکسته او را دستگیر ساختند و آسما جلوس بر نه لا هور
قزاولان سیم نه اوج مان مان متعال شده جمال حال سار قلت جمعیت سیم نه و آد
صلاحت دیده نامبر شاه ماسطر تمام در تعال سه احدی و سیم نه و آت داله راه
کامل گرفت تا بکند که سامانی در چند سال و اجماع آورده بود همه را و اگر است محبت سیم نه
بست سیم نه و آد خور شاه مادر بای انکس نکال مار کشیده رود انکس را عمود عموده خود را
ماس ساید و قزاولان سیم نه آب حیل قنات کرده بر گشته انداری علی سیم نه ملتان و
دیر و عاریجان و طرف دیگر تا آب حیا و پس تند غلیم سار موسم بر نکال صو له لا هور راه
آدینه بگیان نقرار خیکس مقناده و سح لک رو پیه سالیانه سپرده رود شاهجهان آماد بر
گشت و بعد توقف چند روزه بارم دکن شد و حکوماتی یکی از سرداران خود را که برای
تسیر لک را هجانی صو له احمدی بنین بود و یات بولی متعین ساخت اتفاقا در محرم سه انیس
و سیم نه نایه و آت آدیه بگیان دست شد تنکو و حدارای سر بهد صدیق سیک حال که
از رفقا آدیه بگیان بود و آت بر سر آدیه بگیان تعویض نمود و سامانی مر بهد را صو له
لا هور داده نه لا هور بر حست کرد و سایا به لا هور رفته قرار گرفت و اوج تا قریب انکس
رسید و چشم دو هم ایکنات هاس قدیم بهد دستاں از تسلط غلیم بجان آمدند و تا سید
اندنی قایم بحسب الدوله بک کرده بود و سخی که در ترجمه دریر الممالک شجاع الدوله گشت
بحسب الدوله و دیگر افاضه برای تقویت اسلام عمر و مصیقت خود خصوصاً در اها سته
بهد دستاں برای حفظ ملک خود و عالیق شاه درانی فرستاده آمدن بهد دستاں الهامی
کردید شاه درانی سارای دو و ده اسلام طهر اسقام تا بیچاره را کامل حاسب بهد و
بر و رحت قدری تنگ با اوج ساما که آن طرف لا هور بود واقع شد آجرا اوج
بر اس اتمراج تا آب پا در و داخل لا هور شد و ساما سعه اوج از لا هور گر بخته
رحت حاسب بولی کشید و صدیق سیک مان درن آدیه سیک حال هم مسلک ماز
چمود شاه در ماه صفر سه ملت و سیم نه نایه و آت بکمار قوال لا هور رحت و شکس را راه
انجا گرفته بودی تو سه نه بولی آد و دران ایام نمایان و تا و تحاج الدوله و سیم نه مصلح

در میان بود و دیور کل آشتی ترقیب نیافته بود که خبر رسید که بایده شاه درانی از لاهور این طرف
 حرامید و تا صلح را تمام نگذاشته ما و احوال خود که در آن وقت بتیاد شیر اسوار برادر بود و ما را دو مقابل
 پادشاه درانی زودان تبه تباد و چون از لاهور این طرف آمدند و در وقت مرخصی داد و طلب
 دو باب درین راه که است دریای جمن را میبورد که در آنتر میزدند و در آنتر میزدند عبارت از ملک
 مایس در بای گنگ و جمن است چون هر دو دریا از کوه کایون که شمالی مهند است برآمده و میرد
 استرید و این کوه کایون است و منتهای آن آله آباد است که در آنجا گنگ و جمن بهم پیوسته
 اند چون شاه تا سر میزد رسید سعد الله خان و محبت الدوله و احمد خان بکیش و حافظ رحمت خان
 و دو و ده نیکان که ملک ایما در میرد استرید واقع شده خود را شاه رشتانید و شرف لازمست
 اند و خند شاه خود در راه استرید خرکشی نمود و فوج قراولی را فرمود که راه متعارف تنابلی
 و نابی سپهر شوند و تا مسافتی طی کرد و یول بخوابی سر میزد رسید باقشون استرادی شاه مقابل
 واقع شد و اینان نزد ترکنازی ینیم را در حار در بسته و دانه عقبت کردند و تا جنگ کتان بجای
 شاهجهان آباد رجعت نمود و در کبیدن ملک که در یوادش پنجهان آباد است
 رسید اگر چه فوج ینیم طور قزاقی دارد لیکن در اینان او ینیم تنافز اند و در میان پادشاهی
 در اینان اطراف فوج داتا را در گردنقد و ما بنکو برادر زاده خود را با جمعی قلیل گریز نمید
 و خود با سائر فوج از اسپان فرود آمدند و در ستیره قائم کردند و در اینان بضر شمشیر
 و تندوق مار از رورگار ینیم بر آورد تا با ینیم همایان قتل کشید و دستخیز که
 بشماره فوج روزگار توان گفت که سبب شاه درانی گردید و این واقعه در محادی الاخره
 سنه ثلث و سبعین و نایه و الف بود و فوج آمد مولف گوید که در سلطان عصر در آن سال
 قتل دتا به تیغ دشمن کاه و گفت تاریخ این خلف ازاده نصرت باد شاه غایب پادشاه
 درانی بعد قتل دتا بجایب حکم پرداخت و همان روز بعد جنگ پانزده که و راه پادشاه کوب
 زخمه متصل سمرقانی که دردی فرود آمد و ینیم تنافز تول غسان یار کشید درین اثنا
 خبر رسید که هو لکر که در کبیده قریب بجای نگر قاضی داشت بعد استماع قتل دتا خود را
 بسرعت تمام نزد سوار جل جلال رسانید و درخواست کرد که با نایب لکر فکر شاه در آنجا هم محل جواب

داد که مادر میان طاقت جنگ میدان ندارد هم نگاه شاه در ملک من می آید می بینم در آن با هم عامه می
 استرید حراة و در بند خانه های شاه درانی از محلات خود آورده به سکرده که اردیلبی است کرده است
 سرق و انج استرید است رسیدند هو لکر بر سر حراة و رشده دوید لکن ناعنه چنین اربین محرق و سماع
 حرد و مول هو لکر بر سر حمل غایت از راه و در آن گیتی حراة و جنگ را هر قدر توانستند از طرف
 گنگ برود و نتمه را به لکر تاراج نمود و شاه درانی این سر تنیده شاه یسند حال دست
 غلبه در حال درانی را نا اجمیت یا مرده هزار سوار ترمید هو لکر تعین فرمود و امیر او با از مار نول
 شاه جهان آما که مهند کرده راه است در یک تن و در حور و از سایه تند و در راه و در دمی
 آنام کرده نصف شش در بای همس را تصور نموده شش حلو و زبردت مسخ صادق به سکرده
 رسیده بر هو لکر رحمت شد هو لکر ناسب صد کس بر کسبای نیست بر قهقه سوار شده که حکمت باقی
 سزاران قوچ همه قتل و کسیر و اموال و انتقال همه عازت شاه درانی بیداد
 از مار نول به شاه جهان آما داد و چول آنام بر سنگال فریب رسیده بود و دست و آن طرف
 در بای همس محادی شاه جهان آما در سکرده جهاد و بی کرد و لطف جهاد و بی که مکر در دین ادواتی
 که شش تر مال مبدی عازت ارگرد را نیتن آنام بر سنگال در محالی است پشایطه و در ولایت
 بیلاق و تسلان گوید بیلاق حامی سیر و لکر که در آنجا تالشان گردانند و تسلان عات
 گرم سیر که در آنجا دشمنان کسر بر دزدان هر دو لطف تر گشت و چون سر قتل و تاد عازت شد
 قوچ آرد و قوچ هو لکر مدکس رسیدند و یلور او خوف نا دو بر در عمر اوده بالاچی را و ناظران
 نامی و سپاهیان کاژار نموده و قوچ سلگین تو بخانه و یک عمر مدارک اردکس گرامی جمید
 شد و بعد طی شش چول سخوالی اگر آمار رسید و حمل غایت و شطت هو لکر و مشکوالات
 نا دو از لایه و مقس خود ناک کرده و اتصال کرده و شور حمل را و دید و عماد الملک هم و شطت
 شور حمل حاجت در حوالی متهمز آمده نا دو و یوست نا دو و قرار داد که لعل النیال آت همس
 نابع اغور و تکل مل مادنا درانی است شاه جهان آما اگر ارادت آید نماید گرفت ناین اراده
 کواج پیشتر کرده نهم دمی که در در سه سه شلت و سعتن و نایه و اکت و دگر طری و در و بر آره
 داخل شاه جهان آما دشت و مسل حویلی سوار شد حال رفته است نا دو و قوچ رقله ارک و قوچ که نایه

برج و دروازه خضری چسبیدند و چندی بر دلی دروازه مشغول بودند و چون دروازه این طرف ده
بست مغل درانی از بالای قلعه بندوق اندازی میکرد و روح حاکم بر هر دو که دروان فانی و عیال
قلعه ایستاد و این جانب میداد می بندد و گاه گاهی گوی میسیدار سلیم گنده که ضرب توپ سر
میدادند که گوی که آتش آسمان میرفت در آن فرصت بود که و جنگو بر دروازه خضری ایستاده می
وافر شکستن دروازه کردند چون دروازه شتهای ریخی و سیمای آهنی و نهایت استحکام
دشت در عرصه چهار گتری هم کاری پیش نرفت درین اثنا قریب پانصد کس از مردم میل روان
بکس با دمو حده و سکون یا تختانی فتح تا و فو قانی آخر لام و عقب اینها مردم بود که و جنگو از جانب
اسد برج بالای فیصل قلعه بر آسمان محلات سلطانی دست برد می کردند و آنچه بدست می آمد از بالا
قلعه پائین می انداختند درین غارت که است باط قلعه نبرد اخت درین
ضمن ده بست مغل درانی بندوق در دست گرفت از جانب قلعه سلیم گنده آمده ده دروازه
کس را بضر فتمیر و بندوق بجا که سلطانید بند بر ز در این جواس فانی از بالای فیصل
قلعه خود را بر زمین می انداختند و دست و پای خود را خود می شکستند و قلعه
مفقوده را از دست دادند تا چار رو سامی نسیم در جونی شاد الله خان که قریب قلعه
جمع شدند و در قلعه مور جان قلم کردند و عماد الملک و سوره بل که بنابر وقت پرستی سیل رفعت
با و پیچیده بودند درین دایره و گیر اصلان داده از دیگر تا شامیکردند و نیم دایره محاصره را تنگ گرفت
و ابراهیم حال کار می که با و او را از دکن همراه برده بود و استخوان فرنگ همراه داشت
به غرب کوب در ریگستان زیر قلعه آورده بکار داشت گوی که ای توپ بر بگسلند برج و برج
نمن و محلات بادشاهی مثل باران بارش کردند و لغارات و یوان خاص و رنگ محل و
مته لی محل و شاه برج شکست عظیم راه یافت اما بمحضانت در صانت قلعه ضرر می نرساند و همچنین
معه که عظیم در میان بود و هر روز و خود می از بندوق میشد یعقوب علیخان بهمن نئی بر او
اتیر الود را شاه و لیخان قلعه دار بود چون ذخیره قلعه مفقود و وصول ملک از شاه در آن
بسیب طعیان آب عین متعذر بود یعقوب علی خان پیغام نمود که بشرط حفظ ناموس و مال قلعه را
نسیلیم میسر ما و این صلح را عینیت و استمات قول بر دیده میاید یعقوب علیخان بعد استحکام

در این زمان
بجایان آباد

عبدالحمید میان مع احوال و اقبال از قلعه برآورد و چون علی مردان خان مرود آمد و کشتیها بسته
 از طرف آب حرم خود را نشاند و رانی رسانید و در دم وی الحاح سه ملت و مسیحین آتیه و الف قلعه بدست
 باد افتاد و حرم مادر شاه بی و هیچ کارها ساخت سلطنت با اختیار بیستم رفت و لک تقدیر العزیز
 تسلیم باد و قلعه داری یار دستگیر برهن توپش مرود و جسمی را برای حراست قلعه همراه
 او کرد و نیز برهنی از کلامه فقر که جوهر قائل و مصاحب و مدار علیه او بود و مکاتبت محتمی
 بر حقائق مهندستان متواتر به فقیر نوشت در مکتوبی میوید که سده حکم مرود و سبیل
 سفارت از طرف آب حرم مرد شجاع الدوله رفت شجاع الدوله را می پسیر خود را
 که نفس الامر و بیان واقع است ظاهر مرود حاصل کلامش ایسکه مدتی است مرید
 و تراهمه و کس بر ملک هندوستان مسلط شده اند الحال ایسکه فتنه ارید و بدی طماعی
 و تحکیمی به قوم رعاسته یعنی امر و ارجاسی این سرزمین ارید و بدی طماعی
 رکنا فتنه را و و دانی مقتول و بهو لک و تاجی و حرد و احد تصدیان ایها جان ملت مد مرای
 حدیث ماموس و الویس خود شاه در تانی را اردولایت ظلمه اشته برهن صاحب مکتوب
 اردو و سلطنت شجاع الدوله در لشکرتاه آمد و رفت گیر و تمهیدات صلح و میاں آورد
 لیکن سحای رسید و بر ترهن مذکور میوید که ارحمه و جوه صورت مگر متن مصالحه
 این که سرداران مرید همه لغو کج هم زد و درج و و بیست معروف حاکم لمیهای خود
 و ادیت خلق الله جایحه سورصل جاٹ او صلح ایها معائنه کردن دریافت که اسام
 این قوم بحیر بیست مرحمت ارتشاهما آناد مرعاسته لم گذه کیکی از قلاع اوست
 رفت مرود و ایکه سلطنت و کس و بهد داشت تنگ چینی و پست فطرتی او سحای رسید و که
 سقف دیدان خاص مادر شاه بی که از فقره مرود آرا کسده و در مسکوک ماحت و طلال آلات و
 فقره آلات و قف قدم موسی و مر آرسلاخان المتارح نظام الدین و مر قدرد و سس را نگاد
 محمد شاه مثل مرود سور و تمندان و قوادیل و غیره طلبیده تصرف آورد و القصد چون مرود و ماموس
 خود چچا و نی در شاهجهان آناد کرد و قفلت داده و غلف حال سادراتنگ ماحت او احرایام
 در تنگال جواست که از شهر مرود دست سراج آناد میا کتاید و و مال رعایا و مرایا که در این

بدایع الهی اند بر گردن خود کرد و وقت سر آمدن از شهر بست و نیم صفر سه رنج و سبعین می بایست و الف از شاه جهان آباد
 پسر می رسید و اموقت کرده میرزا جوان بخت خلف شاه عالم عالی گوهر را در قلعه شاه جهان آباد بر تخت
 نشاند و وزارت غالبانه به شجاع الدوله مقرر کرد و غرض اینکه شاه در آلی با شجاع الدوله بدگمان
 شود و سنگ تفرقه در اجتماع و اتفاق اینها افتد بعد از آن نادر و لشکر بهمن را در شاه جهان آباد
 گذاشته خود با تمامی فوج بطرف شیخ پوره حرکت کرد که در آنجا عسکری احمد خان ابدالی و
 قطب خان رهیل و سنجاب خان زمیندار آن سرزمین اقامت داشتند و رسید و غلّه و غیره
 آنطرف آب بالشکرتاه میرسانیدند و این عسکری احمد خان ابدالی همان است که در وقت
 هجده ربیع سرپند بدست غنیم افتاد آخر کار خلاص یافت و ذکر آن بالا گذشت بمقتضای جمیع الاشیاء
 سنه اربع و سبعین و مائده الف غنیم قلعه کهنپوره را محاصره کردند و چون گرفتن قلعه پیش آتشخانه
 فرنگ کار سبلی است باندک زود فور و قلعه بدست آمد و بعد از آن عسکری احمد خان و قطب خان
 را بدرجه شهادت رسانید و دست بتاراج کهنپوره و رار کرده بقصر و قطیر آنجا را گذاشت
 شاه در آلی را بجزر استماع این خبر شعله غضب در جویان آمد و با وصف اینکه هنوز در یاسه
 محس پایاب نه شده بود حکم فرمود که افواج ظفر امواج از آب بگذرند تا رنج هجده ربیع الاشیاء
 سنه اربع و سبعین و مائده الف دلاوران اسلام از گذر بآب پست قریب شاه جهان آباد
 اسپان را در دریا انداخته بعضی پایاب و بعضی بشناگذاشتند برخی که پچانه عمر اینها پر شده بود
 در آب فروختند و باد و از عبور سرداران افواج قاهره در یاراباین و دیسری و بیباکی
 رنگ هوش باحت ار کهنپوره بقصد غارت سرپند مسافتی طی کرده بود از استماع این خبر
 طاقت ربا را راده سرپند فسخ نموده در دو کوچ بی پانی پست آمد درین وقت همراه باد و چهل هزار
 سوار جرّار کار آزموده جنگلما دیده و توپخانه فرنگ معتدبه حاضر بود و با وجود آن دید که در جنگ
 تشبیه و میدان عمده بر آئی در انیان نمی تواند شد ناچار در سواد شمالی پانی میت حصا سے
 از توپخانه که آن را کره ناری توان گفت دور لشکر خود کشیده مستعد پیکار نشسته است و حکیم
 ماه مذکور بویک منصور مقابل سکر مره رسیده و در سجد و اسد بسم الله تشبیه آغاز
 کرد هر دو در اسلامیان و اصنامیان با هم تلاشیهای نمودند و توپ و در جنگ و بان و دست و دق

و تمشیر از طرفین حمی راه ماوئیه حامی پیو و در ایام هر طرف و اثر و سائر تندی و رسیدن علیه را بر محالها
 از جمیع جهات ما و ساقند که سمت لاهور پس نیت مرزبانی که از اطراف آلاعات که از شاهیه
 مرزبانیان و احی سر بهد است علیه میر شاد را آن هم در ایام قابولیا سته میر بختی چون شاه درانی وید
 که مرزبانی ما و صف ملکی قاضیه از ریخته توپخانه برمی آید لاهور مست و تهرتم ریح الاخریه
 بسین و مائت و الف حمله بر ریخته توپخانه مقرر کرده سوار می و مود و حان حاد و شاه یسدا
 و حکمت الدوله هر اول و عقب ایما اجتماع الدوله ما و حود و معده احمد گشت و حاط
 رحمت حان و دود سیاه و فیض الله حان میر علی محمد حان به پیله در نیت ایسا شاه
 مع اتفاد الور را شاه ولی حان از اطراف اواح معیم میر مستعد شده و حاصله یک ما
 بر تاب از سکر متین بر آمده ایستادن گشت و چون سیار که شروع جنگ از اول وقت
 ظهر شده دو گپری روز را قیامده به پیلای بیاد و بهر اهی سیم الدوله که در جوهر شجاعت
 ضرب انشل اند قریب ده هزار کس بر قرق اندازی در سکر در آمد و کوه تهر ابراق پیوستند
 ملوت را و حصر یوزده ما و که مدار الهام و قوت را روی او بود و حصر تمامگ از اسپ
 بر زمین افتاده توس مارا هم میر کرد و به پیلای حان روزگار عظیم آخر کرده و بود و لکن تن پزده
 ظلمت و روشت و اختیار در یکجا و میگانه عابد ما چار و به پیلای حیر که دستهای نمایان کرد
 از سکر بر آمده و ده لشکر خود آورده و گویا شت مکاسد از قلعه اناد اما جمعیت ده هزار
 سوار و حراة سیتار و رسید و علیه از طرف دریای حان شاه دره و محادی شاه حان آماد
 رسیده و پیوست که مرزبانی که تعلق به حبيب الدوله داشت تاراج نماید و راه است به پیلای
 بالارفته از گذر کچپوره عبور کرده شامل روح مرزبانی شود و شاه دره کوچیده به برگه
 حلال آماد که و دارده کرده از شاه حان آماد واقع است رسید چون از ساق حراة
 او مسامع شاه رسیده و دوطای حان درانی و پسر عدل حان اندالی را با جمعیت
 نه هزار سوار برای تنبیه گوسد پدخت نقین فرمود تاراینها از گذر راه و ماگ پت عبور
 کرده مایل به شاه دره دوم شاه دره رسید و نایب مار و شکر را که در احسان بود و مع
 مردان نقین رسیده و دهر اثر آن معاری الدین مگر که شش کرده شاه حان آقا

تساقه مردم مرچش را که در آنجا بودند قتل نموده به جلال آباد و درو گاه گویند بیژت که همان
روز نهم شوال سال مذکور در آنجا رسیده بود در نیت و او را با همه میانش علف شمشیر و خنوار
ساخته و غنایم بسیاری از نقد و جنس و دواب بدست آوردند و سرگومت پدیت را
بریده با غنایم بمغفور شاه آوردند و این گویند پدیت همان است که بعد از گنگ نزار عور کردن
آنطرف آتش فتنه برافروخت و کیسیت آن در ترجمه وزیر الممالک شجاع الی و له گذشت
یعنی ایام محاصره و محاربه امتداد گشت و کثرت جیفه و بول و غنایم فرودگاه بنسیم را بهر
نقص ساخت و آنرا در سه دهنه قط و غلار باجای رسانید که هر روز سیمه از مردم
دواب بعلت گر سگی قالب تنهی میکردند و مضمون لایطیلون حیل و لا تنه و ن سبیل
به رسمه ظهور روز آمد محصوران به تنگ آمده بالاتفاق قرار دادند که آخر در احاطه لشکر مباد
قوت تحلیل یافت و فوج خود را تلاشی میسوم بهتران است که کمر تبه سیت اجسامی خود را
به محال ز نیم و قسمت باخت است یا تخمه تارنج ششم جادی الاخره در چهار تنبیه
سوار علی و سبیل و ماته و الف فوجا ترتیب داده و تو چنان فرنگ پیش انداخته از سر
خود بر آمده رویه لشکر شاه آوردند مبارزان اسلام که صیاد و ارکین کرده انقطاع
صید میکشیدند آنقدر فرصت دادند که نجیب را آن مضطر رام رام گویان از احاطه لشکر
یکدیگر میدان بیرون آمدند و از آن تکبیر بر عون و صون مالک الممالک تنالی سانه
کرده دست به شمشیر فون آشام برده حمله آوردند و در ظرفه العین صفوف اعدا را بر هم رده
خلق کثیر را به خراب آباد عدم فرستاد اول و سواس را و که در عین شباب بود و بر ختم تفنگ
مقتول گشت و تراثران باد و بمصدق آیه احجار پیرایه باد و به غضب من الله مقتود العین
والاثر گردید و بنسکو و ستر و اران و دیگر پیش از خضر علف تیغ نیدر تیغ گشتند و ابراهیم خاں
کاروی که مدت را زخمی و بود دیگر آمدی او را سیت مزین شمع ننگا به اشتند و غنایم
به شمشیر با ساریم گذرانیدند الله اکبر زمین مکر از خون قتل همه گلرنگ و غرضه عدم از
کثرت موتی خلی تنگ گردید و دود و غلام و کثیر دکنی نزار و بر شمشیر مردان اسلام تقسیم
یافت و غنایمی که در دانه انحصار نمی تواند گنجد از هر دو نقد و گر انما به و اجاس و دیگر تو چنان

و بجهاد هزار سیب و دو لک کاه و ویدین هزار و شصت و یکصد میل کوه پیکر دست غاریان معصوم و قنادار
 و ادرا تعاقبات این که فقیر در ماه محرم سه اسب و سبعین و نمانه و الف تسق ماهیتین اردو قور محاسن
 بر سیل تعادل حرنی نظم کردم و محدثت سید قمر الدین اورنگ آبادی سلمه الله نسالی که ترجمه
 اومی آید جو ادم و مودا انتار الله نسالی عظیم محمد دل میتود حکم اتمی تعادل فقیر راست اورد
 تا تیر نفس سید هم طبر کرد عرل این است **۱** تا بی رسید بهید سیه نام را گرفت و ماهی
 طلوع کرد و در تمام را گرفت و چون ریتن حویق ستد غلف تیج سید ریح و آل برهن
 که سلطنت مام را گرفت و شکر خدا که بر یک تفصیح حک مود و نقس غلط که صمعه
 ایام را گرفت و آخر تیج حسر و عاری مرید و تند و رلف ایار گردل خود کام را گرفت
 احام کار غیر امت حیه صر و رد و میل که راه حانه احرام را گرفت و مارم و اقمه ار
 سلیمان کامکار و دوست دیو کتور اسلام را گرفت و آمد حرد و بی محروم رد کن
 آزاد ماه میکره گنگام را گرفت و نظم این عرل محس مامرا استراچی است که از مستح خود
 اسلام و مود و سار مداحی حیه شاه درانی در بهد مود و دوس در دکن و تار یج این مستح
 جیس محاطر فادر رسید **۲** شاه ماد و رایس از دوتا به کشت و کرد در اسحام و در آغار
 مستح و سورای عامه تاریکیتس بواحت و شاه درانی موده مار مستح و ایضا
 مؤلف گوید **۳** ماد و ماحوج خود تلف شد و اردست محاوران قتال و تار یج
 شکست روح کفار و فرمود حرد عظیم یا مال و لقیته السیفی که اداره دشت ماکامی شدند
 مردم دلت حرا آسا گرفتند و از قتل و اسیر و غارت و قیقه مهمل کند استند تمشیرها و در مراد
 علاقی بالاحی که ار لیس لولی و در تار ساراه رقص سیل مود و در سر داران عمده عظیم احدی
 حان سلامت سردالا دوسه کس ادا تحمله بود لکر که لصد حرا بی خود را ماله و رساید و اراسا
 به یوه آمد و بعد و وقوع این شکست فاحش بالاحی عمده مرگ شد و یس ار بجهاد و سیرده رور
 نور و بهم دی قنده سه اسب و سبعین و نمانه و الف مایس و مراد و طی گشت و چند در ریتن ار
 تلف شدند ماد و ماحوج و دود بالاحی سراسیمه با سد یو مای تلفت به چست که در اورنگ آباد
 سکوت داشت مقرر اصلی و حقتا و حقدان خود را لمر راه گردید بقدم قوم یوم القیامه فاد و انام

عادر و بهم المار و منیر لور و المور و بالاحی جید ما پیش از فوت خود در سرم حقداران کلمات مثل مستم و
پنوازی و وزیر و گادرو و حجام و شچار و حداد و غیر هم ضبط کرده به اجاره و ادو و مایل خطیر ازین
وجه داخل خزان ویرانه شد آخر ببارک یامد هنوز ازین بدعت در تمام پراگناست حل او
جاری نشده بود که حق تعالی دست او را از دینار و غریب کو تا و ساخت و به علم الدین ظلمو ا
ای مستغلب یقیلون و چنانچه غزل مذکور پیش از وقوع واقعه بر زبان تقاد دل طلب
گشت امیری دیگر ازین قبیل بوقوع آمد که فقیر سفارست مسلمانان یکی از مصاحبان
بالاجبی نوشت او در جواب بقلم آورده که ایجا مسلمان بقدر اند کسی نیار نمی پرسد فقیر در جواب نوشت

بسم الله الرحمن الرحیم

ایزد سبحان جلالتان بالا را ریاست عامه بحیث در ریاست عامه مظهر حق و الهی است و چنانچه حق سبحانه و
تعالی یک و بدو را در سایه عنایت خود می پرورد رئیس عام را هم بیاید که نظر بر ورش عامه دارد و قریب بقصد
سال است که سلاطین اسلام بر ممالک هند مسلط شده اند و بارگاه خود مسلمانان و بهر دو ان هر دو فریق
را جادادند و بقدر قسمت هر دو طائفه را فیض رسانیدند گویا بر جنسیت رعایت مسلمین زیاده
باشد لیکن هندوان را محروم نه ساختند متعصب ترین سلاطین اسلام خلف بکان است
انار را که بر پادشاه بارگاه او را راجا و متصدیان هند و معلوم بود بالاجبی و باد و توان ایستان که
به تسلط خود نازند و بیگویند ما و کن و هندوستان را از دست مسلمانان کشیدیم چندان جای
ناز نیست بتین ازین نیست که ملکی را که از سلاطین اسلام از دست و اجهای قدیم همجنس
ایستان اترع نموده بودند باز بدست می آرند این خود معلوم که از کامل گذشته رو به ممالک اسلام
تواند آورد چنانچه اسلامیان از توران و ایران برآمده ضرب شمشیر کشور هند وستان را سخر
ساخته کهنه داستانها مثل اسید گنگ که از جد تشر نقل میکند عالم الغیب تعالی شان بهتر
میداند لکن در مدت قریب هزار و دو صد سال عهد اسلام گاهی روح هندیه از راجا و جیه
از سلاطین اسلام ولایت نرفت الا فواج صاحبقران تانی شاه جهان که از هند بحدود
خراسان در آمده در نسیست و خمین و الف و پنج و پنهان را از دین محمد خان اترع نمودند
اما این مردم بهم مردم ولایت بودند خواه ولایت را خواذ اواده ولایت را بمجمله و جوه نرفتن

خروج هند حاکم ولایت ایکنه حق تعالی در میان ولایت و هند و شاه سدی استوار تر از رسد سکندر می
استه یعنی کامل و از نظر تبار ملک روف است اسان و دیگر جو امانت هند تاب هوای روف می تواند
آورد و در بخت مردم هند را تحیر ولایت تشکل مردم ولایت را تحیر هند و ستان آسان که از
ملک سر و سر بر آمدن در ملک گرم سیر می آید هر چند پاهای تاستان هند را متراح ازل
ولایت می سازد اما مثل هوای رستان ولایت ما راح مردم هند و عمده و ده ایکنه
در یک در هند و ستان است در ریج ولایت میست کثرت قبول مردم این ملک را از مشق مردم
نارداشته و رعیت و عشرت مردمی اعداد و حال مردم ولایت مانکس است و ده کثرت در
در هند و ستان ایکنه ملک سیراب و سیر مردم و سیر رراعت است و مساوی طلا و نقره و
دیگر طلاات بسیار دارد و محتاج الله انشا الله میتر لاس است قماستی که در هند و ستان
مهم سیر در ریج ولایت میست و اشیاء دیگر محتاج الیه لشتر درین سرزمین خراوان
مهم سیر در سال جاراتی که از ما در هند و ستان در ولایت دیگر میروند از هند اقسام
حسن پر کرده سیر در ولایات دیگر نفوذ پر کرده می آید و جمیع جاراتی که از ما در
محیط اعظم سیر می آید عوض حسن حسن سیر در هند سیر در شنج محمد الحمید لا پوری مؤلف
تاه حجاب نامه میوید حاصل ممالک ایران هفت که نومان است که دو کرد و در جمل که
روپیه ماست در هر یکی از دار الحلاقه اکسرها آما و در دار الملک در ملی و دار السلطه لا پور
مردیک ، و کرد و پناه که روپیه حاصل است یافت و برید ایران که او را در آسما
اعتماد الدوله و اسد سالی نظریع غلوه یک که روپیه است و مارسم الواریت که آن
رر راپتیکست تاه مینا یند و ده که سیه سالار سه که قوریجی ماستی پنج که میکلر یکی خراسان
که از چه ریاده می یابد قریب ده که آد که داران دیگر این کثرت در جواران هر آد که و
در دولت صاحبقران تانی تاه حجاب خانگیر هر یکی از مده که در معیت هفت هزار سه
هفت هزار سوار سوار اند سی که روپیه که خذیر از قومان عراق است و محتوای مول
همین الدوله اصحابان چچا د لک روپیه که مردم بر سر حمل مطلب خلاصه کلام آنکه مردم ولایت
همیشه غالب آمد و چچین شلاطین ادلی العزم از ولایت قصد برید کرد و مثل سلطان محمود د

[illegible]

[illegible]

[illegible][illegible][illegible][illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

𐤀
 𐤁
 𐤂
 𐤃
 𐤄
 𐤅
 𐤆
 𐤇
 𐤈
 𐤉
 𐤊
 𐤋
 𐤌
 𐤍
 𐤎
 𐤏
 𐤐
 𐤑
 𐤒
 𐤓
 𐤔
 𐤕
 𐤖
 𐤗
 𐤘
 𐤙
 𐤚
 𐤛
 𐤜
 𐤝
 𐤞
 𐤟
 𐤠
 𐤡
 𐤢
 𐤣
 𐤤
 𐤥
 𐤦
 𐤧
 𐤨
 𐤩
 𐤪
 𐤫
 𐤬
 𐤭
 𐤮
 𐤯
 𐤰
 𐤱
 𐤲
 𐤳
 𐤴
 𐤵
 𐤶
 𐤷
 𐤸
 𐤹
 𐤺
 𐤻
 𐤼
 𐤽
 𐤾
 𐤿
 𐥀
 𐥁
 𐥂
 𐥃
 𐥄
 𐥅
 𐥆
 𐥇
 𐥈
 𐥉
 𐥊
 𐥋
 𐥌
 𐥍
 𐥎
 𐥏
 𐥐
 𐥑
 𐥒
 𐥓
 𐥔
 𐥕
 𐥖
 𐥗
 𐥘
 𐥙
 𐥚
 𐥛
 𐥜
 𐥝
 𐥞
 𐥟
 𐥠
 𐥡
 𐥢
 𐥣
 𐥤
 𐥥
 𐥦
 𐥧
 𐥨
 𐥩
 𐥪
 𐥫
 𐥬
 𐥭
 𐥮
 𐥯
 𐥰
 𐥱
 𐥲
 𐥳
 𐥴
 𐥵
 𐥶
 𐥷
 𐥸
 𐥹
 𐥺
 𐥻
 𐥼
 𐥽
 𐥾
 𐥿
 𐦀
 𐦁
 𐦂
 𐦃
 𐦄
 𐦅
 𐦆
 𐦇
 𐦈
 𐦉
 𐦊
 𐦋
 𐦌
 𐦍
 𐦎
 𐦏
 𐦐
 𐦑
 𐦒
 𐦓
 𐦔
 𐦕
 𐦖
 𐦗
 𐦘
 𐦙
 𐦚
 𐦛
 𐦜
 𐦝
 𐦞
 𐦟
 𐦠
 𐦡
 𐦢
 𐦣
 𐦤
 𐦥
 𐦦
 𐦧
 𐦨
 𐦩
 𐦪
 𐦫
 𐦬
 𐦭
 𐦮
 𐦯
 𐦰
 𐦱
 𐦲
 𐦳
 𐦴
 𐦵
 𐦶
 𐦷
 𐦸
 𐦹
 𐦺
 𐦻
 𐦼
 𐦽
 𐦾
 𐦿
 𐧀
 𐧁
 𐧂
 𐧃
 𐧄
 𐧅
 𐧆
 𐧇
 𐧈
 𐧉
 𐧊
 𐧋
 𐧌
 𐧍
 𐧎
 𐧏
 𐧐
 𐧑
 𐧒
 𐧓
 𐧔
 𐧕
 𐧖
 𐧗
 𐧘
 𐧙
 𐧚
 𐧛
 𐧜
 𐧝
 𐧞
 𐧟
 𐧠
 𐧡
 𐧢
 𐧣
 𐧤
 𐧥
 𐧦
 𐧧
 𐧨
 𐧩
 𐧪
 𐧫
 𐧬
 𐧭
 𐧮
 𐧯
 𐧰
 𐧱
 𐧲
 𐧳
 𐧴
 𐧵
 𐧶
 𐧷
 𐧸
 𐧹
 𐧺
 𐧻
 𐧼
 𐧽
 𐧾
 𐧿
 𐨀
 𐨁
 𐨂
 𐨃
 𐨄
 𐨅
 𐨆
 𐨇
 𐨈
 𐨉
 𐨊
 𐨋
 𐨌
 𐨍
 𐨎
 𐨏
 𐨐
 𐨑
 𐨒
 𐨓
 𐨔
 𐨕
 𐨖
 𐨗
 𐨘
 𐨙
 𐨚
 𐨛
 𐨜
 𐨝
 𐨞
 𐨟
 𐨠
 𐨡
 𐨢
 𐨣
 𐨤
 𐨥
 𐨦
 𐨧
 𐨨
 𐨩
 𐨪
 𐨫
 𐨬
 𐨭
 𐨮
 𐨯
 𐨰
 𐨱
 𐨲
 𐨳
 𐨴
 𐨵
 𐨶
 𐨷
 𐨸
 𐨹
 𐨺
 𐨻
 𐨼
 𐨽
 𐨾
 𐨿
 𐩀
 𐩁
 𐩂
 𐩃
 𐩄
 𐩅
 𐩆
 𐩇
 𐩈
 𐩉
 𐩊
 𐩋
 𐩌
 𐩍
 𐩎
 𐩏
 𐩐
 𐩑
 𐩒
 𐩓
 𐩔
 𐩕
 𐩖
 𐩗
 𐩘
 𐩙
 𐩚
 𐩛
 𐩜
 𐩝
 𐩞
 𐩟
 𐩠
 𐩡
 𐩢
 𐩣
 𐩤
 𐩥
 𐩦
 𐩧
 𐩨
 𐩩
 𐩪
 𐩫
 𐩬
 𐩭
 𐩮
 𐩯
 𐩰
 𐩱
 𐩲
 𐩳
 𐩴
 𐩵
 𐩶
 𐩷
 𐩸
 𐩹
 𐩺
 𐩻
 𐩼
 𐩽
 𐩾
 𐩿
 𐪀
 𐪁
 𐪂
 𐪃
 𐪄
 𐪅
 𐪆
 𐪇
 𐪈
 𐪉
 𐪊
 𐪋
 𐪌
 𐪍
 𐪎
 𐪏
 𐪐
 𐪑
 𐪒
 𐪓
 𐪔
 𐪕
 𐪖
 𐪗
 𐪘
 𐪙
 𐪚
 𐪛
 𐪜
 𐪝
 𐪞
 𐪟
 𐪠
 𐪡
 𐪢
 𐪣
 𐪤
 𐪥
 𐪦
 𐪧
 𐪨
 𐪩
 𐪪
 𐪫
 𐪬
 𐪭
 𐪮
 𐪯
 𐪰
 𐪱
 𐪲
 𐪳
 𐪴
 𐪵
 𐪶
 𐪷
 𐪸
 𐪹
 𐪺
 𐪻
 𐪼
 𐪽
 𐪾
 𐪿
 𐫀
 𐫁
 𐫂
 𐫃
 𐫄
 𐫅
 𐫆

۱. در این کتاب که در این شهر
 ۲. در این شهر که در این شهر
 ۳. در این شهر که در این شهر
 ۴. در این شهر که در این شهر
 ۵. در این شهر که در این شهر
 ۶. در این شهر که در این شهر
 ۷. در این شهر که در این شهر
 ۸. در این شهر که در این شهر
 ۹. در این شهر که در این شهر
 ۱۰. در این شهر که در این شهر

۱۰۰	در بیان
۱۰۱	در بیان
۱۰۲	در بیان
۱۰۳	در بیان
۱۰۴	در بیان
۱۰۵	در بیان
۱۰۶	در بیان
۱۰۷	در بیان
۱۰۸	در بیان
۱۰۹	در بیان
۱۱۰	در بیان
۱۱۱	در بیان
۱۱۲	در بیان
۱۱۳	در بیان
۱۱۴	در بیان
۱۱۵	در بیان
۱۱۶	در بیان
۱۱۷	در بیان
۱۱۸	در بیان
۱۱۹	در بیان
۱۲۰	در بیان
۱۲۱	در بیان
۱۲۲	در بیان
۱۲۳	در بیان
۱۲۴	در بیان
۱۲۵	در بیان
۱۲۶	در بیان
۱۲۷	در بیان
۱۲۸	در بیان
۱۲۹	در بیان
۱۳۰	در بیان
۱۳۱	در بیان
۱۳۲	در بیان
۱۳۳	در بیان
۱۳۴	در بیان
۱۳۵	در بیان
۱۳۶	در بیان
۱۳۷	در بیان
۱۳۸	در بیان
۱۳۹	در بیان
۱۴۰	در بیان
۱۴۱	در بیان
۱۴۲	در بیان
۱۴۳	در بیان
۱۴۴	در بیان
۱۴۵	در بیان
۱۴۶	در بیان
۱۴۷	در بیان
۱۴۸	در بیان
۱۴۹	در بیان
۱۵۰	در بیان
۱۵۱	در بیان
۱۵۲	در بیان
۱۵۳	در بیان
۱۵۴	در بیان
۱۵۵	در بیان
۱۵۶	در بیان
۱۵۷	در بیان
۱۵۸	در بیان
۱۵۹	در بیان
۱۶۰	در بیان
۱۶۱	در بیان
۱۶۲	در بیان
۱۶۳	در بیان
۱۶۴	در بیان
۱۶۵	در بیان
۱۶۶	در بیان
۱۶۷	در بیان
۱۶۸	در بیان
۱۶۹	در بیان
۱۷۰	در بیان
۱۷۱	در بیان
۱۷۲	در بیان
۱۷۳	در بیان
۱۷۴	در بیان
۱۷۵	در بیان
۱۷۶	در بیان
۱۷۷	در بیان
۱۷۸	در بیان
۱۷۹	در بیان
۱۸۰	در بیان
۱۸۱	در بیان
۱۸۲	در بیان
۱۸۳	در بیان
۱۸۴	در بیان
۱۸۵	در بیان
۱۸۶	در بیان
۱۸۷	در بیان
۱۸۸	در بیان
۱۸۹	در بیان
۱۹۰	در بیان
۱۹۱	در بیان
۱۹۲	در بیان
۱۹۳	در بیان
۱۹۴	در بیان
۱۹۵	در بیان
۱۹۶	در بیان
۱۹۷	در بیان
۱۹۸	در بیان
۱۹۹	در بیان
۲۰۰	در بیان

[illegible]

آلله

[illegible]

41.77/0

کتابخانه جامعہ اسلامیہ

[illegible][illegible]

وہی ہے جو کہ اس کی طرف سے لکھا گیا ہے

در هر روز یک بار بخواند	این دعا را بخواند که هر روز یک بار بخواند
در هر روز یک بار بخواند	این دعا را بخواند که هر روز یک بار بخواند
در هر روز یک بار بخواند	این دعا را بخواند که هر روز یک بار بخواند
در هر روز یک بار بخواند	این دعا را بخواند که هر روز یک بار بخواند
در هر روز یک بار بخواند	این دعا را بخواند که هر روز یک بار بخواند

۱. ای که از خداوند است ۲. ای که از خداوند است ۳. ای که از خداوند است ۴. ای که از خداوند است	۱. ای که از خداوند است ۲. ای که از خداوند است ۳. ای که از خداوند است ۴. ای که از خداوند است

۲۔ استغفار کرنا اور توبہ کرنا

[illegible][illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

۱۵۴	در آیه
۱۵۳	در آیه
۱۵۲	در آیه
۱۵۱	در آیه
۱۵۰	در آیه
۱۴۹	در آیه
۱۴۸	در آیه
۱۴۷	در آیه
۱۴۶	در آیه
۱۴۵	در آیه
۱۴۴	در آیه
۱۴۳	در آیه
۱۴۲	در آیه
۱۴۱	در آیه
۱۴۰	در آیه
۱۳۹	در آیه
۱۳۸	در آیه
۱۳۷	در آیه
۱۳۶	در آیه
۱۳۵	در آیه
۱۳۴	در آیه
۱۳۳	در آیه
۱۳۲	در آیه
۱۳۱	در آیه
۱۳۰	در آیه
۱۲۹	در آیه
۱۲۸	در آیه
۱۲۷	در آیه
۱۲۶	در آیه
۱۲۵	در آیه
۱۲۴	در آیه
۱۲۳	در آیه
۱۲۲	در آیه
۱۲۱	در آیه
۱۲۰	در آیه
۱۱۹	در آیه
۱۱۸	در آیه
۱۱۷	در آیه
۱۱۶	در آیه
۱۱۵	در آیه
۱۱۴	در آیه
۱۱۳	در آیه
۱۱۲	در آیه
۱۱۱	در آیه
۱۱۰	در آیه
۱۰۹	در آیه
۱۰۸	در آیه
۱۰۷	در آیه
۱۰۶	در آیه
۱۰۵	در آیه
۱۰۴	در آیه
۱۰۳	در آیه
۱۰۲	در آیه
۱۰۱	در آیه
۱۰۰	در آیه
۹۹	در آیه
۹۸	در آیه
۹۷	در آیه
۹۶	در آیه
۹۵	در آیه
۹۴	در آیه
۹۳	در آیه
۹۲	در آیه
۹۱	در آیه
۹۰	در آیه
۸۹	در آیه
۸۸	در آیه
۸۷	در آیه
۸۶	در آیه
۸۵	در آیه
۸۴	در آیه
۸۳	در آیه
۸۲	در آیه
۸۱	در آیه
۸۰	در آیه
۷۹	در آیه
۷۸	در آیه
۷۷	در آیه
۷۶	در آیه
۷۵	در آیه
۷۴	در آیه
۷۳	در آیه
۷۲	در آیه
۷۱	در آیه
۷۰	در آیه
۶۹	در آیه
۶۸	در آیه
۶۷	در آیه
۶۶	در آیه
۶۵	در آیه
۶۴	در آیه
۶۳	در آیه
۶۲	در آیه
۶۱	در آیه
۶۰	در آیه
۵۹	در آیه
۵۸	در آیه
۵۷	در آیه
۵۶	در آیه
۵۵	در آیه
۵۴	در آیه
۵۳	در آیه
۵۲	در آیه
۵۱	در آیه
۵۰	در آیه
۴۹	در آیه
۴۸	در آیه
۴۷	در آیه
۴۶	در آیه
۴۵	در آیه
۴۴	در آیه
۴۳	در آیه
۴۲	در آیه
۴۱	در آیه
۴۰	در آیه
۳۹	در آیه
۳۸	در آیه
۳۷	در آیه
۳۶	در آیه
۳۵	در آیه
۳۴	در آیه
۳۳	در آیه
۳۲	در آیه
۳۱	در آیه
۳۰	در آیه
۲۹	در آیه
۲۸	در آیه
۲۷	در آیه
۲۶	در آیه
۲۵	در آیه
۲۴	در آیه
۲۳	در آیه
۲۲	در آیه
۲۱	در آیه
۲۰	در آیه
۱۹	در آیه
۱۸	در آیه
۱۷	در آیه
۱۶	در آیه
۱۵	در آیه
۱۴	در آیه
۱۳	در آیه
۱۲	در آیه
۱۱	در آیه
۱۰	در آیه
۹	در آیه
۸	در آیه
۷	در آیه
۶	در آیه
۵	در آیه
۴	در آیه
۳	در آیه
۲	در آیه
۱	در آیه

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

۱
 ۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

ذکر ملازمہ الیٰ بنی

ذکر ترویج علم فقهی

[illegible]

[illegible][illegible]

ذکر حسین اصفہانی

دکتر حسین قزوینی

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

ای	است که در هر دو خط و در هر دو خط	و است که در هر دو خط و در هر دو خط	و است که در هر دو خط و در هر دو خط

[illegible][illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

۱۱	در ولاخ چند کس از اینها میباشند
۱۲	نام اینها چیست

[illegible]

[illegible][illegible][illegible]

کلمه اول در این کتاب است	کلمه دوم در این کتاب است
کلمه سوم در این کتاب است	کلمه چهارم در این کتاب است
کلمه پنجم در این کتاب است	کلمه ششم در این کتاب است
کلمه هفتم در این کتاب است	کلمه هشتم در این کتاب است
کلمه نهم در این کتاب است	کلمه دهم در این کتاب است
کلمه یازدهم در این کتاب است	
کلمه بیستم در این کتاب است	کلمه بیست و یکم در این کتاب است

[illegible]

[illegible]

د. ا. ق. س. ک. ی. م. ر. ن. د. د. ا. ق. س. ک. ی. م. ر. ن. د.	د. ا. ق. س. ک. ی. م. ر. ن. د. د. ا. ق. س. ک. ی. م. ر. ن. د.

344

[illegible][illegible]

۱۴۴۴

۱۰
 ۲۰
 ۳۰
 ۴۰
 ۵۰
 ۶۰
 ۷۰
 ۸۰
 ۹۰
 ۱۰۰
 ۱۱۰
 ۱۲۰
 ۱۳۰
 ۱۴۰
 ۱۵۰
 ۱۶۰
 ۱۷۰
 ۱۸۰
 ۱۹۰
 ۲۰۰
 ۲۱۰
 ۲۲۰
 ۲۳۰
 ۲۴۰
 ۲۵۰
 ۲۶۰
 ۲۷۰
 ۲۸۰
 ۲۹۰
 ۳۰۰
 ۳۱۰
 ۳۲۰
 ۳۳۰
 ۳۴۰
 ۳۵۰
 ۳۶۰
 ۳۷۰
 ۳۸۰
 ۳۹۰
 ۴۰۰
 ۴۱۰
 ۴۲۰
 ۴۳۰
 ۴۴۰
 ۴۵۰
 ۴۶۰
 ۴۷۰
 ۴۸۰
 ۴۹۰
 ۵۰۰
 ۵۱۰
 ۵۲۰
 ۵۳۰
 ۵۴۰
 ۵۵۰
 ۵۶۰
 ۵۷۰
 ۵۸۰
 ۵۹۰
 ۶۰۰
 ۶۱۰
 ۶۲۰
 ۶۳۰
 ۶۴۰
 ۶۵۰
 ۶۶۰
 ۶۷۰
 ۶۸۰
 ۶۹۰
 ۷۰۰
 ۷۱۰
 ۷۲۰
 ۷۳۰
 ۷۴۰
 ۷۵۰
 ۷۶۰
 ۷۷۰
 ۷۸۰
 ۷۹۰
 ۸۰۰
 ۸۱۰
 ۸۲۰
 ۸۳۰
 ۸۴۰
 ۸۵۰
 ۸۶۰
 ۸۷۰
 ۸۸۰
 ۸۹۰
 ۹۰۰
 ۹۱۰
 ۹۲۰
 ۹۳۰
 ۹۴۰
 ۹۵۰
 ۹۶۰
 ۹۷۰
 ۹۸۰
 ۹۹۰
 ۱۰۰۰

۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰	۵۱	۵۲	۵۳	۵۴	۵۵	۵۶	۵۷	۵۸	۵۹	۶۰	۶۱	۶۲	۶۳	۶۴	۶۵	۶۶	۶۷	۶۸	۶۹	۷۰	۷۱	۷۲	۷۳	۷۴	۷۵	۷۶	۷۷	۷۸	۷۹	۸۰	۸۱	۸۲	۸۳	۸۴	۸۵	۸۶	۸۷	۸۸	۸۹	۹۰	۹۱	۹۲	۹۳	۹۴	۹۵	۹۶	۹۷	۹۸	۹۹	۱۰۰

১৭৭৬ খ্রিঃ ১২/১২/১৭৭৬

[illegible][illegible]

مستند	مستند

وہی ہے جو ہمیں اپنے آپ سے

[illegible]

۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰	۵۱	۵۲	۵۳	۵۴	۵۵	۵۶	۵۷	۵۸	۵۹	۶۰	۶۱	۶۲	۶۳	۶۴	۶۵	۶۶	۶۷	۶۸	۶۹	۷۰	۷۱	۷۲	۷۳	۷۴	۷۵	۷۶	۷۷	۷۸	۷۹	۸۰	۸۱	۸۲	۸۳	۸۴	۸۵	۸۶	۸۷	۸۸	۸۹	۹۰	۹۱	۹۲	۹۳	۹۴	۹۵	۹۶	۹۷	۹۸	۹۹	۱۰۰

۱۰

[illegible]

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

وہ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

سید احمد علی

١٥٠٠

مستحقه خواجه میرزا علی بن میرزا محمد

۵۔ کتب و رسائل

سید احمد علی خان

۵- طایفه خنیزه که در این ایالت است

[illegible]

م ۱۴۰۰ - خرداد ماه ۱۳۰۰	م ۱۴۰۰ - خرداد ماه ۱۳۰۰

وہی ہے جو کہ یہاں لکھا ہے۔

شکر، آب و نبات	شکر، کر، و نبات

و حال آنکه در این کتاب و در کتب دیگر که در دسترس است

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

در این کتاب که در این کتاب است	در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است	در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است	در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است	در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
الطيبين الطاهرين
الذين هم خلائفنا في الأرض
بعدنا في السموات
وهم خير خلق الله
أجمعين
والله اعلم
بما نزلنا
والمؤمنون

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
الطيبين الطاهرين
الذين هم خلائفنا في الأرض
بعدنا في السموات
وهم خير خلق الله
أجمعين
والله اعلم
بما نزلنا
والمؤمنون

در این کتاب

۱۰۰ ۱۰۱ ۱۰۲ ۱۰۳ ۱۰۴ ۱۰۵	۱۰۰ ۱۰۱ ۱۰۲ ۱۰۳ ۱۰۴ ۱۰۵	۱۰۰ ۱۰۱ ۱۰۲ ۱۰۳ ۱۰۴ ۱۰۵
۱۰۶ ۱۰۷ ۱۰۸ ۱۰۹ ۱۱۰ ۱۱۱	۱۰۶ ۱۰۷ ۱۰۸ ۱۰۹ ۱۱۰ ۱۱۱	۱۰۶ ۱۰۷ ۱۰۸ ۱۰۹ ۱۱۰ ۱۱۱
۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷	۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷	۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷
۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳	۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳	۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳
۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹	۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹	۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹
۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵	۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵	۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵

ذکر حکیم احمد خان

وہابیہ کی سربراہی

[illegible]

۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰	۵۱	۵۲	۵۳	۵۴	۵۵	۵۶	۵۷	۵۸	۵۹	۶۰	۶۱	۶۲	۶۳	۶۴	۶۵	۶۶	۶۷	۶۸	۶۹	۷۰	۷۱	۷۲	۷۳	۷۴	۷۵	۷۶	۷۷	۷۸	۷۹	۸۰	۸۱	۸۲	۸۳	۸۴	۸۵	۸۶	۸۷	۸۸	۸۹	۹۰	۹۱	۹۲	۹۳	۹۴	۹۵	۹۶	۹۷	۹۸	۹۹	۱۰۰

۵ - سترگه شیشه ای که در آن یک سکه
 ۶ - سترگه شیشه ای که در آن یک سکه

۱۰۰	۱۰۱	۱۰۲	۱۰۳	۱۰۴	۱۰۵	۱۰۶	۱۰۷	۱۰۸	۱۰۹	۱۱۰	۱۱۱	۱۱۲	۱۱۳	۱۱۴	۱۱۵	۱۱۶	۱۱۷	۱۱۸	۱۱۹	۱۲۰	۱۲۱	۱۲۲	۱۲۳	۱۲۴	۱۲۵	۱۲۶	۱۲۷	۱۲۸	۱۲۹	۱۳۰	۱۳۱	۱۳۲	۱۳۳	۱۳۴	۱۳۵	۱۳۶	۱۳۷	۱۳۸	۱۳۹	۱۴۰	۱۴۱	۱۴۲	۱۴۳	۱۴۴	۱۴۵	۱۴۶	۱۴۷	۱۴۸	۱۴۹	۱۵۰	۱۵۱	۱۵۲	۱۵۳	۱۵۴	۱۵۵	۱۵۶	۱۵۷	۱۵۸	۱۵۹	۱۶۰	۱۶۱	۱۶۲	۱۶۳	۱۶۴	۱۶۵	۱۶۶	۱۶۷	۱۶۸	۱۶۹	۱۷۰	۱۷۱	۱۷۲	۱۷۳	۱۷۴	۱۷۵	۱۷۶	۱۷۷	۱۷۸	۱۷۹	۱۸۰	۱۸۱	۱۸۲	۱۸۳	۱۸۴	۱۸۵	۱۸۶	۱۸۷	۱۸۸	۱۸۹	۱۹۰	۱۹۱	۱۹۲	۱۹۳	۱۹۴	۱۹۵	۱۹۶	۱۹۷	۱۹۸	۱۹۹	۲۰۰

[illegible]

ستاره ی پرتو خیز و در کتب نجومی ستاره ی اجزاء ۱۶۰۰ کسبه ی اجزاء ستاره ی خیز و در ۱۶۰۰ کسبه ی اجزاء ستاره ی خیز و در ۱۶۰۰ کسبه ی اجزاء ستاره ی خیز و در ۱۶۰۰ کسبه ی اجزاء ستاره ی خیز و در ۱۶۰۰ کسبه ی اجزاء	ستاره ی خیز و در ۱۶۰۰ کسبه ی اجزاء ستاره ی خیز و در ۱۶۰۰ کسبه ی اجزاء ستاره ی خیز و در ۱۶۰۰ کسبه ی اجزاء ستاره ی خیز و در ۱۶۰۰ کسبه ی اجزاء ستاره ی خیز و در ۱۶۰۰ کسبه ی اجزاء ستاره ی خیز و در ۱۶۰۰ کسبه ی اجزاء

ستاره ی خیز و در ۱۶۰۰ کسبه ی اجزاء	ستاره ی خیز و در ۱۶۰۰ کسبه ی اجزاء

ستاره ی خیز و در ۱۶۰۰ کسبه ی اجزاء	ستاره ی خیز و در ۱۶۰۰ کسبه ی اجزاء

ستاره ی خیز و در ۱۶۰۰ کسبه ی اجزاء	ستاره ی خیز و در ۱۶۰۰ کسبه ی اجزاء

[illegible]

۱۰	تاریخ و مکان و زمان و...	تاریخ و مکان و زمان و...

[illegible][illegible]

توجه القضاة في هذا الشأن

[illegible][illegible]

۱- در این کتاب	۱- در این کتاب
۲- در این کتاب	۲- در این کتاب
۳- در این کتاب	۳- در این کتاب
۴- در این کتاب	۴- در این کتاب
۵- در این کتاب	۵- در این کتاب
۶- در این کتاب	۶- در این کتاب
۷- در این کتاب	۷- در این کتاب
۸- در این کتاب	۸- در این کتاب
۹- در این کتاب	۹- در این کتاب
۱۰- در این کتاب	۱۰- در این کتاب

در این کتاب

۱- در این کتاب	۱- در این کتاب
۲- در این کتاب	۲- در این کتاب
۳- در این کتاب	۳- در این کتاب
۴- در این کتاب	۴- در این کتاب
۵- در این کتاب	۵- در این کتاب
۶- در این کتاب	۶- در این کتاب
۷- در این کتاب	۷- در این کتاب
۸- در این کتاب	۸- در این کتاب
۹- در این کتاب	۹- در این کتاب
۱۰- در این کتاب	۱۰- در این کتاب

۵۰ - در این کتاب، از باب اول تا آخر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

در طلبی از کز که میسر شود به طریقی

[illegible]

سید زین العابدین علیه السلام و آله و عترت ائمه اطهار علیهم السلام

مسجد جامع امامزاده محمد

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

استیجانه اعراضه و استیجانه کسب اسبوحه ای که در کتب معتبره مذکور است و در این کتاب

این سخن را که در این کتاب است
این سخن را که در این کتاب است

۵- سید احمد علی

لو ان اراهم تتركوا دينكم فتكونوا
لو ان اراهم تتركوا دينكم فتكونوا
لو ان اراهم تتركوا دينكم فتكونوا
لو ان اراهم تتركوا دينكم فتكونوا
لو ان اراهم تتركوا دينكم فتكونوا
لو ان اراهم تتركوا دينكم فتكونوا

(Handwritten scribbles)

از هر یک از اینها	بسیار

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

۱۵۰

[illegible]

۱۰۰

[illegible]

نور چشمه پیرا: ۱۴۰۲/۰۲/۰۵

نسخه خطی - کتب خطی - کتب خطی - کتب خطی

[illegible]

[illegible]

در این کتاب که در این شهر از طرف...

ادب	ادب	ادب	ادب
ادب	ادب	ادب	ادب

در این کتاب که در این شهر از طرف...

در این کتاب...

در این کتاب...			
در این کتاب...	در این کتاب...	در این کتاب...	در این کتاب...
در این کتاب...	در این کتاب...	در این کتاب...	در این کتاب...
در این کتاب...	در این کتاب...	در این کتاب...	در این کتاب...
در این کتاب...	در این کتاب...	در این کتاب...	در این کتاب...
در این کتاب...	در این کتاب...	در این کتاب...	در این کتاب...
در این کتاب...	در این کتاب...	در این کتاب...	در این کتاب...
در این کتاب...	در این کتاب...	در این کتاب...	در این کتاب...
در این کتاب...	در این کتاب...	در این کتاب...	در این کتاب...
در این کتاب...	در این کتاب...	در این کتاب...	در این کتاب...

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
 الذين هم خير البرية وأجمعين

الحمد لله رب العالمين

والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
 الذين هم خير البرية وأجمعين

الحمد لله رب العالمين	والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
 الذين هم خير البرية وأجمعين

الحمد لله رب العالمين	والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
 الذين هم خير البرية وأجمعين

الحمد لله رب العالمين	والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
 الذين هم خير البرية وأجمعين

الحمد لله رب العالمين	والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

[illegible]

[illegible]

[illegible]

هزده تیر به چای و قهوه از آنجا که در دست است ای بزرگوار منی که از آنجا که

[illegible][illegible]

১৯৭৩

فکر شیخ عبدالعزیز باداوی

[illegible][illegible]

[illegible]

و تاج محمد خانیف از محققان آراء و افکار در زمان ناصرالدین شاه قاجار

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

۱۰۰	۱۰۱	۱۰۲	۱۰۳	۱۰۴	۱۰۵	۱۰۶	۱۰۷	۱۰۸	۱۰۹	۱۱۰	۱۱۱	۱۱۲	۱۱۳	۱۱۴	۱۱۵	۱۱۶	۱۱۷	۱۱۸	۱۱۹	۱۲۰	۱۲۱	۱۲۲	۱۲۳	۱۲۴	۱۲۵	۱۲۶	۱۲۷	۱۲۸	۱۲۹	۱۳۰	۱۳۱	۱۳۲	۱۳۳	۱۳۴	۱۳۵	۱۳۶	۱۳۷	۱۳۸	۱۳۹	۱۴۰	۱۴۱	۱۴۲	۱۴۳	۱۴۴	۱۴۵	۱۴۶	۱۴۷	۱۴۸	۱۴۹	۱۵۰	۱۵۱	۱۵۲	۱۵۳	۱۵۴	۱۵۵	۱۵۶	۱۵۷	۱۵۸	۱۵۹	۱۶۰	۱۶۱	۱۶۲	۱۶۳	۱۶۴	۱۶۵	۱۶۶	۱۶۷	۱۶۸	۱۶۹	۱۷۰	۱۷۱	۱۷۲	۱۷۳	۱۷۴	۱۷۵	۱۷۶	۱۷۷	۱۷۸	۱۷۹	۱۸۰	۱۸۱	۱۸۲	۱۸۳	۱۸۴	۱۸۵	۱۸۶	۱۸۷	۱۸۸	۱۸۹	۱۹۰	۱۹۱	۱۹۲	۱۹۳	۱۹۴	۱۹۵	۱۹۶	۱۹۷	۱۹۸	۱۹۹	۲۰۰

[illegible]

تاریخ و سیرت ائمه اطهار علیهم السلام

[illegible]

[illegible]

پیشہ پوری

[illegible]

والتبرع بالمال في سبيل الله

مکتبہ اسلامیہ، لاہور

[illegible]

۱۰۰

بسم الله الرحمن الرحيم

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي جعل القرآن الكريم

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

[illegible]

سید علی محمد

[illegible]

تاریخ حیات و وفات حضرت امام علی (ع)

۱۷۵۴

1875

[illegible]

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

[illegible][illegible]

٦٠

[illegible]

لشکر خیمه بدین دره رسید و در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند

[illegible]

نشسته اند در حرم بر بند قاص
 کینه از آن گلستان یوش هر سو
 پرستاران بگرد شاه جم جاده
 ز عصمت هر یک را غمازه برود
 سخن را از ادب سر رشته طاهر
 سخن چون در گلستان جرم شد
 که نشنید و ندید آیین مجلس
 خوشی ادب بهتر ز گفتن
 گهر بندان زینت جع گشتند
 تنق از حبله زرین کشادند
 رسوم مصحف و آئینه بینی
 رخ شده مصحف آیات نورست
 از آن آئینه دل شاد جم جاده
 دگر هم هر چه رسم که خدای است
 بجای آورد شاه هفت کشور
 شنیده از حرم با صد بشارت
 امیران میشنید گشتند با هم
 بزرگ شایخ گل هر یک حمیدند
 مبارکباد زد از هر طرف جوش
 دگر شاه جهان جا کرد بخت
 به پیش چشم زرین جلوه پرداز
 عقیب تخت شد جو دل رانی
 چون در شان بتان ناز پرور

حلب در شک زن و اقبال قاص
 کبسته بخت همجو اسود
 زده حلقه جو دور بلبله ماه
 ز عفت مسک آگین چین گیسو
 نگه را از جا کسل از جو احمد
 ادب اینجا عیان گشت لم شد
 بجز گوش گل و جز چشم ز کس
 که اینجا بچگی به از شگفتن
 ره سنا طلی را شمع گشتند
 بدوس کارانی بسلو دادند
 بود معمول در حبله نشینی
 دلش آینه روی سرور است
 عجائب رونمایی داد دل خواه
 که آن شایان شان بادشاهی است
 بهار تنیت شد جلوه گستر
 بردن آمد چو معنی از عبارت
 چو ماه نو به پیش آسمان خم
 بهاری از گل تسلیم سپیدند
 مبارکباد شد گوهر صدف گوش
 چو در پیشانی ابل و دل نخت
 چو بد بر سلیمان سایه انداز
 رنگارین محمل باقیس ثانی
 بر شستن سوار سی خوشا متر

شہنشاہ احمد محمد دہلوی
کہ دولت بر حال اوست سیرا
مرگ آیت رحمت شہنشاہ
نفع الناس است بر فرزند دہ بخت
مسام از بخت سبیل معطر
کہ ارتقا لود گاہ رمارج
رماج کا دانی گشت گلچین
سحق را بر دسا بہتر تاحی
عمر و سل ماوہ آغوش ستودہ
لود دایم در آغوش شہنشاہ

کسم کو چیا در سرود گشت
چو شد دولت سارے تاد بیدا
مرد و آدرشان و شوکت و جاہ
گلزار جسم نہ شست بر تجم
کہ اردیدل رگس سور
گرفتے کام دل راں بلع میرج
تقدستی در ان گلزار رگیں
بیامد الحلیل ملگر اسے
ہمیت تالود و در ہمت کشور
عروس سلطنت مار و لن و جاہ

دیگر تہ کو دار و در کہ حدائی ارتاد خان سپہر اواب میں الدولہ سہیلی وقائع حوال حضور دس
آرام گاہ محمد شاہ اران اسب در صفت آن مستقل براہیام ولہ

رماں میں بود در وصف آن لال

سپہری است رگ پان کوئل

در صفت جسم ولہ

کس در در بہہ را گہ یوتش
کہ دارد معنی السقمستہ و صاف
بھکے اسگ یا ستعل آن بجا
نرقص دانہ مروارید رقصاں

عطا بخشی این جام کس گوش
سین در میت رگیتش بہ الصاف
دل سگیں پر سوران اعدا
ہسم نوادرہ و حوصلہ تاد ادا

دانہ مروارید نوعی ار رقص کہ گولیاں ولایت میں در صفت ایساہ

چہ فیلہ بر تھسے بر سہ
اماوہ طے بر کوہ حلاوود
طلای گندہ فی الا می کو سہ
بہر حاسب دود ستش ریشام

مدولت میں آدر و مد فیلہ
لانس بر رراں ار لیس سالود
عماری را ریشا او شکوہ
سوار میل ان والا مکان سہ

کف لواب زرمیر تخت پائین بگردنیل جمعیت به انبوه ز فیضان کسم پیش سواری به پشت فیل مردینه بردار صفت پیلان پس لشکر به انبوه	دعا برفت بالا یا صد آملن جوش شیران بله در دامن کوه خرامان یی یی ای سبباری سماک رانم ار گردون نمودار که پشت فوج زانها بود بر کوه

وصفت آتشیاری

هوای بسکه ز دانه بر طرف جوش دهد تا چشم شب رار و شنائی بیان چهر چینی کسم چه ز جنگ آتشین فیضان قهر چنان گردید بکد یک سینه بیکسو طرفه دیوان ترشش نگاه خشم از چشم آفت زهر درین دیوان سرکش چون نظر کرد خیان دجال زین دیوان رمیده به هم زافروخت هر یک آتش کین	هوا ساند در عوسی بادل یوتش هوای شد عجب میسل طلائی درین گرداب زریں شد نگه بند رقم بر بکد گریچه چرخ که از برای بدن سنا رنبره رنبره جها سوسه چیا چین برابر و همان در دیده نشان گردش دهر رخ دیوسفید از سیم شد زرد که در پس کوهی مشه خنده تعجب بین بهم رجم شیا طین

وصفت کسری

تتبع از حمله زیباکشاندند چو ضیع پاکدامن پاک تنیه خنوشی گوهر درج دهن بود چو داماد آن عروس شریکین دید در گنجینه اسد از بختاد چو دقت آمد که آسائش نماید	عروس شریکین را جلوه دادند چیا چون سره در تپش وطن گیر چو غنچه مجتبع هر عضو تن بود بهندستان نگارستان چین دید زوالا گوهری دل رو غاداد دری از خورمی بر خود کشاید

سکایه تجماع ما هم درم و درون سار میست است اریلاعت و رکوتی حد الفته است در قرآن نظر کن هین ماست برحق ارحمن تمهید	میرکس ارجالت آنکا که چوین شده که حرف برده را نی برده گوئی سکای حامو هین با سته دهن میاں هر دو صحت کوک گردید

کوک با هم دو بار بیته خامه را بنیشت سرسری با هم میوید کردن تا در وقت کم در پیاده شود و دم
آهنگ ساختن سار با دو واچ کردن آوار با ریختن گوید که صحت کوک گردید یعنی قوت
گردید و چوین بحیه گد را سیدل سورن شود و لفظ کوک در اینجا ماس افتاده

اولاد علی خلاصه اسرار آمد تحلیل مواد فاسد که کس	چون والد جویتن محرم اسرار آمد در صفت مزاج دین حد وارد

شیخ حرین اصفهانی دو والد و اسکنار ماعی مذکور تغییر عبارت بام میر عسکری قی جین
رباعی سطلین کر امیا فزول مقدار آمد چون والد جویتن محرم اسرار آمد باشد از ایست
مزاج اسلام قوی در تقویت دین سی حد وارد میر عبد الحلیل رباعی را در عشره دهم بعد
الف گفت و در عشره رابع بعد الف و الف انتقال فرمود و والد میوید که فوت
میر عسکری در عشره سادس بعد الف و الف واقع شد از اینجا موضوع یوست که رمال
میر عسکری از ربال میر عبد الحلیل خصوص اعتبار نظم ماعی بسیار متاخر است مع هذا ترجیح
عبارت میر عبد الحلیل بر نقاد حق ظاهر

حرف الین المجهه

عصایرمی نصی بنین نیمه صط کرده اند و نصی بنین مملک طائفه اولی گفته اند که پدرش کاسه
نود و هصائر جمع عصاره است مالمع که در اصل لغت عرب کمی گل حبسیده باشد و
در کلام مولدین هم کاسه استعمال یافته چنانکه تیج جلال سیوطی در مبر اللغه ارنالی
نقل میکند العصاره مولده لاهاس حسته و قضاح العرب من حتب غصائر
اول در دولت سار الدوله و طمی تربیت یافت دهر سال قصیده در شرح سلطان محمود
گفته از ری عربین ارسال میداشت و سلطان جمله قصیده هر اردیار سیر ستاد اتر

میرزا

میرزا

بفرین آمد و شرف ملازمت سلطان در یافت سلطان اورادر ترفیع معشوقی و دوستی رباعی
فرمودنضایری رباعی بنظم آورده از نظر گذرانید در چه تحسین یافت و دوباره زر هر کدام هزار دینار
صله یاد و محبت شد و باین عنایت محمود اقران خصوص غضری گردید غضایری در شکر عنایت
سلطان قصیده بنقد و هفت بیت نظم رقم این قصیده پیش فقیر حاضر مطلعش این است

اگر کمال بجایه اندر است و جایه بال
مرا بهین که به بینی جمال را کمال

و درین قصیده تقریری که بالا آمد کور شد می آورده

مرا و بیت نفرمود شهر یاز جهان	بران صنوبر عبرت غدار شکنین خال
دویدر زهر بفرستاد هر هزار تمام	بزعم حاسد بیمار باد بال و نخال
چه گفت حاسد ناکس که بد سنگال است	ز راه باطن و در آشکاره نیک گال
دویدر یافتی از نعمت و کرامت نشا	غنی شدی دگر از جور و زور کار مثال
بله دویدر و دنیار یا فتم تمام	حلال و پاکتر از شیر و آیه اطفال
هزار بود و هزار دگر ملک افروند	بیک غزل که ز من خواست لطیف غزل

و ازین بیت مستفاد میشود که غزلی هم در ترفیع معشوق گفت و پسند سلطان اقامه و افزونی نصیبه مقابل
گردید و الشدا علم و این قطعه مشهور از همین قصیده است

صواب کرد که پیران کرد و جهان	یگانه ایزد داد و اوار بی نظیر و مهال
و گرنه هر دو جهان را کف تو بخشیدی	اسد بنده نماندی باز دستمال

و درین قصیده مراد از حاسد که گذشت غضری است و غضری قصیده طولانی مصدر ببحر سلیمان
محمود در جواب میگوید و استراضات بر غضایری میکنند تمام قصیده حالا موجود مطلعش این است

آه انجان حراسان و آفتاب کمال	که وقت کرد برو و ذوالجلال عزوجل

و درین محل از جمله اعتراضات و اعتراضی لقم می آید تا کیفیت آن چهره ظهور نماید غضایری گوید
من آن کسم که فنا نم بچرخ زهره رسید

بجو آن لکی کور مال داد ز مال

غضری سلطان را مخاطب نموده اعتراض میکنند

فغان کنست ز وجودت فغان نباید کرد	فغان ز محبت و از رنج باید و احوال

آخر عصری دیوان فصاحت می را محمود را دماست شست از اذیت اری که پیش سلطان داشت
 بیکیس رایا را شد که دم ره لید انتصار حسا نری مقود الا تراست
 عز آلی شهدی نزالا خیال رام اوست میل حل آهواں در دام او مدو خال دکن افتاد و
 در اسکا کاستن روی نگرفت علی قلی خاں ملیراں که از سوز او از اگری و حاکم چو نور بود از جو جوید
 راس اسب و هزار رویه حبت را و مرستاد را یں قطعه نلیم آرد و قطعه سه

اے نزالی حق مست اوج	که سوے سا گال بچوں آسے
چو که مقید رگشته آنخا	سر خود گیر و درویدر دل آسے

سر آلی عین اشاره ملیراں رویه است نزالی سحاب خار مال بر اید و در مر غرار آسودگی خاکرت
 و انتصار آبدار در موج او نظم کردار اں حلقه نقش بدیع که بر اوست است بر هر بیت یکا شرفی هله
 یافست درین کتاب بدیع خار مال یکدیگر میگوبد

خال بر مال صاحب اس داماں	میشد و مهر سے آهواں
آکے حسد و یا فتنه متور اردو	جستہ جو رشید سخن پورا اردو
سے لیس اربہ کس میتر	در ہمسہ من اربہ کس پستتر
واو گر اعیتس تو حادید ماد	ظل تو ہمایہ نور شیدام
سخت کہ القاب پور روشت	تج ترا سدر سکندر بوشت

ایضا از نقش بدیع

حاکم دل آن رود که می بختد	تنب می ارق عتیق رود بختد
دل کہ مان رستخ غم ابد دشد	لود کمالی کہ نمک سود ستد
لی اتر مہرچہ آب و چہ گل	لی نمک عتیق چہ سگد چہ دل
جسد زنی قلب سید بر نمک	سگ لود دل جو مدارد نمک
دوق حوٰں ارمردیو اہر یس	لدت سور از دل پرداہر یس
آکے ستر ستر کائنات لود	شعلہ ارا آسمان تشش بود
سحر تماراں تریا کسل	مرد گل راہ ستہ مانند دل

غفلت دل تیر گس جوهر است آهس دنگی که شراری درو است	خاک بران لعل که بد گوهر است خوشر از ان دل که نه یاری درو است
و بعد مقتول شدن خان زمان خان رو بستان اکبر س آورد و بعد اطف دار امی خطاب بکاکش تحویل بهایات نمود و در گجرات سده شمان و سده از دشتکده دیا بصره آمد رسید شج فیضی گوید قدوه نظم غزالی که سخن به همه از طبع خدا داد نوشت به عقل تاسع و فاش بدو طوثر سده نهصد و هشتاد و نوبت به انقسم تاریخ را تا سنج صوری موسوی گویند تنفسه تاریخ وصل میر عبد الواحد اکبر بلگرامی صاحب سابل صوری موسوی گفته و قیود دیگر سو کسال رعایت کرده میگوید به چورت واحد صوری موسوی گفته به هزار و هفتده شب جمعه ماه صوم و سیوم به دین تاریخ نیست عدد زیاده میشود آن را به تقیبه نازک خامس کرد یعنی واحد صوری که نوزده است و واحد موسوی که یک است برآمد و لفظ واحد در مصرع اول طر فادار فقیر تقیبه را در تاریخ نمی پسندم اگر این قسم تقیبه که حسن تقیبه را افزود آمدم بر نیکه با هفتده در مصرع ثانی خواندن نمی آید و در تقطیع ساقط است مثل با یا نر زده که درین بیت خاقانی آمده به یو ماه سی شیه ناپیشت خال چور و زیا نر زده ساعت کمال یافت ضیاء و مثل با و حار و درین بیت خواجو کرمانی به آن ترک پری چهره گر لبست چین است به با ماه شب چارده بر روی زمین است به و درین بیت کاتبی نیشاپوری به هم طالع خوش دارمی و هم طلعت روشن به چون ماه شب چارده بحیث کی نیست و درین بیت میرزا حسن بیگ رفیع مشهدی به مکن رخسار تو چون در می گلفام افتاد شده گمانم که مه چارده در جام افتاد به غزالی گنگوی چشمه خوان میکنه به	بر مادر شاهزاده زنجیر سکنی که رنگ بر رخ عاشق نمیتواند دید اگر کشم یک آه صد جای میشود آتش بلند که چون فانوس شست استخوان در بدن دارد نخده که در از رنگ سخن سیرانم بسیستون سنگی است در زیر ستون خدام
سرخ رانقاب زلفت گر بگیر سکنی رقیب دامن از ان در شرکات بین بسکه دارم دل کی با عاشقان در روند چه میوزی بد لغ دوری خود ناتوانی گفتمش از دل پیچون به تو دارم سخن خسر و عشقم فلک غیرت کش کاشانم	بر مادر شاهزاده زنجیر سکنی که رنگ بر رخ عاشق نمیتواند دید اگر کشم یک آه صد جای میشود آتش بلند که چون فانوس شست استخوان در بدن دارد نخده که در از رنگ سخن سیرانم بسیستون سنگی است در زیر ستون خدام

تقریباً در تاریخ می پسندم اگر آید

س - ویرانه هم مردم و هر سطلانی	سگ در دست که دیوانه کی آید بیرون
آنکه درین گرمی تاب زنده	میدارند گشته تا اندوای رودند
اراستی با این نموده است چو موح	نقشی است وجود که بر آب رودند

علامه درسی طبری

لاغروری شیرازی در دریا داشت و ناده شورانگس در اربع لیسر آماوی از نقل
یککه که وقتی تهنید در مرغ صادقی یک لاش کش که در شاه عباس امی معوی گفته در قوه خانه
گدازانیدم چون ماین میت که در قریب سخن او گفته شده بود در سبیم

چون عرصه رنگ و صدای رنگ است	لمیت بخش در حسان اکل

مسود را از غیر گرفته گشت حوصله ام پیش آری تا بچیدل دارد و در حاسته لید از خطه آمدن
توانم دستار می بسته باد و صحنه کاغذ که در اریاده قلم طرحی کرده بود پس داد و گفت تیارم
هر صحنه طرح را به رسم توانم بخیر که بهدوستان برده مسادا ار را ن فردی و عدد بسیار است
مؤلف گوید درن تنوع کور از حله اورانی است که مطوعیت ندارد نام این بحر قریب است که ثقیل
اتخراج کرده اند سوای اوزان عرب احزاب آل دوبارضا میلین معانیل فاعلات و تنوع کور بحر
قریب بحر کعوف است که از مراحمات اصل بحر ماته تقطیعش معقول منافیل فاعلات و مایه است
که مایه که در آخر کلمات آید در حالت اصاف لیمه تبدیل می یابد چون حده گل اگر کسر
همه را لی اشاع حواحد حده گل بر وزن مقفل میشود و اگر استماع حواحد بر وزن فاعلات
چرا که از اشاع احادیت میشود و در بعض متنی است اختلاف و در این مصرع دو بحر سه
حده گل گریه بلبل گر. رتقه یز اشباع بحر فل است تقطیعش فاعلات فاعلات فاعلات و رتقه یز
اشباع بحر سرخ است تقطیعش مقفل مقفل فاعلات عرص این تمیز که همه عرصه و ریت
مردمی لی اشباع است ملاعوری موابجی عر در ملان میسکند

در واق دوستان آهوا بجزئی	هر که رفت از منی ایار دیا جویس رد
کس چو رسید را ارگویی خود دور	گل یز مرده هم در پوستان هست
ناید که تو بر گردی از من	سهل است که در کار برگشت

فردوسی طوسی اقدم المعصدا اول رسل ثلاثه شعرا است شیخ نظامی گنجی ستاگردی و سدی

دکتر فردوسی طوسی

ادوات را میگردید و میگردید آفرین برردان فردوسی ذاکل سخن آفرین درخنده او نه اوستاد
 بود و اوستاد کرده او خداوند بود و مایه بنده و ذلالی خوانداری انعامی شیخ نظامی اعتراف میکند
 و میگوید نظامی صورت و معنی نظامی سر بنده در کفش خط غلامی و پیش ذلالی غلام القلام فردوسی
 است سلطان محمود غزنوی بنظم شاهنامه در امان مور ساخت اول هزار بیت گفته بنظر سلطان در آرد
 و هزار دینار سرخ صلحه یافته و در مدت سی سال باقی شاهنامه با تمام رسانید و به دستور سابق در مقابل
 بهر بیت دینار سرخ توقع میداشت حادیه سلطان رسانیدند که او را فاضی است پنجاه هزار درم
 نترسد کفایت میکند سلطان بکبیره سی هزار درم دیگر موقوف کرده است هزار فرستاد فردوسی آن
 نزد ارجاعی و فحاشی صرف کرده چه سلطان گفت که بین الجمهور شهرت دارد از آن است
 این قطعه

گر کش در نشانی بیایغ بهشت
 به پنج انگبین ریزی و شمشاد
 جان میوه تلخ بار آورد

در خسته که تلخ است او را شربت
 و از نهج می خلدش بهنگام آب
 سر انجام گوهر بکاز آورد

مؤلف گوید انگبین و شمشاد یکی است واحد هزار اند فردوسی بعد برهی محبت بطوس از اینجا بفرستاد
 رفت اسپهبد چرجانی حاکم رستم از مقدم او را عزیز داشت و از ادبیات بگوید سلطان را
 که صلحه بدست بود بعد هزار درم خرید که از شاهنامه و در سازد قبول کرد و اما سخن طاعنی است
 که باقیش سپردن از آید فردوسی در کبر سن دیگر باره بطوس رجوع نمود و متواری بسرمیرد و در
 سلطان نامه بوالی دهی می نوشت و بخواه احمد بنمندی کرد که اگر جواب باصواب نیامد چه بماند
 کرد و این بیت از شاهنامه خوانند

من و گرز و میدان و فرات سیاب

اگر نه بکام من آید جواب

سلطان را رفته پیرانند و گفت در حق فردوسی بجا کردم پس دو آزد و شتر نیل و در بهارستان
 گفته که شصت هزار دینار سرخ با خلعت های خاصه بطوس فرستاد اما آن انعام چون باران بیخ
 نماند و نه بخشید روزی که اموال از یک دروازه بطوس در آوردند از دروازه دیگر بخانه
 فردوسی پیروان آوردند آن اموال را بهر خواهرش عرض کردند از علو بهت پذیرفت سلطان

حکم کرد که اراکان را مطلق تغییر نمود و در هر یک ربی معلوم شد که نام آن را مطلقا می باشد
 حکیم خاری در راه مرد و دینا را در دوازدهم اصدی عشر و بیست و سه در دوازدهم اصدی عشر
 و در دوازدهم اصدی عشر است یهودی را در عاشر و است کرده اند که شیخ اد القاسم که گاهی از مردی
 نام کرده که مع بدل بخوان گفته آن حسب در خواست دید که مردی را در مرد و در حیات
 مالی است از دو سوال کرد که این در چه سطح یا سته گفت باین بیت توجه که گفتیم

همان را مندی بستی قوتی	یا اتم چه هر چه هستی - قوتی

مسئله اسوال دنیا مالی است و مسئله ربع در حیات عشی باقی مرد و سی را صایه نعم العدل در حیات
 یکسبت در حیات است

فصل بیست و نهم در بیان این که امیر المظفر ناصرالدین پنهانی
 که در عاص سلطان محمود غازی حاکم بلخ بود او را در عاشر و قسید و چیل و دو و سب سخته و در
 ایسی با ساز فاصه و لاس و قیده و عش عایت کرد قسید این عطا لای است در سبت است

مایه دید این دو بیت از ان قصیده است

امیر زین فرست آفات از مهر تو	آنچال که آسمان ایرد علی را ذوالعقا
چون تو از بر تاشا مریدی گم ری	هر گزای را ال نیش گرد در ان تشار

فصل بیست و نهم در بیان این که امیر المظفر ناصرالدین پنهانی
 در حدیث اگر نداشت و بجا نداشت و در حدیث و در هر ار و فیہ العام است

قسمت بگو که در خور هر چه عطا	آئینه با سکه ز واکر آفتاب
اگر در گمائه خود را آینه	این می کند مشا به حق و آفتاب

صاحب صح صادق این دو بیت را از منظری کشمیری نقل میکند و میگوید که منظری قصیده از لطیف
 که را بد و برین دو بیت و هاتق بر این بر کرد و در لکن روایت کشین قوتی دارد که لکن معاصر منظری
 است و صاحب صح صادق از منظری شاعر به وفات منظری در سنه شصت و شصت و الف بوده
 و ولادت صاحب صح صادق یک سال بعد از ان به
 فروغی از روش طعنان حله کشمیر و بعد لیال این گشتن مرد و در نظیر است چو صاحب قران

در هر دو بیت

تائی شاہجہان در سندھ احمدی دین و الف سائیدہ صاحب حق بر گلشن کشمیر انداخت فروخت دولت مازت
 اندوخت و دو قنوی ازادہ طبع خود کی در وصف شاہجہان آباد و دیگر در ترفیع باغ حیات بخش واقع
 شہر مذکور بعض رسائید پسند افتاد و ہزار روپیہ صلہ النعام شد و در سلک ملازمان بادشاہی ترقی
 یافت بیومیہ دو ازادہ روپیہ کلہ میاب گشت این ابیات از مثنوی است و قولہ

تعالی اللہ چہ تہر است این کہ از شان جہان را بہ ز خود گر یاد باشد جگر از غیرتش خون شد مین را ز خوبی ہائے او ہر کہ گسند یاد شکوہ آسمان دار در زینش	گذشتہ ہر بنائی او بہ کیو اں ہین شاہ جہان آباد باشد عقیق او گواہ است این سخن را رود صد و جملہ اشک از چشم بنداد جہان انگشت آمد او نمیکش

و از قنوی دومین اوست

اے چشم بہار از تو روشن راحت و دروح فیض عامت نہ کہ کہ میان تو روان است زان نہ کہ بہت در کنار ت	خاطر بقصور تو گلشن زان گشت حیات بخش نامت عالم ہمہ جسم او روان است آمد آپے بردے کارت

میران خلد مکان اورنگ سلطنت رازیب داد و در خیال شاہجہان او در آمد و مکرر ہوا پرانہ و
 ورنہ سبج و سبعین و الف فروغ حیاتش در دیوار فامتواری گشت این کلمات از قنوی است

گردت آرزو کند آن گہر یگانہ را لالہ را ہم با چین دل صاف نیست اسے کہ در رفتن شباب تیرہ دارد عمر	رقص کنان بآب وہ بچو جابانہ را مادل یاران عالم دیدہ ایم چون کمان بہر کی سازی منقش خانہ

فانض لا محمد نصیر الہری مور فیضان و اہبے شاگرد رشید میرزا صاحب است و این
 تخلص میرزا رحمت کر دخت در ہند نہ جز و کشی نمودہ فی الحماہ تحصیل مقدمات علمیہ پرداخت
 و در فن ہیئت و اصطرلاب بقدر ربطی ہم رسائید اطوار عجیبہ داشت و در مجلس آرائی و نقالی
 و مدیمیتے شہر دیز نیست از یاران شیخ محمد علی حریج است و والدہ داغستانی اورا دیدہ

ذکر فاضل الہری

نیز در سال عمر کرد و در ایام محاصره اصفهان سده اربع و پنجاه و نهمه و الف باطل طبعی در گذشت
قصیده در مدح سلطان حسین میرزا صفوی در رئیس قصیده انوری گفته لغرض رسانیدن طاعت طاعت
و صلیه بایان کام دل اندوخت این دو بیت در قریب اسب اران قصیده است

لا اله الا الله که دایع را ال باشد
نچو تیری که در کمال باشد

استم بر ابد اس صحر
حقن از آرمیدش پید است

از مطربات اوست تنوی در قریب لسم الله و الله دعاستانی این رمای از فاضل در اش
راه لاهور و دلی پیش حقیر خواهد ختم آمد

حاجان عم دل نیمجور دطور مگر
ساقی قدیمی میدور دور مگر

گردن در کینه می زنده جور مگر
مطرب حرفی نیز در حال سین

وله

عکس گل در آب میگوید که می شنید کن
لاله می میم و گلگل بگرم میسوزد
گو یا من ز سیه من ز اسب کشتم
تسرنده گی ز صورت دیوار می کشتم
به پیش چو خودی هست است غرض کن
مرا قطع نظری باید از آب لقا کرد
که اگر میگردارد و حجر گل در لوله حار ش
که سار و گردش رنگ گل با خواند است
متحمل که بسته گرد این خیر آب دارد
می شنیدم درش تا آفتاب پید برود
دادیم اگر دوستی را با هزارانند
مادیده ایم گردش چشم تو مارها
دریای من بزرگم روی سوخت حارها

شور مل می دهد یادم که مستی بیش کن
بیتو نظاره گل می ترم میسوزد
هر دم صدگی اردل انگار می کشتم
ادعات عمر که طاعت که شده است
گدازد ماه را آخر شمس میا کردن
اگر دادم که رئیس می شود از موج او
میداست بلبل لود تا سپهر چمن کارش
بیشترام روی ستراد گل از آن ترسم
کی دیده سمیدم پر داسه جواب دارد
خیال اگر شبست و خراشید بر لب
گل رفت و عدلیت از دیار کار آمد
تا بگذردت یکصد روز و کار با
آن فرستی نبود که حاری را کشتم

پیکان دم شمشیر کد پشت کمان را
نمی باید که گنجد در میان دوستان موی

فتح از سر مرغان بود ابروی تبار را
که در دست آورد موی که در شوق قلم شهید

چون ذکر محاصره اصفهان در ترجمه فائض لستاد مجالی نیست محاصره ده اشک دیگر گذارش می آید سلطان
میرزای صفوی که گویا خاتم سلسله صفویه است بعد از انتقال پدر خود شاه سیلما در سینه است
و ماته و العت بر تخت نشست و در عهد او میردیل یکی از سرداران الوس افغانه غلزه که در زمین
محل اقامت داشت و کووال قلعه قند بار بود بهوس تنیر قلعه قند بار نمود در آن ایام که گنجان
کرچی از طرف سلطان حسین میرزا قلعه قند بار بود میردیل پسر خود محمود خان را با افغانه مستعد
در کس داشت روزی که گنجان خان لشکر رفت میردیل محمود خان را با فوج طلبیده به قلعه در
آورد و قلعه را متصرف گردید و با گنجان خان جنگیده او را بقتل رسانید و این سانحه در سنه تسع و شصت و
هشتاد و الف یظهر سید سلطان حسین میرزا بعد از استماع این خبر سرداران متعدد بر سر میردیل
کار می نمودند بلکه هر سردار که رفت قتل رسید و بعد فوت میردیل محمود خان بجای او نشست
چون در ایران به سبب بیاشی بادشاه امر اختلافات عظیمه رو نمود محمود خان اراده تنیر اصفهان
کرد و در سنه اربع و شصین و ماته و العت با فوجی سنگین بر سینه منزلی اصفهان رسید و آنوقت که کار
از دست رفت بادشاه دام از خواب بیدار شدند و جمیع امر را با فوجی که در شوش بود و دیگر
در پشت فرسنگی شهر حرکت مذبحی کردند و رستم قلا آقاشی با چندی از رفقا و احماد بیگ قیچی
باشا خول خود را تار ناموس کردند باقی امر او سیاه عاقبت به یان بشهر برگشتند افغانه
ننایم فراوان حاصل کرده زیاده بر سابق قوت گرفتند و شهر را محاصره نموده قافیه
بر شهریان تنگ ساختند اگر کان سلطنت قرار دادند که با هم ملاقات باید کرد غالب که تاجاب
و امنیگت و بنا موس سلطنت دست نرساند و شاه را بر سر بر فرمانروائی بحال و اسشته نمود و بخاک
قند بار و غیره اکتفا کرده و باین خیال غلام بادشاه را اسوار کرده پیش محمود خان بیرون شهر بردند
و دروب اصفهان را و اگر در محمود خان را در آوردند و این صورت در محرم سنه شصین و شصین
و ماته و العت رو نمود محمود خان سلطان حسین میرزا را با اولاد و عشایر بقتل رسانید و بخت
اصهبان بنگن گشت و بعد فوت او اشرف شاه برادر زاده محمود خان تخت نشین گردید

و در ایامی که محمود حال اصرها را در محاصره داشت سلطان حسین میر را بر سر خود شاهان سپاه را
 شهر را آورده بسمت آذربایجان فرستاد که اگر تو آمد بواسطه تو کی جمعیتی فراهم آورد که ملک محمود را
 ببرد از دوا و درین حیات و الدخود در دار السلطنته قزوین بر سر سلطنت خلوس محمود و هر طرف
 دست و پای میزد تا آنکه در قالی در علوار قوم اعتبار که آخر الامر در شاه جمعیتی فراهم آورد
 ملازمت محمود و قزاقان نمایان ظهور آورد و در میان کراسان آمد و محمود دیستانی را که از
 سلسله ملکانه های دیستان بود و متعهد مقدس را تصرف خود در آورده نام مادشای بر خود گذشت
 نقش رساید و ملها سبب قلی خطاب یافت و در اندک فرصت آهنگ شاهی نیز مقتول گشت
 بعد هشت سال و کسری در سده آتین داریین و دانه والک مالک ایران را تصرف افاغنه
 مرا و شاه طها سبب تختگاه اصفهان را درون داد و اما طها سبب قلی طره تسلط بهم رساند تا محای که در
 سده اربع داریین و دانه والک شاه طها سبب را متعبد کرده بر سر شاه عباس ثالث را که طفل چهار
 ماهه بود در تخت نشاند و هماره سلطنت را خود بر سر راه یکرو و دیکه تال داریین و دانه والک
 برده از ردی کار برگرفته بر سر بر و بار وای خلوس محمود و خود را در شاه مقتدر مورچی تاسیج
 خلوس ایچیری مایق را آورد و مادر شاه یکطرف سکا این تاسیج محظوظا مقرر کرد و طرف دیگر این
 سیت سکا بر سر کرد و نام سلطنت را در جهان مادر ایران زمین و سر دیگشی تان به شخصی
 جهان ماده را الا صیرنی مایق ساحت لیداموقوف کرد تا سچ ماها سبب یاستالی بار میگوید که در
 سلب سبب یادشای مایع عظمت و حرمت لغزیده و دیارده اما در آرحال حونی نمرد و رتبه
 سیداد و سحاکی از حد گذراند از جمله آثار حصول آداسیکه بی هیچ تفسیر مردم را کشته کلمه سار با میستا
 روری در کمال حکم کلمه سار کردیکی از امور این کار آنکه بعضی رساید که کلمه سار تمام رسید
 مگر تقدیر یک سر حالی است حکم کرد و این را بریده سار را تمام سازند امر او سیاه این حالت شاه
 کرده از اطاعت برآمد و دوا حکم او منوری هم رساید اگر چه بر سر ایامی میفرستاد و میگشت
 و دوری از حضور بر این ساحت خود داشتند تفاهد میکرد و سیاه هم جوق جوق بی رحمت بر فاسته
 میزدند ایمنی بر جوق او امر و دوقه قزاقش را ماده این فسادید است و است که قزاقش را
 بر سر دوا نامه را این آرد و قزاقش را سرگردای خود قزاقش را قزاق کرد و در شاه را مایه گشت

اول محمد صالح خان فرخنده دوم محمد قلینان فرخنده سرکش باقی و این هر دو هم قوم نادرشاه از سیوم
 موسی جان طاری که سرسکر بود چهارم محمد علی بیگ قاضی سرکش از ان خیم سادات قلینان سرکش
 باشی نادرشاه بابر احتیاط پنج باخو ابگاه داشت و هر تب تبدیل میکرد و سرگردهای خیمه سادات
 کس را که خود یا از ان جمله اما مقرر کرد و ده که پنج پنج کس در هر خو ابگاه رفته متوجه کاشو ندرت اینها در
 قوجان ستم منزلی از مشهده مقدس در حرم نادرشاه درآمدند اتفاقا خو ابگاهی که در انجا نادرشاه
 خوابیده بود و ده سرگردهای خیمه اتفاقا نادرشاه آواز یاس مردم احساس کرده بر خاصیت و
 بزبان ترکی گفت روسیاهان ما کیستند مشوقه نادرشاه دختر قوچه خان کرد و فرایلو که آن
 شب هم ستر بود و براراده خیمه سترقه آگاهی داشت و از ادضاع نادرشاه هر اسان
 و دقتل او را از خدایو است شمشیر نادرشاه گرفته بر اسپ جوکی سوار شده به سرعت برق و باج
 را بقعه قوجان پیش پیر رسانید و نادرشاه خالی دست از سلاح برخاسته و بحر قیافان آورد
 ناگاه پایش لطیفان خیمه رسید و خم شد درین اثنا محمد صالح خان شمشیری حواله کرد و بر اثر آن
 موسی خان نیز شمشیری رسانید و کار آخر شد صبح سوار و بریده در فرودگاه افغانستان
 انداختند و محمد حسن خان فراس باشی لاش او را بر ستری بار کرده بمشهد مقدس رسانیده
 دفن کرد و این واقعه در جادی الاول سنه سنین و مائه و الف لبعالم ظهور رسید و روایتی که کلام
 آمد بسیار صحیح است و بیک واسطه نفع از زبان محمد صالح خان و موسی خان قاتلان نادرشاه
 استماع یافت و بعد از علیقلینان بن ابراهیم خان برادر اعیانی نادرشاه بر تخت نشست
 و خود را بادل شاه لقب ساخت و برادر خود و ابراهیم میرزا را شریک سلطنت ساخت
 نصف ملک که عبارت از عراق و آذربایجان و فارس و قلمر و علی شکر باشد با و واگذار داشت
 عادل شاه بخراسان ماند ابراهیم میرزا با صفهان رفت سرگردهای عادل شاه در میان
 هر دو برادر بخارانداختند عادل شاه سمرانخان وکیل السلطنه خود را فرستاد که ابراهیم
 میرزا را بخندعه بدست آورد ابراهیم میرزا بر نیستی اطلاع یافته سمرانخان را گرفت که شت و خود
 در اصفهان ستم احدی و ستمین و مائه و الف سیر سلطنت آراسته سلطان
 اعظم تارخ جلوس او ست و نیز مورخی میگوید

آل شاه جهان ساه کیوال کیم	بر تخت شهنشاهی چه گردید منتیم
تاریخ جلوس او خرد کرد و رستم	دین رسول ملت از ابراهیم

لعل جلوس خوراک حکم عادل شاه برآمد در قزوین فرقیس هم رسید و ابراهیم شاه نالک آمد و
 شاه مامور وی از ندامان خود و گریخته طهران رفت طراسیاں اورا مقید کرده ابراهیم شاه
 قوچی را فرستاد تا اورا محصور آورد و در محلول ساختند آخر سرگردان حراساں تا هرج میزد
 رضاقلی حال بن نادر شاه را که از نطن و ستر سلطان حسین میررای صنوی و در سن شانزده سالگی
 محمودار قلعه ملاقات را آورد و در سینه شمشیر و دانه و الف ما دشا کرد و در وقت ابراهیم شاه
 در آذربایجان بود و سرداران قزاقش که همراه ابراهیم شاه بودند در بیابانهای کیم رسیدند
 ابراهیم شاه را که گفته بود که رفت ابراهیم شاه در قلعه قزاقان از قزوین شخص شد تا هرج میرا
 از سورج این حالت قوی هم رسیده قوچی را فرستاد تا ابراهیم میرزا را بدست آوردند
 و حیتسم اورا میل کشیدند

فصل علیحان از مردم ایران ولایت نراست در عهد محمد رحیمیرا دشا دیوال صنوئلاهور بود و
 در هر دوس آر امگاه محمد شاه بدار و علی بیگانه سرکار بادشاهی سر بر اوخت و چهار هزار تنی صعب
 داشت و دوس آر امگاه در سینه حمیس و دانه و الف بواب اصمعه و طلم و کس را طلب حضور بود و
 از دکن مدار اکملاد ساهیحان آباد شانت و سرف ملا رست بادشاه دریافت فصل علیحان با سرج قزو
 چین در سلک کیم کشید

صدت کمر که دات دین بنای آمد	روقت ده ملک بادشاهی آمد
تاریخ رسیدن گوتتم بالق	گفت آیت رحمت الهی آمد

نواب هرار در دیده نقد و اسب با ساز لفره صله عنایت نمود
 فقیر تخلص میروارش علی خلیف الصدق میر عیسی التند بلگرامی قدس الله اسرار هاد دولت مقرو
 سرایه موروثی از تانا و رسیده و این هر دو در خدمت آل عالیقدر حلقه و گوشت کشیده میردیم
 تنبال کسمه سنج دین و دانه و الف بسر الشان قدس حوامید و بلوی جدا میخورد و میرید طلب التند
 قدس سره ما سقلم بدل گردید و نف کوبید و دستهای سحرسی یا که کهر و دسترا که دین این شاه

در نفس علیحان ایرانی

در هر کجای

دل و اطمینان و ناله تاسف او کشیدند و میرزا شش ملی نماند و بر جبهه الداد و حرکت الباکه نشست
نگارش ترجمه او هم مناسب افتاد که شمر را که رفتن و شمر را که از اشتغال باقی ننمود این اشعار از آن بزرگوار است

دفتر مستقیم و یات بر دل عزیزان ما
اگر نیست با درد دل خو مرا
چو موی درخت و نشین است ناله من
عذر من بدتر از گستاخ داد
میست از سبب خود او شش بر دوا
که چه در عالم پر از افتاده می باشم
چند گن تا دو گن فقرای بیسوز دل
در دین کم خیال هر دو شش کرد جا
آزادگی نه رنگ تعلق تسکین است
دیدم ام تو ای که رفتی از سرخیز نیست
از نسیم سخن تندرستم به شکند
پدل از دیده می آید خیال حال شد
فقر آنگون استقامت آید و حاصل
دل باز غمت گفتم باشد
بر لعل تو بوسه میزنم من
از حرکت فقر یار رنجید
چهره یار از شراب ناب روشن میشود
کجا پنهان شود از ترک چشم یار خیرش
مس از نسیم تمام بزم بزم یار قص
که دارد در چنین چون نخه سا که دارم
بکست از دور فلک کس را می شست بجام

مسرور آه سر بساطم انداز یوان
چرا می پرد در تگ از روی مسر
برون ز پرده دل نشنوی فغان مرا
آه از دست عذر خود اسبیه با
جنبش گوارد باشد موجّه در پا مرا
رینائی ساکنان چون جاده می باشم
نیست این میراث که مرگ پر آید
بچه بادامی که باشد تو امان در زیر
از خود برون جو آهوی قصه جستن است
نیز تشویش گرفتاران در تعبیر نیست
شیشه نازک دل بسکه تسکین دارد
چو آن دزدی که در کاشانه از راه آید
که از دریا برون بادست خالی چون بجای
غما از غلط شفته باشد
دقیقه که رقیب خفته باشد
دائم که رقیب گفتم باشد
شمع حسن گو خان از آب روشن شود
که آید از کمان همچون قضای آسمان تیرش
ز خود چو گوزن غلطان کنم سر یار قص
بلو در صفت دریدن حبیب دانی که دارم
هست ناممکن شراب را ساغر و از دین

خاک تیره می داری

ماکی چو گرد داد گشته سر تا مال	دل	چون حادثه تش سحاک ده و آرمیده
ساکساری کن که کرده سی و گاهی عالمی		هر که چون تجاوه دارد پیش با افتاد
حقیر میز تنس الدین دهلوی سلمه الله تعالی هر چند حقیر تخلص میکند اما با تدار سر پای است و حدود ادوار عیال تراش است و در فصل و کمال و تنوع و التماس معانی و دیان و منج و عروس و قوای و زبان فارسی و ممتاز اترال و ولادت او در شاهان آباد کسبه حشمت و شرف و الف و لو دار اعیان آن لایق عاقله است سلسله نسب او از عباس آما لاس علم البی سلمه الله علیه و آله و سلم وارث مادر سادات میرسد و لید امام او مصدر و میر است از حدت علما و عصر تفصیل مراتب علوم نمود و سر و راوان از فصاحت و دشت و در سادی عشره حاسبه و لغات و الف که علائق دیوی گرفته در سال سر در آ و می تخلص خود را در سینه و طوطی و در بهار ایام سبک سیر و کن کتید و دین مثل من و را در گ آ و در گ آقامت ریخت و بعد پنج سال همراه فراتس حاشا ایستاد و جهان آ عطف عیان نمود و امام را و اعظم آن ملکه احترام و بجا می آید و خصوص با علیت یان طفر حاکم است شاعر حسیست محض فاجعه و سب که هر ده عیسی اندر لطف خاص بهم رسیده بود و چندی در فاقه و مادی ملک وزیر برین امیر الامرایر و زنگار بنیاد آصفیاه و میرال پناه که برید حقیر در ایام تحریر این صحیفه مکتوبی با قدری ریاضت و سبیل مژدی بهر دستادم و دوستم که وقت تالیف سر و آرا در احوال سالی اطلاع دست ما دلد و ایستاد شریف دال کتاب غالی مادر احوال حیر و اتعار و دایه فرستاد که در حاشیه جزا که لعل آید جواب میر جو و در هم تمنان سال حال با قدری اتعار و وصول مسرت شمول نمود خلق و آداب از صبح از کمالش پیدا است حدایت سلامت دارد و دوستی که حقیر ازین ماه بانو اب ملک قطع علاقه و رفاقت کرده و را که آما دمنوی است میر دیوان شعرو مثنوی متعدد و در سائل و رفوی که بالاد کورست دارد و سابق مثنوی تخلص میکرد و این را بحال و گذشته او تقدیر سخن سجاد مثنوی میکند		
رای ماری می بیکتم ناز جهانی را		موی پوسنی گیرم سرده کار وانی را
یار تشاحته قدر و دل کی کسبه ما		کاش میدید روح خویش در آئینه ما
ناله مرغ قصص میسر و کار مرا		که این پیش دلی بود و گرفتار مرا
بغضال کوند هر ده بگشایان تو		بس بود خلوه عاقله سر دیو ار مرا

دل و اطمینان و ناله تاسه او کشید به سیر کانه میر و از شش علی نامه به ترجمه والد او در حرف الباکه شست
نکارش ترجمه او هم مناسب افتاد که خبر را که دشمن دشمن را که از اشتن باقی ننمود این شعر از ان بزرگوار است

مسرور آه سر بساطم الله دیوان ما
چرا می پرد در تنگ از در و سر
یرون ز پرده دل نشنوی فغان مرا
آه از دست مذر خو اسپه ما
جنش گوارد باشد موج در باغ را
رینانی ساکنان چون باد می باشد
نیست این میراث کر مرگ پدر دید
بچه پادای که باشد توانان در زیر
از خود مردن چو آهوی قصه چو حسن است
غیر تشبیه گرفتاران دگر تعبیر نیست
شیشه هزارک دل بسکه تنگستن دارد
چرا آن دزدی که در کاشانه از راه آید
که از دریا بردن با دست خالی چون جبار
غنا از غلط شنفته باشد
دقیقه رقیب خفته باشد
دائم که رقیب گفته باشد
شیع حسن گهر خان از آب روشن میشود
که آید از کمان بچون قضای آسمان تیر
ز خود چو گوهر سلطان کنم سر ایا رقص
بود صرف دریدن جیب دالانی که در دم
بهست نامکن تر از ساعت و از دوش

دو تر خستیم و باشد درد دل عذران ما
اگر نیست با درد دل خو مرا
یوموی درخت و نشین است ناله من
عذر من به تر از گستاخ داد
یست اسلحه او دشمن چو دشمن پر داور
که چو در سالم یک افتاده می باشیم ما
چند گریه از دست فقرای به حال کنی
در دین تکم خیال هر دو خشن کرد جا
از ادگی بزرگ تعلق تنگستن است
دیدم امثالی که در نشن را سرخیز نیست
از نسیم سخن تند ز سبب می شنید
بعل از دیده می آید خیال حال اندیش
فقر آنکس را استنما یابد آبرو حاصل
دل را ز غمت نگفته باشد
بر لعل تو بوسه میزنم من
از حرف فقیر یا رنجید
چهره یار از شراب ناب روشن میشود
کجا پنهان شود از ترک چشم یار خجسته
مس از نسیم ندایم بزرگ در یار قص
که دارد در جبین چون غنچه ساق که در دم
لبسته از دوزخ کس را می عشت بجام

در عمارت که سرکوی تو یگردد بلند ای آنکه تنی در حلقه یابی ره عشق بر خاطر حیا تو هر لحظه مگر بد سحر و سحرهای در وصف تو یار گویم بناهای قانعیم را مال دیا چون نگین ای همه نام آوری نقش بر آبی نیست من آیمش از تشنه ای در و مرز ماند یتیمی معلوم قدر ما خریدار را یار	بر آرد دل من آسمانی میشود این ره قدم علی توان کرد سرگر ختر مده ام رستو می طرر گدازیش مدار در حسس با بیان حدیث ما یگویم نیست غیر از امثل عاقله با چو نگین رسمی مل حاضره اهل دیا چو نگین که میجوید که راز من بود که در کنار من بخود خود گریه می در کار وانی و آشتی

حسبه الف

قدیمی حاج محمد جان شندی صاحب مکه محمد الی و استاد قریای تحت شاهبانی است شرف
ریاست اناکس قدیمه در ریاست و در قلمر دهد آورد و در روح آلا حرمه این دار حین الف و
ملازم صاحب حقان تالی شاهبانی اندوخت و قصیده معروفه است که مطلعش این است
ای قلم پر جو و مال از شادی و بختار

در شای قلمر این تالی صاحب

و در حمت خلعت و دو بهر ار و ریه فائز گردید و شاعر دهم شوال سنه خمس و اربعین الف و حین نورور
قصیده مرین بدین بادشاه از نظر گذراید میرا سجده ملع دوزن بنجر او را الف و ریه العام گردید و در
شهر لیس الاول سنه تسع و اربعین الف و اربعین عاقله و شعر صد مرعایت شد و در حمت شفا یافتن حال
منت صاحب حقان تالی از آسیب آتش در او اکل شوال سنه اربع و خمیس و الف و حمت خلعت
و دو بهر ار و ریه متع گردید و رباعی در میاب گفته که بیت دومش این است

بر دانه ر عشق شمع و اسوخته است

است کرده از شمع حین بی ادبی

قدیمی در دار السلطه لاهور سنه تسع و خمیس الف و اربعین اسما در گذشت کلیم این مصرع تاریخ یافت
سه دور از ملل قدسی خنم ردا ل تنده قصیده و تنوی او مصرع ملاعت نمود و نمود و عمل آن تر
بیت جدیدیت عزل که خوب است که لویساں بر مدنگر ریخته خلص او که خالی از کجکی نیست
بابر حی التناهی صوب ترسیم می پذیرد

تا سوسے تو ام کردنگه راه نمائی
 میگشت دلم دوش در اطراف گلستان
 چون دست بخار از بدن افتد نسبی
 شادم که بمرگم نه شود شاد دل غیر
 در عشق فریادم در دلازلطف که دائم
 یاد ایدم از لطف مدح شمر دان
 سر نهیچم چو گرداب ز سرگردانی
 سر فروشی که بد افتاد ز تیر چه سود
 بلبل باغ تو ام ز خست فریادم ده
 گزفته است غمت از چرخ استادم
 کو کین تیشه چندی ز رو جانی در خست
 مددگاری مردم نشود میدان کرد
 ای که داری خبر از دل غم شرمش باد
 چون گفت مهر که تیر جز خاک بگذارد
 بگذرد مرکز خاک اینلک چو گردانی
 که بر دوست بخوان تو ای سیه کاس
 ز روز تیره من سر بر و نیا د مهر
 فراق دوست پسندید آن جفا برین
 زنده نیکش و خسیره دارم
 ز عشق فاخته گردید نام سرد بلند
 قیامم سر آرد و شیون ببل
 تمام حیرتم از غیبه بریده مهر
 پیشین که صبح سعادت منور است مگر

ایچون قلم مو کندم هر مرد پائے
 از کل چو صبا بوی تو میکرد که اسے
 دستی که بکشد بدعائے تو ریائے
 داند که بمرگ از تو دامنست جدائی
 چون ماه مرا بر پی کا بش نقرائی
 بر برگ گلست خط چو کند نالیه سالی
 دلم نیست بر ناصیه ما خطا نافرمانے
 کس بناخن بخشاید که کپشیا نے
 چند در سینم بود ناله من زندا نے
 خبر از رفتن سیلاب دهر دیرانی
 عشق نابوده نبوده است باین لہانی
 گوی خورشید نهار دغم بچو گانے
 که بحر لاله کلم بر سر خاک افشانے
 دست من امن نقد علی عمرانے
 دلم چو آفتاب مراد لباس عریانی
 که دست پشت شخا مید از پیشانی
 چو چشم کور سوادان خط دیوانی
 که هیچکس نپسندد بدشمن جانی
 که داغهای دلم میکند ننگدانی
 چرا تو قدر گرفتار خود نمیدانی
 ترا که گفت که گل بر بزم افشانے
 که جیب صبح چو سان میدرد باستانے
 بد از بندگی شمر رساند پیشانی

اولم	و تو آن کستید که از سنگ نجو مور خمیر کند رسته دیوار را از گل تعمیر رای آنکه رند و کسور را کاس ایست که کول است در و سا نهجت یوحنا جز در تباد که واقع شده از نه باب که ابره خاک حراساں شده در دوش حاکم قدم میر عرب شاه عجم را	اولم	و است که کتبه است هم را بر طبر چه سا که پیرس عجمه دیوار سحاب است سست سحر را بیدین گرچه سالی بود تو تترار ایران حاکم آرام درین حلقه حرام است حرام آزادی به عالم علی بن موسی بر دید و فشارم مژه که چهره تنوید

قدسی تشبیه راتل حل اکثر برایشان میگوید این خود مضائقه ندارد لکن گاهی راهی که از
اراضی ساحل دیگر رسیده باشد محض را که جدا و سطین اینست خیر باد گفته و گفته از
تشبیه و سرخ می آید این را اقتصاد گویند بر طبیعت بسیار ناگوار است چنانچه صفت
هم میکند و میگوید

اولم	و امید وصل از بجزاں و میدگل از جا آنکه مرده را سود حاجت جراح هزار گل چراغ تو آن زد و گشته دستار صدای حده گل بیشتر صوت هزار برای جیدن آن کی شود و بیاده سوار دخان عجمه تدار و سوسه نسیم و گار عجب که گل مرد امسال کس شود بار قدم بردن به ارباع خاصه فصل بهار	اولم	و معین مقدم نور و لطف اربهار عکس لاله و گل خاک تند جیاں رها رلسکه تازه و تر شد را اعتدال هوا اگر ساع روی صمد گمش رسد مکوه و دشت زلس لاله مردار شده ز سکه بیکر اطمینان تاج مارک بود جیدن که خاک جین دلکش است و دنگیر بهاش است بر دانه کیتش عمل گیر

لعدایس بی رعایت ارتباط شروع می کند و میگوید

اولم	و غریب طوس که چون مهر قه قرمش لشرق و غرب را باید بلعده اوار	اولم	و در قصیده دیگر تشبیه طور عزال شلمر مطالب شتی میگوید است آخر تشبیه این است کیسه در ره مرغان قدس دامن کشید یو داره افکند شش بر دو کار گور گور

بعد این بیت مع سر میکند و میگردد

امام مشرق و مغرب شهید خطاطوس | علی موسی جعفر شیع روز نشور

قدسی بادشاه نامه صاحبقران ثانی بسیار خوب گفته ازان است

سبک نفس را رفته از کار چشم | تواز عینش کرده چار چشم

و تقریرت کشیم میگوید

لیمش ز صنعت بهار آفرین	چو گلهاے رخا درین لاله زار
دروید جنون چنان بهنجار	ز پس ابر پاشیده بر فاش آب
نمایند به چشم از شکر خواب ناز	چو رخسار ساقی ز جام شراب
قلمهاے این بوستان را زبان	شد از عکس گل بسکه خوشبوی آب
قلمهاے نخاش نگار آفرین	خزان را پس پشت کرده بهار
که خنقال پاکر ده از موسی سر	غباری ندارد دهبازر حساب
شگفتن بغل کرده بر غنچه باز	چمن در گرفت از گل آفتاب
انگر دید هرگز بحرف خندان	بود چشمه آب حوض گلاب

شیخ عبدالحمید لاهوری در شاهچراغ نامه گوید بستم در تخم ذی جبه ستمه سبع دار بعین و الف شهنشاه
فلک بارگاه بر خیزد دولت شسته بگلگشت ریاض فرح بخش و فیض بخش بر دستند در انشاء
سیر فرح بخش بوته گل بنظر درآمد که چهار هزار و پانصد گل و غنچه داشت روز دیگر در باغچه دولتخانه
بوته سوسنی دیدند که گلهاے شگفته و شگفته آن دو صد و دوازده هزار رسید تفادات آب و هوا و قوت
نشود نمائے این سرزمین فردوس آئین از دیگر بلاد برین قیاس باید کرد

مولانا سید قمر الدین اوزنگ آبادی سلمه الله تعالی قمر سلطه اوج عرفان است و منظر اتم نور زدن
مرج البحرین حج و تقریر است دامام البحرین تقلید و تحقیق در تقوی و تشرع آیه کریمه آبی است و در
علوم عقل و نقلی بحر مواج نمانهای لایسافون حکمی و فقه و اصول و بیست و هندی که امر و زور و مالک
هندوستان نظیر ندارد مشایمان اگر در رکاب او روند زهی سعادت و اشرافان اگر در یوزه کراوی
او شوند جند استقادات آیات کرام او از ایمان سادات خجند اند نخست از اجداد او سید ظیر الدین از

در بحر اناسید قمر الدین اوزنگ آبادی

محمد سزنی که استید و در اسامی آما دار توان لاس و طرح اقامت انگلیس و سید محمدی سید محمد در نزد
او اراس آما در حجت میار و کس کشید سید عیایت التخلیف سید محمد و کورار جمله عرفا و خواص اول بود
طریقه علیه التسلیم از مولانا شیخ مظفر ربایوری که از ارا و محمد ال شیخ محمد معصوم حلف محمد و الف
ثانی شیخ احمد سزنی است قدس الشاد اسرار هم امد کرد و در شهر بالا بود و قول صدقه بر آق قو قس کرد
و طال مال را و حدار دالالت میمود و در سه سده عشر دانه و الف رحمت حق بیست جمع است تا شیخ
است حلف او سید مین التدار اکا درین بود و طریقه ایقه اسلاف کرام را بریام داشت و اراما
ماورک آباد آن و وطن برگرفت و در یایان ایام رنگانی سالابور رفته در سه امدی و تین و
دانه و الف کوار رحمت اسود و توحه است تاریخ است خلف الصدق او سید قرالدین سلمه التقدالی
در سه نکت عشرین دانه و الف کس و در در اوق داد انا ر شاست صنف محمد خط کرد و دوق تحصیل
علم هم رسیده و در حدیث علماء اورنگ آما و غیره کت و رسی گد را سیده و سیر دی طبع و قادر و تین
حد ادا تخریجی در علوم حکمی هم رساند بران علوشان او کت مظهر المور است در سکه و دو کت ارم و سکه
امور عامه است در یک کتاب مهابت حکماء اترقین و تائین و صوفیه مایه و تین نظم آورده و در طب
علاء سار در خلق طبع و مدبرج ساحته فقیر در تعریف تا شیخ در کت قصیده عربی مظهر آورده که در طبعش

بهاماری و احترام حق الفون من آورید چنان ایام حج قریب دوست و دویم دی قه و لیدر یک نشت
 در آستان مقدس رحمت گزین چهارم ری حجه نام العرب رسید مساک حج مقدم رساید اعیان
 که منظمه سیر تعظیم و تکریم در اوال بجا آورید و ایام سادات این مکه طیبه که مدار المام تفریب که بود و در حجا
 مات است و تقدیم از میز خواست میر نهاد ارام بسیار قبول کرد و وقت ملاقات فرمود آمدن فقیر شانه تریب
 نثار و فقیر است بکی آنکه حاکم اند او را تحت حکم ضرر و دالال العکس معامله می بایست که تا دویم تیرار و دویم نیک
 بهر هفت تیر این است که سادات و حجتی است اینست دارد و دو حجتی است نصیحت پس چاکه اگر ارام و
 احترام سادات و غیر سادات که محس است اند واجب است اگر ارام و احترام آنها قیام پس خود ارام و دو
 چاکه احترام هر که ارام در بهار پس خود حق لازم دلید و هرگاه ماضی یا جزوی از بدیل پس در مکان تنگ
 حدایت خود آن را پذیرا شده در مکان طاهر دفن نمیکند و در حجت است تعظیم نصیحت سماهی از رسید
 تقدیم طلب ربان لغیر جوابی گفت و دو حجه میر آمد و لوازم صیامت و مسافر دوستی در اقصای العایه نظیر
 رساید چنان موسم رحمت چهارم است بر قریب دوست و چهارم دی حجه اریب است رحمت حاصل
 کرده و آمد یازدهم محرم سنه خمس و مائه و الف سوار حجاز شد معلم چهارم در استخراج عرض خطا کرد
 چهارم بروج الاول سال مذکور چهار کویا رسید کویا الصم کاف تازی از عمد و یا در سیلان است
 سیلان عبارت از حریره سر آمد ویت ماتد که جنوبی نائل مشرق دکن واقع شده قدرگاه آدم رسید
 اگر کویا است منزل است کویا در تصرف اصادی و لیدر با حجه ایما تار و والی سر آمد و
 والی سر آمد و ارقوم منگه است که کلمت نبود دارد حال خطا و فاحش معلم ملاحظه نماید که چهار
 عازم مدرسی بود و عرض می است و یک درجه است آنقدر عرض را کم کرد که چهار کویا که عرض
 آن شش درجه است رسید میر که در فرض مثبتیست و اضطراب فی نظیر است ماحد را فرمود که معلم
 در خطا افتاده چنان ماحد او دیگر اهل چهار بر عالم و غل اعتماد داشتند اول بادر کرد و آخر میر تقریب
 و تنوید خطای او را معقول اهل چهار گردانید لکن سائر ملای معلم کسی بر روی و یاورد و بعد وصول کویا
 که خطا گن کرد حاکم کویا که از نصاری کو گفت محض خطا کنی شمارا من راه قرین غایت رساید و گفته
 عالم که آن را بر مال نصاری بیت میگوید که درین دریا دوازده هزار کوه غار است که عمق دریا
 بعضی مافتد یک و حب و بعضی مافتد شش نامعلوم است باطن دریا ارجال که بعضی مرتفع است

و بعضی تخفیف مثل نهج عکبوت مشک و لقمه شده حاصل از کولینا ذخیره برداشته و مسلم را بتبیل کرد و در
 رجب آن سال مذکور چهار روانه شد و به بندر تاجیری و وصل نمود و در انجام از چهار فرو داده برشته
 صغیری نسبت به بندر شکور تشریف آورد و از آنجا راه شکس اختیار نموده بست و تم جادوی آنرا
 سال مسطور موضع بگیری رسید و با اهل و عیال که در وقت غریمت حج در آنجا گذارنده فرشته بود و ملاقات
 کرده رنج سفر او دلخیزد و از تیری با اهل و عیال رخت کوچ بر بسته بست و دو شبان شش
 سبعمین و ماه و الف روز تحویل آفتاب درز بهنگاه محل این قمر و بخش آفتاب ساحت او نگار
 را بر افروخت و شب بجز مشتاقان را صبح عید ساخت سید طبع موزون دارد و شعر عربی درسی خوب
 میفهمید لکن اندیشه را بصوب گفتن شعر متوجه نمیدانست که این شیوه دون مرتبه آوست مگر احیاناً بنا بر
 موزونی طبع بی پایه عالی از آن بلند است که در مجمع شعرا در انگلیس داده شود اما از محبت مسطور
 جنایه مذکور نخواهد بایات ترجمه او این صحنه را رونق باید داد بی شرف مکان بعلو میرزا است
 در تکه خاتم بقدر عظمت گمن از انفس گرامی است

در فقر من نباشد از کین و مکرمات	و یار ام ندارد با خود دوی و دایم
لقمه و نان رساند در گلی خوشستن	تست اول هر که دست از بر دین خوشستن
مشت خاکم دست و دامانی تو شد	گریند شانی فتد بر بای تو
و نیازن است و طالب آنم تو شد	زین وجه و زمر و حدادرتا کنند

و فیکر شرف زیارت بیت الله دریافت این بیت بظم آورد

چون جبهه سودم بر در شرفا و سر سپاس	کاین سفر از بیمار حاصل شد از پادشاه
و تارنج خود بقیس از دعای نبوی اللهم اجعل حجی سیر و زاده سعادتمند گردین قطعه موزون ساخته	

احرام حرم زهن بند بستم	کشم ز طواف کعبه مسرور
بخشید بمن هزار نفست	این خانه همیشه یاد معمور
از دولت و فضل مقدس	دل یافت سرور و دیده با نور
حج مبرور و سعادتمند	دارد شده در دعای با نور
گسترند اگر دو نیم تشدید	تاریخ شود دعای مذکور

دکتر کاتی

حرفه الکاف

کاتی میتا پوری استاد فاضل و دیوانه نای تخت تختی است که تختی سگ زوری بردار است که بیال غرض
صاحت دست او بسید بد و کمال بر روی کتیده که تمهال کتور لافحت تو اصع او جمید بد و صحت
اینکه در جوتو لیبی دست است انداز حال ملازم مات غیر میرزا بد میرزا اورا جواب قصیده کمال
آهیل از مود که مطلق است سر که نهو را کیده بوستان رگس که دست جیس باع مر را
رگس کاتی جواب مستند است اندام و این آیات ارا است

تخت باع رحم مید بدستان رگس نهاده یاسه در آب دوقح میانه بجای سوی جس چول دفاعی تر دست متراب زرد کتند در میان مام سید	که حام دارد در دست در رستان رگس حدا که گرم مراح است و لوجال رگس دهد بطاس زرا آرایش دکان رگس زار سره میا دتسه جان رگس

حساد وقت که را بیدل قصیده کتخی کرد مله ایتیم القانی از میرزایا مت نامحانی که محراب سترگر دید
کاتی رنجیده از هرات رحمت محاسن مردان کشید امیر ابراهیم مردان شاه مقدم اورا گرامی داشت و
توان جلیل هماداری او میامو دیون رگس که حوالی است مزاج کاتی را صحرگی آورد قصیده کرد
گل ار گلشن قلم سیر دل داده تاره گلستانی دیر امیر ابراهیم ساحت مطلق است این است

مارا صد برگ آمد حاب گلزار گل	بجو رگس گشت مظهر اولی بالاصار

امیر ابراهیم ده سر از مردم حائره قصیده عیایت کرد و تم کسه اورا مردم کاری لطف الیام داد کاتی
آخر عمر با ستر آبا در مته بای آقامت استرود در موضع طاعون علت طاعون مته قش و کشش و تاناش
در گذشت شش را مسودات کاتی ارفضا که در عیایات درامعیات و مقطعات و نمومات ترتیب
ماداده دست اعتماد جان قسم نقل برداشت این نسیم ملاحظه غیر رسیده و غیر اریایات درم آنجانی
زودتر ترتیب ردیاب باین معینه شت یکدسته

را بهر کتخت آسج و نقل و جام را بجرت مردود در دل می که حاشی نیست از تیر تو یار دگس تیر تر یاسه	یکو که بداشت حلال و حرام را میش اسد رحمت در همه جای است هرست سوی یاراں آس یک تیر را

نه گير از سوسن ای بلبل که با چنين دلمان
 هست ز گرس بنده از زمان دلربای خوش را
 دل ز زلفش تاجه افتاد در دنج و دما
 کاش بزم چو زنی تیرین بجان را
 چون تویی محراب کی بزم نساز
 جهانیان همه جویند ابروت اما
 کاشی را غم خود داد دم بیماری
 بزم عشق است هر دو کون دلی
 از تنم چون جان دول بر کیهانم
 در هر قاصد تو به اندمراز سوز
 ای آفتاب در قدمت توان فاد
 زنج کند مرا تا باو کشادم راز
 ایدل امشب مردون سینه سوزان
 کاشی از سر چه سائل گر نباشد عشق
 غم تو گفت که زود آیم و کشم شمشیر
 و میکسیل فخر خست شیخ و شهاب برد
 اگر رکاب تو بوسد فلک گرداین
 مرد بخواب شب بیتی خود که نقد حیات
 دل من هست از ان شوخ بسنگی خوشنود
 سن از کلاه غساله دیده ام ستری
 با چیا و کنه راز تکرار گاه جهان
 سزد که پای بدامن بود گدایان را
 خوشنار ندی که گر بر نیزه بدر خود را

و له یک سخن بیرون نباید از زبانت سالها
 کافی باشد که تشنه خدای خویش را
 در سفر داند مردم قدر بجای خویش را
 اگر تن مرده بیارند بر دل پیکان را
 گر زنده تیغ همچون بونزه است
 نه هر که شد متولد بمصرف و انوار است
 گفت این تو شوره ساز که وقت بفر
 عاشقی داند ایسکه پروان است
 کمان ایران گشته را ندریشه تاراج نیست
 در دوزخ از رسول امید شفاعت است
 لیکن مرا یا دتر ابر مانع است
 چو آن گیاه که سر درون بلقان گفت
 زخت بیرون کش که آتش در مرا افتاده
 با دور ان خاکه کو بی هوا افتاده است
 چه او افتاد که بسیار اند دویر کشید
 روم بمیکده باشد مرا شراب برد
 ما و پاس تو از حلقه رکاب برد
 بعیش صرف کنی بیکه دزد خواب برد
 این نه شاخی است که زین به ثمری اندازد
 که از اهران بزار اربعین نمی بیند
 گمان مبر که ترا از کین نمی بینند
 چو دست خیر هیچ آستین نمی بینند
 جو ز گس ترک مجلس گیری ساغر نیکو

روصل رلف تو حال یه تیرم دیر محس
گناه بختی آن حیت تم آهوا مگر
تیری که انگلی اگر اردل حطارود
دنال تیرتست مرا حال برودنل
شباب کاتی ار قول عیثی بح رره
کافای سودری که لودت معنی نهان
تفرح ار طلی ست ابراه دل گند
تیری رد و حتمت طلایین دل گنج
چون حانه نقاشان تا سرودم ترا
بهمو تیج تو طیبی نمود عیثی هم
مدوران تو ار غنیمه صا حول دید خدین
یری رحی لشکر حد قتل مردم کرد
رحمت حول مرا یار من جیه تیار باب
خودام که از هر طرف من آب و آید
حال چو در وصل سیردم بچه ای هم
آنکس که مرا گشت بخور و گشتی بخت
خادم زینتا راسی کف پای سنگات
شد جوش نفس در محنت حال تو کاتی
خوشوقت آن کسان که زمان بچ کاتی
آکار دارم میان دد بهش برود چرا
کاتی هر دل که عاتق شد اگر بکین
میلکت دوش سوس در گشتان
سوی او تخته بپس حال من ای دیر

دلم که آسمان شب قدر حال فرد آید
که خول من سنگ آستان می بختد
حال تیر رانسان که دوزخا رود
حول داری که در صد دو بهارود
عیار ار طرف در بود محاکم چه کرد
خواه آن است که بهر مزاج باشد
که شهر یار ازین رهگذار میگذرد
مرا که بر بخند دارد در گذراند
از ورق سرم هر بود راه تو یا باشد
زنده میگردم اگر بهر سر می آید
چال ز درد بان او که دامن بلای
چو گشتنل که مرا هم نکستش قسم کرد
تیرم در دام ار صفت یا ترحم کرد
غم شیر بلا از همه سوری مما کرد
کشته مردی گوی که حلا و شباید
کاش اری تا لوت من آید قد می جند
ماد که گدای که بیاید در می جسد
گویا که کشت میسک بر رماں بها و
دست تمام یار را تنوید و دوا کند
که سال با همه آن رز زعیبا بخوار بود
قلب رواند و ره را هر سلطان میرسد
بایق نیاتند آن کونند بان دارد
نیست حیر در کم هر حیره دوا دوا

هست در کوئی تو هر ساعت تماشائی دگر
 هر که از خود یک قدم بیرون نهد پر کار و دار
 درون خرقه نشود کعبه سگها دارد
 سوی من آ وقت میدل گشته نیست
 الکاک تا کی نمائی جائه ابلوس بمن
 ز کسب غمزه است از یک طرف بخون دام
 دل گم گشته بچویند در کوی تو ابل ل
 بی وصف خط و خال تو حرفی نیافتم
 چند منت کشم از بهر پی کشتن خود
 ایدل اگر آید اجلت بر سر آن گو
 گفته یار دیگر را گیسو
 همه تن جان شوم و بر تو قشام چون شی
 همه شب تا صبح جز ذکر نیست
 خدا ابرود جهان دوستدار صوبت
 پیش اروساتی دلا مول جوائی
 بر در میخانه ایدل پاک میباید شدن
 تا نباشد از تو زندان راغب خاطر
 بسو آن بری بکین وان خواهم فرستادن
 لب فرو بند اگر سینه بر آتش بزد
 اسی حریفان همانز گلنگ میباید زدن
 بیش از ان ساعت که از باد خاک گردیم
 چو ترکش اگر سرم از تن برز جنگ بر در
 در چنین پرده بر انداز چو گل بر سر شاخ

وله
 مردن آنجا به که بود زنده در حالی دگر
 نیستش حاجت که بناید زجا پاس دگر
 اگر از شیشه مستی چو میردی بجای
 اگر گزند در صید کردن بر خرابی باشدش
 اگر گذر گشته به شد بسیار دیدم زین قاتل
 بدستی قتیج و دیگر دست مرغ لبلی دارم
 چه میرانی ز کوی خود مرا من بهم دلی دارم
 در چاره مجله نظم تر و دیشم
 گواجل تا که من از کنت بجران برهم
 تو زنده بمان بنده بجائی تو میرم
 تو مرا کشته را گیسو
 اگر گذارند شب بر سر بالین تو ام
 نباشد سر گذشت محفل من
 بزغم کج نظران بنده باش و کار خالک
 بلال عید چو دیدی بر آرد دست دامن
 خاک این در شو که آخر خاک میباید شدن
 خاک چون گشتی زری نناک میباید شدن
 صبا بسیار رفت این بار جهان خواهی رفت
 همچو خورشید نشاید بزبان آوردن
 خنیشه ناموس را بر سنگ میباید زدن
 خویش را بر آب آتش رنگ میباید زدن
 نیایی غیر تیر و شیش چیزی در دردن
 لبلی کشته و آوخته من از هر

لغویں جگر چارو ستر گال مستم هم درون جهان مہد اہل دل جو در راہ وجود کا بتی از غم رواست بدم یایان کار مایہ در حلد دست شستن خیال خط تو ام در دل پراریکان بی سمد تو چراک راہ ماحد را بر ارشد جو قلم کاتی رفکر فطرت حال عشق از بسیاری رود فیضی تشر و از خود و دوسن من ماری لای میتم کسبہ کہ در سالی دی یک جامہ ام	دل کہ سازم راہ خود را یک میش آستان کہ در درامتوال بر در حریہ مستاہ گرفت خوش سری یقین فی اماں اللہ کر ما دطست داری و ز مہر آفتاہ عوطوطی است کہ ماتد در آفتاب نو دو صورت محراب بر مصلائی و یکبار تو یامد لوازش قلے لوح شاہ اردہ بی قابل تاراج شوے چوں ساتد ہر دم ارتو مالہ افغان یایم گردون کہ روزی بس و یکاں

از جنہا ص دست سے

دلم جو ابر در آید گریہ میگوید بایں گھر کہ چین بیدار می نمایی بر سر سیم در جو لیت پر ایثار سے رر چراور پس شش برده نہال یکبار مید بر سہت کہ ندارد ہنوز برگ دوسن میگفت نہ لعل دل من کابل تم گفت آصف بچن میرود دہل جن	گر تویر رد لدار جو لیستن دوری گمان ہرم کہ تو در یک دست و تور ایہا ما وود کم حصتہ داور زگر حاصہ در عمد سخانی ست کہ شور زگر ایہا بچوں عددی تہاہ درون پر خجرات ایہا مازار بچہ یہ این شورش و عوادار حملہ ار حاصہ برون سر تہاہ دارہ

کاشی مولانا حسن کاشی در آمل میگذاہد و ہمارہ لالی مع حاد ان رسالت می سجدہ و تہی قصیدہ
 معقبتی آستان کح اتر ف گذر اید ہاں تب در خواہ دید کہ امیر المومنین علی رضی اللہ عنہ میفرماد
 ای کاشی مسعودس اطلع صرہ زرد را کردہ آزاد در وہبہ صلہ تو تحت سیدم و مسعود ہم در خواہ سلیم
 او امور ست رہبر صبح بدیدہ بود کہ مسود آمدہ واقعہ را نقل کرد و صرہ زرد سلیم نمود مطلبش این است
 ای زرد و آفرینش پیشوای اہل دین دی رعرت مافج ماروی نورج الاہ

کتاب

کاهی میانگانی شاعر مقرر است و باین قصد که غزالی مستدری در حق او گوید پس کاهی بجهان نکته
 سرانی چون نیست بشیرین سخن و خوش ادابی چون نیست کردی سخن ر بوده خویش مرا کاهی خوش
 کاهربانی چون تو نیست بنده حسن یا زده سالکی مولوی جامی را دریافت در درختستان میرزا عسکری
 تمام نرزانده خود را که مسکنی خطیر بود با و بخشید همه را و فتنه پاشید آنرا بنده مولی غایت اکبر بادشاه
 گردید و بواسطه عزل از مملکت میل صد نیز از تنگه صله یافت همه را و در هر طرف تفتان نمود مطلع غزل مذکور این است

تا بفیضان میل دیدم درستان خویش را	صرف راه فیل کردم نقد جان خویش را

پادشاه حکم کرد هرگاه مولانا بجهت خودم رنج کند هزار روپیہ بپیغی یا نیز دی یافته باشد مولانا از حبس
 آئنده از حضور محفل خلافت کناره گرفت و در اکبر آباد سینه شمال و شمالین و تسبیح در سن صد و ده سالگی
 بیایه عمرش میرزا گردید صاحب ثمرات القدر گوید مولانا قاسم کاهی و فقیه این رباعی در ملک نظم نمید

رباعی

هر کس که ز اسرار خدا آگاه است	پو کست میان بگلیانش راه است
از بنگ شود در انا الحق ظاهر	چون هر برگش بصورت الله است

شیخ عبدالغنی صدر الحمود را در انگلیس کود و پادشاه را بر آن داشت که او را بتغزیر و بشیر این سخن
 حاضر گردانند چون او را حاضر آوردند شیخ در تمام معارضه شد مولانا بادشاه عرض کرد که حضرت شیخ
 را بر سیده شود که کاهی از این پیشیده اند یا بادشاه شیخ گفت مولانا چه میگوید شیخ گفت استغفر الله
 صورتش را ندیده ام چه جاسه بشیدن مولانا گفت حق بجانب شیخ است اگر اندکی از آن تناول فرما
 و سزای که گفته ام نکشف نه شود هر چه شیخ فرماید از آنرا دارم بادشاه را این سخن بنایت و دنیا
 افتاد و مولانا را با غرازا و اگر ام رخصت فرمود مکتوف گوید از کتب تباریح مخصوص منتخب التواریخ
 بدوئی ظاهر است که اکبر بادشاه از دایره اسلام خارج بود بی اعتنا بنهاسه او در امور شرعی
 استبدادی ندارد از جمله حرکات آن بادشاه بدوئی میبوسید که درین سال یعنی ثمان و ثمانین و تسع
 در پی تحقیق این امر شدند که طفل شیر خواره چند را در گوشه دراز آبادانی در محلی نگاه باید داشت
 چنانچه بچ آدازی نشنوند و دایه با سینه خوب باید بر ایشان گذاشت و هیچ تعلیم سخن نباید داد و اینهم
 که بمقتضای این حدیث کل مولود یولد علی فطره الاسلام اینها بکدام دین و مذہب لعن کشوند و نخست

از همه چه کلمه میگوید تا بر این کجاست طفل و صبح اردالین سدا کرده و زرتستی داده در محلی خالی
داشته آرا نگار محفل نامیده و در آنجا چار سال گنگ برآمد و دو و نیمه را سب آموخت و اکثر
در آنجا روضه و در خاک ستم در این حالات عالم بنگ قائم گامی است

در کتب
تاریخی

برگس است عیان بر سر زار مرا	سیدت بر سر چشم انتظار مرا
اگر گریه من حال قیام تو حرام است	دل زان روی که در گسنگ یوانه در است
بدر و بحر مرادید و بس گمراست	دل شمس که ماهناست در ستاره سیار است
نه عینک است که بر دیده دارم از پیری	برای خطا جوانان دهم قسم من چار است

کلمه الوطال الهمدانی الکاتانی ابتدا قیامت کار است و تحت کس و کال همدی، روزگار حاتم و حریک
او حصا است بلکه آستین به مصباح اقسام سخن را در کمال حوی که کسی نشانده و اکثر حر لهار یک است
هم رسانده در عهد جاگیر سیر بهر امید با تاشا و نور خاں من میر را رستم صنعوی در و طو گشته
رعایت فراوان یافت در تامل و عشرین و الف بایراں رگشت و در فراق سدر حری گفت که ای

و دوست اراں است

ز شوق بهر زان سال چشم حشرت ز یاد دارم	که در دم گمراه آرم نمی بیم مقابل را
اسیر مدم و درین رفتن بچالیتانم	بخواهد هر سادمل پرفتالی مرغ سسل

دیش از دو سال در ولایت اقامت کرده و باره خود را بهر کشید و خندید با میر حکیم شهرستانی
سرور آخرایل صاحبقران ثانی شاهجهان شمسک ستم و مستحق از پیشگاه خلافت خطاب ملک الشعراء
ناموری امیر و حجت بلی مستارا الیه هم طلاق المعالی ثانی بوده هم ملک الشعراء صاحبقران ثانی و شیر و عید
صاحبقران قرال عید و در دست هم داد یعنی تحویل شیر اعظم در سمرقند محل عهده تنوال اتفاق افتاد
در عین روز بادشاه از سمرقند عود نموده رونق امر اسی اگر آماست در تخت طاووسی که در
یک کرده و در پیوسته بود و حلوس نمود کلمه در تئیت اراده و توصیف تحت مرصع جواهر آبه و در ملک
نظم کشیده لحن قصه قوایم سریر جلالت رساید مطلع قصیده این است

خسته مقدم نوروز و غره خوال	پادشاه اند چه گلنای عیش بر سال

مادشاه حکیم رامیرال رعایت سجده تخرار و بالصدور و بهر سنک برآمد و این موزون موزون آن موزون

معنوی انعام شد و در حقش وزن قلمی سینه تان و اربعین و الف در دار اساطیر لا بهر کلیم زاده هزار
 روید در حاکم شمر محبت شد کلیم در پایان عمر قلم فتوحات صاحبقران ثانی تقریباً ختم محبت گوشه نشین
 کشمیر حاصل کرد و سالیاد از سرکار بادشاخی رای او تقریر یافت چون ریایات صاحبقران سینه حسن
 حمید و الف گلگشت کشمیر خراسان کلیم قصیده در تهنیت مقدم بسج سلطان رسانید و بر محبت جلالت
 او دو بستان از اشرفی طلالی از امر بیره مند گردید و همچنین روزی که در کب سلطان از کشمیر صرف غنا
 نمود کلیم برادر صله قصیده دوست اتساری انعام شد باز در هم می جبه سینه احدی و ستین و الف
 کلیم در آسایش کرده حاموتان شتامت و در کشمیر قریب قبر محمد علی سلیم بساط خواب گسترده
 گفت تاریخ وفات او غنی بنطور معنی بود و روشن از کلیم به کلیم آتش از غسل قلم بیرون می آرد

عزنی دیگر بود در گوشه صحرا مرا	میگذارد هر کجا خاری است در برابر
مرگ را دشمنم فی الزمانی زندگی است	میگذارد کفن آلوده دنیا مرا
دنبال شک فاده ام جویم دل آزرده را	وله از خون توان برداشت بی تخمیر بکان خود را
در کوچه یار سر نبه و خود برو کلیم	وله با خود میراث این آستانه را
دست هر کس لبسان سحر بوسیدن خطا	وله بیچکس نمشود اندر عقده کار مرا
خاک پای توده مگر نگذار و بیسان	وله که بهم صلح دهد دیده و میسانی را
چون دلف ایک طرف با چند حلقی میطرف	وله کوه از یکس تیغ میناله نیارم تاب را
شویم گرد و دنبال تو سنت افیتیم	وله دیگر برای چه در است خاکساری ما
تستی بنرا اعینا ز نمت خویش	وله که باغبان نشناسد که سیر گلشن چیست
چه میتوان ز پریشان تیره روز گرفت	وله کلیم و عوی دل را زلف یار گذاشت
هر که ایام پیش آورد ز دوش بر نشاند	وله این پیشانی ز دوزخ در باروشن است
گر با وی بقصد کشتن شمع مزار آمد	وله و گرنه کیست کای بر سر خاک شهیدانت
تا شود روشن که مسکین کشته بیدار گشت	گلبه از فانوس باید بر سر پناه ساخت
پیوسته جو آینه طفلانم	گر سوی من افکند نظر با دگری داشت
اتسار در چشم از رحمت جگر تو ان شناحت	طفل خود بر دگر نگه نشینان برگرفت

حسن اگر بی یارده باشد عشق اردو دیوانه	دله	هر جراح درد در مال استانی بر دانه نیست
دل ترک آسانی مار و دگر دوست	دله	ران تنه یسد یار که عیث فاد است
هر قدم عربی فی مرتن قدم گاه هست	دله	چاه راهم چول قلم بیو سته هماد هست
رسم دیش رحمت اهل جهان بخواد	دله	طعل اند دست شان بدین آشتا تر است
بیتود اول شکر گشته سید ادولین	دله	سیل دایم بر سر خود خانه ویران کرده است
چو تنوع عمر طبعی شتی است عاشق را	دله	قتل سوختگان هیقدر رشتاب میر است
در حرم لب تود لیسایه لیم ساحت اند	دله	چول سارند بایمی همه یک بحر است
کینه ایگاش باعث بیتندی رقت با	دله	چون حق گشته زود از یاد قاتل میزد
یای ورد اس چو قعل فی کلید آورده ام	دله	سر کیم گرم لفرقم خانه ویران میتود
ای حرس تاکی ار مال کلور یاره کمی	دله	کس درین مادیه ویدی که لفر یار سید
اگر حصار قومی را حلال میدام	دله	حداده پنج توچول مرا حرام کس
تاب سرور در دوز سر اکت	دله	اردل نتوان حرف میا سس بر مان
تا نداید که حصار جور طاقت ماید	دله	یک لسن آینه خواهم که ما و مار کند
آراده از تلقین چول کل در جان اش	دله	بر در احاک افتان سائل اگر ناشد
چو رویال چو تسید در ایوان عود	دله	مصوب آئینه داری سکندر بد بند
صاف دل ترک حق ار بر شو شام کند	دله	زشت رویوده آئینه بر میگردد
رد آرام رثی که لحران گذرد	دله	کار دال از رده ما اس شانان گذرد
چو چیا ل است بادل صحت اشک	دله	بدرست طعل مرغ بی بر افتاد
کلم ارد مست میداد که مال	دله	که رستم گدار لک افتاد
سر ملزمی هر کجا کمتر سلا مت بیشتر	دله	ماد تو اند ستم بر سره لوجیر کرد
در بدر تو ان مدیال چو یار ان دیو	دله	نوب تند اساب مار لقم سیلاب زد
حاکساران بیشتر از فیض تمت میزد	دله	کلمه دیوار کوتا بال یار از محاب نود
در سگ حار دیر اثر میکشد سخن	دله	کود از صد اهین سخن اظهار میکند

عمرم پر جان گوارا کرد بار زندگی	دله	روز کوته مایه آسایش مرد و ربود
سردار الفتی بهوایت که چون جباب	دله	یا او سفر کند اگر از سر بدر کند
فیضی اگر بکس رسد از اغیا چو ا	دله	بی آب کس مسافر دریا نشوود
از دلم نادیده ویران شد ز دست انداز	دله	میر و یادی از راهی که لشکر میرود
زود رفت آنکز از سر ارجان شد آگاه	دله	از دبستان برود هر که سبق روشن کرد
کلیم بخت تو آنگاه بشود بسیار	دله	که یار سر بکنارت نهاده جواب کند
اهل کرم که عزت همان شناختند	دله	خجالت کشند که غمی از دل بدر کنند
یاره موتم پرست انقلاب روزگار	دله	رو تو خاهم ساخت هر صورت که خواهد
دل از خواب دارم تا بستانگ نه بیند	دله	از قفل بی نیاز است تا خانه درنداز
به مجده تیر زور دو کمان ز ابر و او	دله	هرت ناوک او هیچ مسلمان نه شود

و این مضمون از طایفه استرآبادی است که میگوید

هر چه جهانی که دوا بدوے تو افکند	سه	بس کار گر آمد که بزور دو کمان بود
تا و کس در کوههای زخم چیدن خانه ست	دله	شوخی بی پروای تا تعمیر دلهامی کند
تا کی کلیم گریه کنی گاه دیدنش	دله	کس ماه را همیشه در آب روان ندید
ز فیض باطنی پیر جام محروم است	دله	کسی که دست ارادت بیکستان ندید
رنگ بر تنک فلاخن برده سرگردانم	دله	کو پس از سر گشتنک آتزی بجائی میرسد
شب آدینه بدریوزه میخانه روم	دله	ز آنکه از هفته همین شب بگذری افتد
بخت بر اهل سخن کار ز بس تنگ گرفت	دله	قفس طوطی خوش لجه ز آهن باشد
مرد می زید الحق چشم بیمار ترا	دله	خود باین حال و حال خستگان وایسر
در محضی که تازه در آئی گرفته باش	دله	اول بباغ غنچه گره بر چین زند
چشمان تو ام تشنه بخون اند مبادا	دله	این شربت کم بخش دو بیا رن باشد
در حقیقت تنگ دستی بایه دیوانگی است	دله	در چین بید از غم بجا صلی مجنون شود
عاقل بکار دنیا بسیار لال زبانی است	دله	همسایه جنون است عقی که کامل افتد

دل	ما شد برای طفلان میار یاده استرا
دل	جبال آں بس حدان نخط طمکین
دل	چنان کس که کلیم ارد در تو یاکت
دل	چرا آب نفا سو دسیه رود
دل	تا میدار تو شد دیده بستان روش
دل	اگر چه ار مژه رویم غار ر بگرد رسق
دل	سعد که بیست ر در اروی نمکین شمع کین
دل	تبع اگر بر سر جوری رنگ بر صافد مایا
دل	سمانه نیشی سری به لسان کس
دل	در جهان طالع خاکستر صیقل دارم
دل	ای گوشت عورت رو آب رحم افروود
دل	رو رو عید تنبوه من هم ر خاطر دول است
دل	خود دغانی تنبوه من بیست چون دیوار ماع
دل	مسال جمع کس آوار گریه ام شنید
دل	بر سرم گل تنو داره من درون کاستر
دل	گرد و دل سر بر لسترا شد از پیش جل
دل	میشوق تا به منی همیشه بجز دواست
دل	سارم ترک بیست را که ترکش بسته بخاود
دل	ایم و کنه دلقی دلگیر ارد و عالم
دل	منار و فارغ من آلودناستی
دل	معتوق جور و سال در آید بقید صط
دل	در چشم اهل دیبا جال قدرش مارد
دل	بسا آب نفا در سرای فانی بود
دل	شکسته دل شده باری شکسته یاره شود
دل	کو راه راحت آباد فسا رود
دل	سرور اگت لشکر ره که آزاد بود
دل	چشم من رسد تو تپای خاک درش
دل	از قول خلق از حاد و میا محراب باش
دل	اللا با تاره رو چون عکس در خواب اهل
دل	چو چشم جوش می مده در گلستان کس
دل	خود سیه رود هزار آکنه روش کدم
دل	تسالم اگر قدر ترا در بر امستم
دل	تازه سارد و لع مردم چون محرمستم
دل	گل بر من دارم اما غار سر سبز منم
دل	ما شک جویش اگر به صبح غلطیدم
دل	میتوان باست که از تنبع نظر یافته ام
دل	لب به سدا از شکوه کس مشرب ای گزین
دل	براه عالم بالاست چشم حیرت من
دل	نخ نریا سیرال ایچین باید میان بستن
دل	مهر جوی حرس کشیده و حبیب یاره پاره
دل	در کوی توق سگ قصاص ناشی
دل	سروی که قد کشید ز لسان برآمده

مؤلف گوید قید ضبط قریب پترادف اند اضافت محل تامل و اگر داو عطف در میان آرند احدی را به
می افتد از محال اوست در محال اجمال احدی را سبب عیش

ذکر سوالان الطبعات القدیسیہ پوری

[illegible]

در این کتاب که در این کتاب است
در این کتاب که در این کتاب است

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

در سینه و ریه و اعصاب و کبد	در سینه و ریه و اعصاب و کبد	در سینه و ریه و اعصاب و کبد

	173	

[illegible]

עליו

[illegible]

در این کتاب

در این کتاب	در این کتاب	در این کتاب
در این کتاب		
در این کتاب		
در این کتاب	در این کتاب	در این کتاب
در این کتاب		
در این کتاب		
در این کتاب	در این کتاب	در این کتاب
در این کتاب		
در این کتاب		
در این کتاب		
در این کتاب	در این کتاب	در این کتاب

	جای خالی در این جدول که در هر یک از این جداول جای خالی در این جدول	جای خالی در این جدول که در هر یک از این جداول جای خالی در این جدول
فکر بکر محمد الدین فارسی	جای خالی در این جدول که در هر یک از این جداول جای خالی در این جدول	جای خالی در این جدول که در هر یک از این جداول جای خالی در این جدول
جای خالی در این جدول که در هر یک از این جداول جای خالی در این جدول	جای خالی در این جدول که در هر یک از این جداول جای خالی در این جدول	جای خالی در این جدول که در هر یک از این جداول جای خالی در این جدول

در مقام ارباب علم کسی که سرگشته باشد باید که در علم و به تحقیق ان سرگشته باشد

وہی ہے جس نے

[illegible]

ای که در این سال	چون که در این سال	چون که در این سال

١٠٠

[illegible]

۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰	۵۱	۵۲	۵۳	۵۴	۵۵	۵۶	۵۷	۵۸	۵۹	۶۰	۶۱	۶۲	۶۳	۶۴	۶۵	۶۶	۶۷	۶۸	۶۹	۷۰	۷۱	۷۲	۷۳	۷۴	۷۵	۷۶	۷۷	۷۸	۷۹	۸۰	۸۱	۸۲	۸۳	۸۴	۸۵	۸۶	۸۷	۸۸	۸۹	۹۰	۹۱	۹۲	۹۳	۹۴	۹۵	۹۶	۹۷	۹۸	۹۹	۱۰۰

۱۰۰

این کتاب در کتابخانه عمومی مسجد اعظم تهران موجود است

[illegible]

[illegible]

[illegible]

35

[illegible]

تاریخ و محل وقوع	در تاریخ ۱۳۰۲/۱۰/۱۵ در محل وقوع
موضوع	در موضوع وقوع
ملاحظات	در ملاحظات وقوع

۵۰۱

[illegible]

Handwritten text in Urdu script, likely a signature or title.

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

7/10

اسماء

[The manuscript page contains dense handwritten Persian script.]

[illegible][illegible]

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

مردمانی که در این شهر می باشند	مردمانی که در این شهر می باشند	مردمانی که در این شهر می باشند	مردمانی که در این شهر می باشند
مردمانی که در این شهر می باشند	مردمانی که در این شهر می باشند	مردمانی که در این شهر می باشند	مردمانی که در این شهر می باشند
مردمانی که در این شهر می باشند	مردمانی که در این شهر می باشند	مردمانی که در این شهر می باشند	مردمانی که در این شهر می باشند
مردمانی که در این شهر می باشند	مردمانی که در این شهر می باشند	مردمانی که در این شهر می باشند	مردمانی که در این شهر می باشند

مردمانی که در این شهر می باشند

مردمانی که در این شهر می باشند

مستحق حوائج

درستی

سید الشهدا علیه السلام را که در کربلا شهادت دادند و از ایشان است که در کربلا شهادت دادند و از ایشان است که در کربلا شهادت دادند

۱۰۰ ۱۰۰ ۱۰۰	۱۰۰ ۱۰۰ ۱۰۰

وہ میرا متعلقہ ۱۲۱۱۱۱۱۱۱۱

[illegible]

۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰	۵۱	۵۲	۵۳	۵۴	۵۵	۵۶	۵۷	۵۸	۵۹	۶۰	۶۱	۶۲	۶۳	۶۴	۶۵	۶۶	۶۷	۶۸	۶۹	۷۰	۷۱	۷۲	۷۳	۷۴	۷۵	۷۶	۷۷	۷۸	۷۹	۸۰	۸۱	۸۲	۸۳	۸۴	۸۵	۸۶	۸۷	۸۸	۸۹	۹۰	۹۱	۹۲	۹۳	۹۴	۹۵	۹۶	۹۷	۹۸	۹۹	۱۰۰

۱۰۰

۱۲۱۱	۱۲۱۲	۱۲۱۳	۱۲۱۴	۱۲۱۵	۱۲۱۶	۱۲۱۷	۱۲۱۸	۱۲۱۹	۱۲۲۰	۱۲۲۱	۱۲۲۲	۱۲۲۳	۱۲۲۴	۱۲۲۵	۱۲۲۶	۱۲۲۷	۱۲۲۸	۱۲۲۹	۱۲۳۰	۱۲۳۱	۱۲۳۲	۱۲۳۳	۱۲۳۴	۱۲۳۵	۱۲۳۶	۱۲۳۷	۱۲۳۸	۱۲۳۹	۱۲۴۰	۱۲۴۱	۱۲۴۲	۱۲۴۳	۱۲۴۴	۱۲۴۵	۱۲۴۶	۱۲۴۷	۱۲۴۸	۱۲۴۹	۱۲۵۰	۱۲۵۱	۱۲۵۲	۱۲۵۳	۱۲۵۴	۱۲۵۵	۱۲۵۶	۱۲۵۷	۱۲۵۸	۱۲۵۹	۱۲۶۰	۱۲۶۱	۱۲۶۲	۱۲۶۳	۱۲۶۴	۱۲۶۵	۱۲۶۶	۱۲۶۷	۱۲۶۸	۱۲۶۹	۱۲۷۰	۱۲۷۱	۱۲۷۲	۱۲۷۳	۱۲۷۴	۱۲۷۵	۱۲۷۶	۱۲۷۷	۱۲۷۸	۱۲۷۹	۱۲۸۰	۱۲۸۱	۱۲۸۲	۱۲۸۳	۱۲۸۴	۱۲۸۵	۱۲۸۶	۱۲۸۷	۱۲۸۸	۱۲۸۹	۱۲۹۰	۱۲۹۱	۱۲۹۲	۱۲۹۳	۱۲۹۴	۱۲۹۵	۱۲۹۶	۱۲۹۷	۱۲۹۸	۱۲۹۹	۱۳۰۰	۱۳۰۱	۱۳۰۲	۱۳۰۳	۱۳۰۴	۱۳۰۵	۱۳۰۶	۱۳۰۷	۱۳۰۸	۱۳۰۹	۱۳۱۰	۱۳۱۱	۱۳۱۲	۱۳۱۳	۱۳۱۴	۱۳۱۵	۱۳۱۶	۱۳۱۷	۱۳۱۸	۱۳۱۹	۱۳۲۰	۱۳۲۱	۱۳۲۲	۱۳۲۳	۱۳۲۴	۱۳۲۵	۱۳۲۶	۱۳۲۷	۱۳۲۸	۱۳۲۹	۱۳۳۰	۱۳۳۱	۱۳۳۲	۱۳۳۳	۱۳۳۴	۱۳۳۵	۱۳۳۶	۱۳۳۷	۱۳۳۸	۱۳۳۹	۱۳۴۰	۱۳۴۱	۱۳۴۲	۱۳۴۳	۱۳۴۴	۱۳۴۵	۱۳۴۶	۱۳۴۷	۱۳۴۸	۱۳۴۹	۱۳۵۰	۱۳۵۱	۱۳۵۲	۱۳۵۳	۱۳۵۴	۱۳۵۵	۱۳۵۶	۱۳۵۷	۱۳۵۸	۱۳۵۹	۱۳۶۰	۱۳۶۱	۱۳۶۲	۱۳۶۳	۱۳۶۴	۱۳۶۵	۱۳۶۶	۱۳۶۷	۱۳۶۸	۱۳۶۹	۱۳۷۰	۱۳۷۱	۱۳۷۲	۱۳۷۳	۱۳۷۴	۱۳۷۵	۱۳۷۶	۱۳۷۷	۱۳۷۸	۱۳۷۹	۱۳۸۰	۱۳۸۱	۱۳۸۲	۱۳۸۳	۱۳۸۴	۱۳۸۵	۱۳۸۶	۱۳۸۷	۱۳۸۸	۱۳۸۹	۱۳۹۰	۱۳۹۱	۱۳۹۲	۱۳۹۳	۱۳۹۴	۱۳۹۵	۱۳۹۶	۱۳۹۷	۱۳۹۸	۱۳۹۹	۱۴۰۰	۱۴۰۱	۱۴۰۲	۱۴۰۳	۱۴۰۴	۱۴۰۵	۱۴۰۶	۱۴۰۷	۱۴۰۸	۱۴۰۹	۱۴۱۰	۱۴۱۱	۱۴۱۲	۱۴۱۳	۱۴۱۴	۱۴۱۵	۱۴۱۶	۱۴۱۷	۱۴۱۸	۱۴۱۹	۱۴۲۰	۱۴۲۱	۱۴۲۲	۱۴۲۳	۱۴۲۴	۱۴۲۵	۱۴۲۶	۱۴۲۷	۱۴۲۸	۱۴۲۹	۱۴۳۰	۱۴۳۱	۱۴۳۲	۱۴۳۳	۱۴۳۴	۱۴۳۵	۱۴۳۶	۱۴۳۷	۱۴۳۸	۱۴۳۹	۱۴۴۰	۱۴۴۱	۱۴۴۲	۱۴۴۳	۱۴۴۴	۱۴۴۵	۱۴۴۶	۱۴۴۷	۱۴۴۸	۱۴۴۹	۱۴۵۰	۱۴۵۱	۱۴۵۲	۱۴۵۳	۱۴۵۴	۱۴۵۵	۱۴۵۶	۱۴۵۷	۱۴۵۸	۱۴۵۹	۱۴۶۰	۱۴۶۱	۱۴۶۲	۱۴۶۳	۱۴۶۴	۱۴۶۵	۱۴۶۶	۱۴۶۷	۱۴۶۸	۱۴۶۹	۱۴۷۰	۱۴۷۱	۱۴۷۲	۱۴۷۳	۱۴۷۴	۱۴۷۵	۱۴۷۶	۱۴۷۷	۱۴۷۸	۱۴۷۹	۱۴۸۰	۱۴۸۱	۱۴۸۲	۱۴۸۳	۱۴۸۴	۱۴۸۵	۱۴۸۶	۱۴۸۷	۱۴۸۸	۱۴۸۹	۱۴۹۰	۱۴۹۱	۱۴۹۲	۱۴۹۳	۱۴۹۴	۱۴۹۵	۱۴۹۶	۱۴۹۷	۱۴۹۸	۱۴۹۹	۱۵۰۰	۱۵۰۱	۱۵۰۲

۱۰۰

۱۰۰	۱۰۱	۱۰۲	۱۰۳	۱۰۴	۱۰۵	۱۰۶	۱۰۷	۱۰۸	۱۰۹	۱۱۰	۱۱۱	۱۱۲	۱۱۳	۱۱۴	۱۱۵	۱۱۶	۱۱۷	۱۱۸	۱۱۹	۱۲۰	۱۲۱	۱۲۲	۱۲۳	۱۲۴	۱۲۵	۱۲۶	۱۲۷	۱۲۸	۱۲۹	۱۳۰	۱۳۱	۱۳۲	۱۳۳	۱۳۴	۱۳۵	۱۳۶	۱۳۷	۱۳۸	۱۳۹	۱۴۰	۱۴۱	۱۴۲	۱۴۳	۱۴۴	۱۴۵	۱۴۶	۱۴۷	۱۴۸	۱۴۹	۱۵۰	۱۵۱	۱۵۲	۱۵۳	۱۵۴	۱۵۵	۱۵۶	۱۵۷	۱۵۸	۱۵۹	۱۶۰	۱۶۱	۱۶۲	۱۶۳	۱۶۴	۱۶۵	۱۶۶	۱۶۷	۱۶۸	۱۶۹	۱۷۰	۱۷۱	۱۷۲	۱۷۳	۱۷۴	۱۷۵	۱۷۶	۱۷۷	۱۷۸	۱۷۹	۱۸۰	۱۸۱	۱۸۲	۱۸۳	۱۸۴	۱۸۵	۱۸۶	۱۸۷	۱۸۸	۱۸۹	۱۹۰	۱۹۱	۱۹۲	۱۹۳	۱۹۴	۱۹۵	۱۹۶	۱۹۷	۱۹۸	۱۹۹	۲۰۰

۱۰۹۵

۱۰۰	۱۰۱	۱۰۲	۱۰۳	۱۰۴	۱۰۵	۱۰۶	۱۰۷	۱۰۸	۱۰۹	۱۱۰	۱۱۱	۱۱۲	۱۱۳	۱۱۴	۱۱۵	۱۱۶	۱۱۷	۱۱۸	۱۱۹	۱۲۰	۱۲۱	۱۲۲	۱۲۳	۱۲۴	۱۲۵	۱۲۶	۱۲۷	۱۲۸	۱۲۹	۱۳۰	۱۳۱	۱۳۲	۱۳۳	۱۳۴	۱۳۵	۱۳۶	۱۳۷	۱۳۸	۱۳۹	۱۴۰	۱۴۱	۱۴۲	۱۴۳	۱۴۴	۱۴۵	۱۴۶	۱۴۷	۱۴۸	۱۴۹	۱۵۰	۱۵۱	۱۵۲	۱۵۳	۱۵۴	۱۵۵	۱۵۶	۱۵۷	۱۵۸	۱۵۹	۱۶۰	۱۶۱	۱۶۲	۱۶۳	۱۶۴	۱۶۵	۱۶۶	۱۶۷	۱۶۸	۱۶۹	۱۷۰	۱۷۱	۱۷۲	۱۷۳	۱۷۴	۱۷۵	۱۷۶	۱۷۷	۱۷۸	۱۷۹	۱۸۰	۱۸۱	۱۸۲	۱۸۳	۱۸۴	۱۸۵	۱۸۶	۱۸۷	۱۸۸	۱۸۹	۱۹۰	۱۹۱	۱۹۲	۱۹۳	۱۹۴	۱۹۵	۱۹۶	۱۹۷	۱۹۸	۱۹۹	۲۰۰

اینجا و آنجا

[illegible]

11/11/11 - 11/11/11 को 11/11/11

۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰	۵۱	۵۲	۵۳	۵۴	۵۵	۵۶	۵۷	۵۸	۵۹	۶۰	۶۱	۶۲	۶۳	۶۴	۶۵	۶۶	۶۷	۶۸	۶۹	۷۰	۷۱	۷۲	۷۳	۷۴	۷۵	۷۶	۷۷	۷۸	۷۹	۸۰	۸۱	۸۲	۸۳	۸۴	۸۵	۸۶	۸۷	۸۸	۸۹	۹۰	۹۱	۹۲	۹۳	۹۴	۹۵	۹۶	۹۷	۹۸	۹۹	۱۰۰

11/25/1914

[illegible][illegible]

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

گر گذرافتد جو باد صبح رخ خاک منش	۱	بجو که از خاک بر نیزم گیرم دانش
عجب حکمت دل دوزار ناتوان شده ام	دله	خینا که بجز تو بخواست آنگنان شده ام
تو آفتابی من ذره ترک مهر کن		که در هوا تو من سر آسمان شده ام
نقد جانزادر بهای زلف جامان پیغم	دله	فاطم از بر سودای چنین حال میدهم
گر یارم این است که من میکشم از تو	دوله	دانش اگر گوید شوم از کمر استم
خواهم زنی تیر و پیکر منواری	دوله	تا در دم عشق تو نزدیکتر استم
خوهرستید حیاتم لب بام رسیده است	دوله	آن به که در آن سایه دیوار میسرم
ای که میگویی دل گم گشته خود را بجز	دوله	سکه خود گم گشته ام او را بجا پیداکنم
پشت و پناه من بود دیوار و لبر من	دوله	از گریه سرافرازدای خاک بر سر من
نظاره کن در آئینه خود را حلیب من	دوله	اما شرط آنکه نگردی رقیب من
غم تو در دل تنگ گشت من	دوله	که نیست لایق او کعبه محقر من
ای ملک زان ریزه ها که نقش شیرین کنده	دوله	گر توانی زیر دوسه تربت فرماد کن
خواهم فلکدن خویش را پیش قدر غای	دوله	یا بر سر من یا نه دیا سر ختم بر پاس او
روزم ازیم رقیبان نیست بره در کوئی	دوله	شب ردم لیکن چه حاصل چون نترسم ز تو
چند گیر و جام می کام از لب میگویی	دوله	ساقیا بکن از تاج خاک بر نیزم خون او
چون نیایم ز بن در کوئی خود دوزخ	دوله	خون من باری بیایه شیر و بنجاک بوی تو
خوبان ز ابل در دشمن سارا پید آگهی		ایشان نیازمند ستانان و نین هم
بر من اسه شوخ ستم با کردی		بارک الله که مرا کرم کردی

با ششم قند باری ماکو است و خیال خود در خدمت سیر ارجان خانان بدو میرزا عبد الرحیم خانان بزم میر و
در آگره سنه تسع و ستین و تسهائیه عالم باقی شافت بدو آونی دنیوی که سیر ارجان غزلی را از باطنی بنام خود
ستور گردانید و شخصت هزار تنگ نقد باد در عوض آن حکم فرمود پرسید که ای قدر منیع چون است او در بهر
لطیفه گفت شخصت کم است خان چهل هزار تنگ افزود و یک کاک درست انعام داد لطیفه این حدو کم
حاصل شخصت باست و عمل کاک مکی این است غنزل من کیستم غنان دل از دست داد و

فکر با ششم قند باری

در دست دل را و غم آریا فدا د و دانه دارد در کوه گشته فی اختیار سر سیاهان ساد د -
 کما ہے جو تیغ را آتش دل در گرفته - گویا بیل بادل آتش فدا د - سیرم بر فکر اندک و بسیار عاریم
 هرگز گفته ایم گویا یاد د - حاشا حال سیرم نہیں طور را و خود آنگه در هیچ داشت یک لکت تکرار اندک
 لکھوی که از طرمان اسلیم تهای بود و در وادی سر و داور اتانی تال میں توان گفت در یک مجلس
 حشید و یحیی حجار حال مد او فی را در صله قصیده که بدیل مام حال ساحت لودیک لکت تکرار
 افتد العام داد و او را این تمامی سرکار سر مد ساحت تال صوم - امر و گرد امید مطلع قصیده این است -
 چون مکره گیس ساحت و دو آب - سیر کار حاش برین و او مل تال - اتنی کلامه لخصا سیر امحال در شعر
 سلیقه مناسب داشت این مطلع قصیده الیست که در مکتب گفته - سنی که نگردد در سیر امسراده
 اگر غلام علی نیست حاکم بر سر او - مؤلف گوید اگر س در عهد سیر امحال میودم این مطلع را که س ام س
 مناسب استاده لخصا لفظ حال را و میخیزم با ستم نقد باری میرا -

دورانی

فری ساع سرحد فریاد میکنی	گویا که سر و قات ادیاد میکنی
کجاست و راسته دام تو گفته ام	نی بیکتی مراده آزاد میکنی
سحر حاکم درت جانی بریزم چاک ترکا	سهر در اردی جویتنش بر حاکم چو نیم

هلاکی هلالی هلاک جوان خیال است و سیه چاک تنو حال مقال اسلا سواد بدشت الی سلیقه امش اتعلا
 بر ما سب او آده نو دار مردم اناس میگرد تا تغر اورا و دوسته میداد بدنا سلطان حسین میرزا ان
 سلوا میرزا شاه اسماعیل صبی حسدی میگذا یه چو س شاد اسماعیل تانی خلوس کرد قصیده التا کرده که رایدر و دوارده
 توان صله یافت او سواد سحر را و دش سیکد -

گر تو غم آل حاکم سر زش سار وحد	که کیساعت بر رم جویتش سار وحد
رسک حس و د و دیش که راحت مرا	س مس شحاتم او راه او شحات مرا
لدت دیوانگی در سنگ طعنان خردش	حسب محمود را را و قاتی که در حشر گشت
میاں خول حکر لوده ام ز و درمی تو	ز دل سیرس که او میرد - میاں بود
سیلاب اشک بر دهنای که س یار	چو اعمان که آس لسو می جس رو
تأثیر کرد در دل سحت تو ناله ام	اس صورت را مصف عم فی سحت

نه خداست ملاکی امید لطف زیار	وله	نیمت است اگر قایل نسیم باشم
گر گشته مشق تو گمروند تمسیدال	وله	در شکر کجا دست بدان تو یابند
ایدل عمل بقول تو دیگر نیسکنم	وله	دیوانه حدیث تو با در نیسکنم

حرف الیاء التختانیہ

میر سیمجائی کاتسی سیمجائی احمد کتاب است و سخن سرای کامل نصاب شیرازی الامل بودید رش در کاشانی	ن
طرح توطن امانت لکن باکاشیان بسیار میبود و خدمت اینها بسیار کرد و در قنوی که در دم الکلی گفته میگوید	
پیرم این خطا بفرمان کرد	که رستیر از حاکمان کرد

در عهد شاه جهان از ولایت رو بهند آورد و در سلک تانگستان بادتای مخروط گردید و پیشتر بمدراسی طراز کاشانی
بن شاه جهان پرداخت صاحب اقسام سخن است طالع الجید لاهوری مؤلف شاه جهان نامه گوید غره دی
سنه تسع و خمسين و الف و مئتمی تا عر اصد مر العام شد و چون قلعه ارک شاه جهان آباد با سایر
عمارات به صرف مبلغ تسعت لک روپیہ در سنه ستم و ثمان و خمسين و الف و انجم گرفت میر سیمجائی تانج
بمادر مصرع شد شاه جهان آباد از شاه جهان آباد پنج هزار روپیہ از بادشاه صلہ یافت میر و وزیر کار کام
میکنند و ایند تا آنکه در شاه جهان آباد سه اربع و شین و الف طوار عمر را بنجام رسانید این مصرع تا پنج
وفات اوست مصرع اعیان سخن چو کردی بجای جان بروی مخفی فغاند که بنزد که بعد الف می آید مورخان نقل
اکثر ادراجا سے الف دهمشده در تانج حساب میکنند چنانچه در ترجمه نعمتجان عالی گذشت که بنزد الف و الف و الف و الف
تا پنج مصرع خوبایز کرد اینجا اتفاقا ساکنین به محسوب ساخته و گاهی حساب نمیکند زیرا که شکلی از این
حروف تانجی ندارد چنانچه در تانج میر سیمجائی که مورخ بنزد اعیان و محسوب نه ساحت و مورخان عرب بر کس
این عمل کنند یعنی اکثر حساب عمل نمیکند و گاهی کنند وقت ضرورت مثلاً تانجی از قرآن یا حدیث
یا نه شود میر عبد الحلیل بگرامی تانج خلوس محمد فرخیر بادشاه مطابق سنه اربع و عشرين و الف و الف و الف
یور تانجی یا نه و بنزد اعیان حساب کرده گویند تانجی مذکور ماین بیست و شش تانجی بر لوح هزار و شصت
کرده اند سه یک از دستوری را و فترسی تانجی پس که آسان است این را میتوان خوابید و رفت

کی بنز گشت بیت لب آفتاب	وله	کز رتک کرد در هر فلک در تراب
چون براد میزد تش لوزن ساهست	وله	بر خوان حس ستری بنیاد بانی نصرت

میر سیمجائی کاتسی

درمی آید تنها شمع و ستاره قاده	دل	هر طرف دور راست حلال آید
ناله گویم بعد از گرمیستم آید مشکله	دل	در جهان از دلبری نگذاشتی مباحثه
دیدم سر قاصد که رویش کرد در کوفتین	دل	بعد از این گرد آمد جو می برم کتوت
چند از پناه کاسه کم قوت جوشن مخ	دل	رامی شدم چو حامه لطف رمان بوش
راں مار گیرم دل از ازل گل که توجو جان	دل	هر حس که در دست مرید ار سواد
نه از دل در دوکان آفرینش نیست کلالی	دل	چرا غافل دل از اسان یا بر میدارد
نیکی بچهار نمیتوان حدال ستر	دل	جیب از بر می کسوف این رعدا شد
دل رنده کسی بود که چون تنج مرار	دل	نیش از مردن میگویم گورستان شد
سیار کم مژدن مالایق تو نیست	دل	شاه آل بود که خوب مداد حساب را

الوطالب کلیم هم که بمصوب را طوری می رسد و به قواد شاه حسی مختار کوسه را به برادر که عیث مال داشت
حالت به هر دو معاصر آمده اند اما متلع کیست -

میر یوسف گلزاری در اقران انتخاب است و در ستاره آفتاب و حراره میر علی تحلیل معصوم است
و را در حاله راده را تم سلطوره نامی علوم عقلی است و تناسلی مومن لسانی و مقام تقوی می نماید است
و در سال طاعت سیرایه من دآن مرحوم تربیت یافته یک کتاب در اریک آتیه ترجمه او در بازار کلام
و مراد از اصل طوره سیر است سلطان محنت حکم کرد که ترجمه او درین صحیفه باید بکاشت قلم حاضر جواب
اطعاً گفته میر به حاکم مال گداست بیشتر اوقات غریب در مطالعه کتب تفسیر و حدیث و تصوف
صرف میکرد و گاهی در لایحه سخن زاد دولت حوالی ار رانی می است ادرا اما میر را احساسا مال مظهر لایحه
انلاص و ارتباط بود و در ایام اقامت شاه جهان آماد اکثر مصاحبت و محالست میگردد و با سران
آورد اکثرادی میر ملاقات داشت جماعه در ترجمه جان آورد که ار تس یافت در غار صفت هات
از مکر ام سله که کهور مت که از حکم و احساسا استقلال نماید چون دعه رسیده بود معینه متاد دوم
حمادی الاحسن رویه مستقیم سه آتین و سنین و ماته و الف رحلت او دواع ردلس افتاد
لحق او را از لکھنؤ دارالاسلام مکر ام آورد چهارم ماه مذکور در ماع محمود دیا نیس مرمت حد بر گدا
میر علی تحلیل معصوم تقویس با در حال محمود میرا را لا محمود کا گوید به طر انزال پیغمبر چراغ دوده بخیر

در سینه
نگار می

فی علم عقل و نقل صاحب نظرات موزون و کاتارک دوت او مرزی گشت در گوشتهم رقیه بستی
موجود آمدیو می بیرون از نمانج لایع او کانی است نامش الفروع الناس من الاصل ان است من
چار اصل دخانه در تحقیق مسئله و حیدر فقیر در تقریب و تاسیج این کتاب قصیده عربی دارد که مطلق
اس است مطلق یارب ہی الناس امرار است را نه لقا اعتنا که یا یا یا فی لقا یا نه و این عا هزار
خوانه یوسفی است

ممنون خود کنیند مست خیار من	ول	باشش رقم رسید بلوح هزار من
طلعی صیادی که در گلشن کمان خیز است	ول	بلبلان را بی حدیگ اندیش نجیر حیات
یوسف کند تکه بر بیهری ایام	ول	دارد دل خود جمع که انجام بجزیرت

سبحان ربک بالمره عالمیون و سلام علی المرسلین و الحمد لله رب العالمین

خاتمه الطبع

بعد ستایش بر دال ولعت سید رسلان علی الله علیه و آله و محمد و سلم و اصحاب و دلائل ما که درین ایام زنده و جام کتاب
نایاب حادی تذکرات شعرا و قیامت کار و سخن و راں مرید و گنگنا در توضیح جریه ملاغت کان و اهر تو را به
مسی بخزانة عامرة منقشة عالم با عمل فاضل اکل جامع منقول و منقول حادی فرود و اصول تلج الشرا و املا
سمواری و استاد گرامی حضرت مولانا میر غلام علی آزاد بگرامی در مطبع بیض فنی فنی و لکنته روان کا به رجب بستی
حالیات علی القاب مثنوی پیراگ نرا من صاحب بکار گو مالک مطبع دام اقباله تصحیح تمام و تصحیح مالا کلام بعد فنی
ماه مثنوی سنه ۱۲۹۰ ع بار دوم طبع گردید

تاریخ طبع از مؤرخ کامل سنجو بی بدل مثنوی بجهل و اندیال صاحب حافل ایچینک مطبع

مردار شاعران و نویسندگان

کرد تاریخ شاعران و نویسندگان

تاریخ طبع از مؤرخ و نویسندگان

دین نادر کتابی که آزاد

تاریخ طبع از مؤرخ و نویسندگان

کرد تاریخ و نویسندگان

کتاب منشآت فارسى

تاریخ راج پرستی۔ کارنامہ سے رانا دودھ کے اور
 راجہ نا۔ دھک سوار میں راج سمندر مالاب کے اور
 طاہر میں کسہ جین اسکو بحرالس بردس صاحب
 ہمارا وہ کہتاں سے سے طر صاحب ہمارا سمست
 گور سر محل راجہ نا۔ سے ایک عالم برہمن عاودا سے
 نام سے آن گیدوں کو انگریز ہی میں نقل کر دیا اور مورخ
 کامل انگریزی دی رشتہ صحت کے سمست
 سے آدو ترجمہ کیا اور دو نام و نامو ایسے تھے کہ کھکا اردو
 ترجمہ شدہ ارتقا کو دلو مار گئی میں بھی کھکا مالاب دہ ہے۔
 انیس اسپا حین۔ یہ لوٹ لیں صاحب کی جاگرتی ہو
 ترجمہ ہے میں حصہ مر موعہ منشی درگشا رشتہ ہمارا مل
 اسکول لکھ۔
 تاریخ انگلستان۔ شاہان انگلستان کا احوال جسکو ہم
 سہر لہند صاحب ہمارا سے معانت منشی درگشا لکھ دیا
 سے ترجمہ ہوا۔
 وقائع نگار انگلستان۔ احوال سلطنت روسیوں
 اور انگلستان کا ترجمہ جہاں کالیر صاحب ہمارا۔
 حراۃ السلاطین۔ ترجمہ آردو میر المتاحرین کامل
 ہر سہ ملک کا حین حالات شاہان و بی ابتدا سے حکومت
 راجاؤں سے شاہ عالم تک ہر سہ ترجمہ منشی گوگل پر شاہ۔
 تاریخ فخرن پنجاب۔ بہت مفصل تاریخ پنجاب
 بہت موعہ منشی غلام سہرور لاہوری۔
 کارنامہ سکندر ری۔ تاریخ سکندر ملو شاہ مولد منشی
 گوگل پر شاہ۔
 ظہیر لاہور۔ مصنفہ منشی ظہیر الدین۔

انشا سے بہار بچم۔ بالترام اللہ اللہ فارسى و قوت
 کہ کوئی عربی کی لفظ ہمیں آئی۔ مصنفہ مولوی ابی
 انشا سے خلیفہ۔ سہ کلہ آمد استعار حطہ طو لوسی
 مشہور انشا دوسری از خلیفہ شاہ محمد قوسی۔
 انشا سے تمیز مصنفہ منشی کافی راجہ خاص تمیز
 انشا سے مادھورام۔ مصنفہ منشی مادھورام۔
 انشا سے منیر۔ احد سنیق مصنفہ میر منی
 منیر لاہوری۔
 انشا سے بہار چند۔ رفعت نصارت عالمی
 سنیق تصنیف عبدالعزیز آردی۔
 انشا سے جامی۔ مصنفہ ملا عبدالرحمن حامی
 انشا سے طاہر وحید۔ مصنفہ منشی رزا اللہ وحید
 انشا سے فائق۔ مصنفہ مولوی محمد فائق۔
 انشا سے دولت رام۔ مصنفہ منشی دولت رام
 انشا سے گلزار عجم۔ مصنفہ مولوی مقبول احمد
 فاروقی۔
 انشا سے مفید۔ مصنفہ منشی لکھنوی عزیزین بدت
 انشا سے دلاویر۔ فارم سطر میں مصنفہ
 مولوی عبدالعزیز آردی۔
 انشا سے عجیب۔ اسمیں رعبار بیت سہا
 لفظ فارسی کے لفظ عربی نہیں جو مصنفہ منشی محمد حق۔